

Vệ tuê

baby thương hải

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Vệ tuệ
baby **thượng hải**

Nguyễn Lệ Chi dịch

(Tái bản lần 1)

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

Baby Thượng Hải

- Vệ Tuệ -

DỊCH THEO BẢN TIẾNG TRUNG “THƯỢNG HẢI
BẢO BỐI” NXB VĂN NGHỆ THỜI ĐẠI, 2004.

SÁCH ĐƯỢC NHÀ VĂN TRUNG QUỐC VỆ TUỆ
CHUYỂN GIAO BẢN QUYỀN CHO
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM

1

Gặp được tình yêu của tôi

Doora nói: “Sinh lấy vài nhóc”

Mẹ và Baci nói: “Hãy tìm cho mình một hội từ thiện,

giúp đỡ người nghèo và người tàn tật,

hoặc bỏ thời gian để hoàn thiện môi trường sinh thái”

Đúng vậy, có cả một thế giới mệnh mônng sự nghiệp cao quý

Có cảnh đẹp đang đợi bạn tới khám phá

Nhưng giờ đây, ta chỉ thực sự muốn

Tìm một người yêu thuộc về ta.

Jonny Mitchell “Bài ca tặng Shalon”

Tên tôi là Nghệ Khả, nhưng bạn bè đều gọi là Coco (y hệt thần tượng thứ hai của tôi là Coco.Chanel - một phụ nữ Pháp nổi tiếng sống thọ tới chín mươi tuổi. Thần tượng thứ nhất tất nhiên vẫn là Henry Miller). Mỗi sáng vừa thức dậy, tôi đã tự hỏi phải làm chuyện gì thật ghê gớm khiến mọi người phải chú ý, rồi tưởng tượng sẽ có một ngày tôi được bắn vọt lên bầu trời thành phố như những chùm pháo hoa rực rỡ. Chúng hầu như đã trở thành một lý tưởng sống của tôi, một lý do đáng để tiếp tục tồn tại.

Điều này có quan hệ tới Thượng Hải nơi tôi ở. Thượng Hải luôn phiêu lãng trong lớp sương mù xám xám và vô số lời đàm tiếu trĩu nặng, còn có cả cảm giác ưu việt được kế thừa từ thời kì thực dân. Cái

cảm giác ưu việt đó luôn kích thích đứa con gái nhạy cảm và kiêu ngạo như tôi. Tôi vừa yêu vừa hận nó.

Nhưng dù sao chẳng nữa, tôi mới chỉ hai mươi lăm tuổi. Một năm trước, tôi vừa xuất bản một tuyển tập truyện ngắn tuy không kiếm mấy tiền, song mang lại danh tiếng (có cả độc giả nam giới gửi thư kèm theo những tấm hình gợi tình cho tôi). Ba tháng trước, tôi bỏ nghề phóng viên ở một tờ tạp chí. Và giờ đây, tôi mặc mini zúyp làm hầu bàn trong một tiệm cà phê có tên Lục Đế.

Một chàng trai tuấn tú, dong dỏng luôn ghé qua tiệm. Mỗi lần anh ngồi nhâm nhi cà phê, đọc sách cũng mất tới nửa ngày. Tôi rất thích quan sát những nét biểu cảm nho nhỏ và từng hành động của anh. Dường như anh cũng biết tôi đang quan sát, nhưng không bao giờ hé răng.

Mãi tới một hôm, anh chuyển tới một mảnh giấy, bên trên có dòng chữ “Anh yêu em”, kèm theo tên và địa chỉ.

Tôi đã bị hớp hồn bởi vẻ đẹp mông lung khó nắm bắt của chàng trai tuổi Mão hơn tôi có một tuổi này. Cái đẹp đó bắt nguồn từ vẻ kiệt sức và nỗi khát khao được yêu của anh.

Tuy xem ra hai chúng tôi thuộc hai típ người khác hẳn nhau, tim tôi vẫn đập rộn, người bừng bừng. Cả thế giới trong mắt tôi như một trái cây mọng nước, đang chờ đợi bị cắn ngập một miếng. Còn anh vẫn im lặng u sầu. Đối với anh, cuộc sống như thể miếng bánh kem tẩm độc, càng ăn càng trúng độc nặng thêm. Song sự khác biệt đó chỉ khiến cả hai càng hút vào nhau, y hệt cực Bắc và cực Nam của trái đất không thể chia lìa. Chúng tôi nhanh chóng rơi vào lưới tình.

Quen nhau không lâu, anh kể cho tôi một bí mật thuộc nội bộ gia

đình. Mẹ anh hiện sống cùng một người đàn ông bản xứ, mở một tiệm ăn Trung Hoa ở thị trấn nhỏ Catex, Tây Ban Nha. Nghe nói bán tôm cua và vằn thắn Trung Quốc ở đó kiếm được bộn tiền.

Nhưng bố anh qua đời rất sớm, lại chết bất đắc kỳ tử trong chuyến sang thăm vợ chưa đầy một tháng. Trong giấy khám nghiệm tử thi ghi rõ “nhồi máu cơ tim”. Tro người chết được mang về nước bằng máy bay McDonnell Douglas. Anh còn nhớ hôm đó nắng vàng rực rỡ, bà nội thấp bé khóc lóc như mưa ở phi trường.

“Bà nội luôn khẳng định đó là một vụ mưu sát. Bố anh chưa bao giờ mắc bệnh tim. Đó là do mẹ anh hại chết bố anh. Bà nội nói mẹ anh ở đó đã có người đàn ông khác và cùng hắn đồng mưu giết chồng”. Anh có tên Thiên Thiên, nhìn chăm chăm vào tôi bằng ánh mắt quái dị. “Em có tin không? Tới giờ, anh vẫn chưa làm rõ rút cục mọi chuyện ra sao. Có thể đó cũng là sự thật. Nhưng mỗi năm mẹ gửi cho anh rất nhiều tiền. Anh luôn phải dựa vào chúng để sống”.

Anh lặng lẽ nhìn tôi. Câu chuyện li kì đó thoát một cái úp chụp lên tôi. Tôi vốn là một đứa con gái luôn dễ bị xúc động bởi bi kịch và âm mưu. Hồi còn theo học tại khoa Văn trường Đại học Phúc Đán, tôi đã có quyết tâm trở thành một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết khiến độc giả phải rung động. Trong đầu tôi luôn nhảy nhót các từ ngữ như âm mưu, tình dục, độc dược, điên rồ, ánh trăng... Tôi dịu dàng ngắm nghía khuôn mặt đẹp đẽ nhưng yếu ớt của anh, hiểu ra nỗi muộn phiền hiểm có trên người anh từ đâu tới.

“Theo thời gian, cái bóng của chết chóc chỉ càng dày thêm. Cuộc sống hiện nay của anh và chuyện cũ vỡ nát kia vĩnh viễn chỉ cách nhau một lớp kính mỏng trong suốt”.

Tôi nói ý đó với anh. Mắt anh chợt ướt đẫm, một tay nắm chặt tay

kia. “Nhưng giờ đây anh đã tìm được em. Anh quyết định tin em, sống cùng em”, anh nói, “Đừng tò mò về anh, cũng đừng bao giờ lập tức rời bỏ anh”.

Tôi dọn tới sống cùng Thiên Thiên ở trong một chung cư lớn ba phòng ngủ tại khu ngoại ô phía Tây thành phố. Anh sắp xếp đồ đạc rất đơn giản, dễ chịu, một cái ghế salông đặt sát tường mua từ Ikea về, lại có cả một cây đàn piano hiệu Straus. Phía trên cây đàn treo một tấm tranh tự họa, đầu anh trông như nhô từ dưới nước lên. Nói thật, tôi không thích khu dân xung quanh chung cư.

Hầu như con đường nào cũng bẩn thỉu. Hai bên đường chen chúc những mái nhà thấp tì, xấu xí, biển quảng cáo hoen gỉ, đống rác bốc mùi hôi thối, và cái cột điện thoại công cộng mỗi lần mưa lại dột lênh láng như trong phim “Titanic”. Từ cửa sổ nhìn ra, tôi không tài nào bắt gặp nổi một cái cây xanh tươi, một bóng dáng đàn ông đẹp trai hoặc đàn bà tươi trẻ. Bầu trời sạch tinh, như thể không nhìn thấy tương lai.

Thiên Thiên thường nói, tương lai là một cạm bẫy đào chính giữa bộ não.

Từ sau khi bố chết, chứng câm nín của anh càng nặng thêm. Rồi anh bỏ học từ lớp mười, trở thành một kẻ theo chủ nghĩa hư vô trong suốt thời niên thiếu cô độc. Để đối chọi với bản năng của thế giới bên ngoài, anh dùng nửa thời gian trên giường để đọc sách, xem băng đĩa, hút thuốc, suy nghĩ về sự sống và cái chết, về linh hồn và xác thịt, gọi điện thoại, chơi game máy tính hoặc ngủ. Thời gian còn lại dùng để vẽ tranh, đưa tôi đi dạo, ăn cơm, mua đồ, tới hiệu sách và tiệm băng đĩa, ra tiệm cà phê, tới ngân hàng. Khi cần tiền, anh tới bưu điện mua giấy viết thư màu lam tuyệt đẹp viết thư cho mẹ.

Anh hiếm khi tới thăm bà nội. Khi dọn khỏi nhà bà, nơi đó như một cơn ác mộng không ngừng bốc mùi hôi thối. Bà nội luôn chìm đắm trong chứng huyễn tưởng dằng dai về vụ mưu sát ở Tây Ban Nha, tới mức tinh thần suy kiệt, mặt mũi võ vàng, nhưng bà mãi không chết. Cho tới giờ, bà vẫn sống trong căn nhà cổ ở trung tâm thành phố, vẫn giận dữ chửi con dâu và nguyên rửa số phận.

Thứ bảy, thời tiết trong trẻo, nhiệt độ vừa phải, tôi tỉnh giấc đúng tám giờ rưỡi sáng. Bên cạnh tôi, Thiên Thiên cũng vừa mở mắt. Chúng tôi nhìn nhau, rồi khẽ hôn nhau. Nụ hôn ban mai dính dính, trơn như chú cá nhỏ quẫy đùa trong nước. Đó là bài tập bắt buộc mà chúng tôi phải làm mỗi ngày, và đó cũng là cách duy nhất để tồn tại tình yêu giữa tôi và Thiên Thiên.

Anh có trở ngại lớn về mặt tình dục. Tôi không rõ điều đó có liên quan tới những ấn ức bi kịch mà anh phải chịu đựng về tâm lý hay không. Còn nhớ lần đầu tiên ôm anh trên giường, sau khi phát hiện thấy anh bất lực, quả thực tôi đã thất vọng tột độ. Thậm chí, tôi còn nghi ngờ mình có nên tiếp tục sống với anh hay không. Ngay từ hồi đại học, tôi đã bị cái gọi là “Bản luận tình dục” tác động tới nhân sinh quan, dù giờ đây đã có thay đổi.

Anh không thể đi vào trong cơ thể tôi. Anh câm nín nhìn tôi, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh ngắt. Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với người khác giới kể từ hai mươi năm qua.

Trong thế giới đàn ông, tình dục có bình thường hay không dường như cũng quan trọng y như sinh mạng họ vậy. Bất kì khiếm khuyết nào về mặt này đều là một nỗi đau khổ không thể chịu đựng nổi. Anh khóc, tôi cũng khóc theo. Rồi suốt đêm, chúng tôi lại ôm hôn, vuốt ve, khóc lóc thở than. Tôi mê mẩn nụ hôn ngọt ngào và

những cái vuốt ve êm dịu của anh. Khi hôn, đầu lưỡi như miếng kem tan chảy. Lần đầu tiên, anh giúp tôi biết được nụ hôn cũng có linh hồn và màu sắc.

Anh dùng bản tính lương thiện và yêu thương để thu hút trái tim đứa con gái hoang dã như tôi. Những thứ khác như tiếng rên rỉ hoặc bạo lực bùng phát, lòng hư danh hoặc cao trào tình dục trong khoảnh khắc như biến thành không còn quan trọng nữa.

Trong cuốn “Đời người không nhẹ nhàng” của nhà văn Milan Kundera đã sáng tạo một đoạn luận ngữ về tình yêu rất kinh điển như sau: “Làm tình với đàn bà và ngủ với đàn bà là hai dạng tình cảm không liên quan tới nhau. Vế trước chỉ đơn thuần là tình dục - sự hưởng thụ của các cơ quan cảm giác. Vế sau là tình yêu”.

Thoạt đầu, tôi không hề biết rằng tình huống như vậy lại xảy ra đối với tôi. Rồi một loạt những chuyện tiếp đó và sự xuất hiện của một người đàn ông khác đã minh chứng rõ điều này.

Chín giờ, chúng tôi dậy. Anh bước vào chiếc bồn tắm lớn. Tôi hút một điếu Mild Seven đầu tiên trong ngày, nấu cháo ngô, trứng gà và sữa trong căn bếp nhỏ. Ngoài cửa sổ, nắng rải vàng. Buổi sáng mùa hạ luôn tràn ngập ý thơ như vậy, như một miếng kẹo ngọt mềm tan chảy. Khắp người tôi rất dễ chịu, nghe rõ tiếng nước xối ào ào từ nhà tắm vọng ra.

“Anh có đi theo em tới Lục Đế không?”, tôi bung một ly sữa lớn bước vào nhà tắm đang bốc hơi mù mịt. Anh nhắm mắt, ngáp một cái dài như cá, “CoCo này, anh có một ý”, anh nói khẽ.

“Ý gì?”, tôi bung ly sữa đặt trước mặt anh. Anh không cầm lấy mà chỉ ghé miệng tới, húp một ngụm, “Em bỏ việc ở tiệm cà phê đó được

không?”.

“Vậy em có thể làm gì?”.

“Chúng ta có đủ tiền, không cần phải ra ngoài đi làm. Em có thể viết tiểu thuyết”. Anh như nung nấu ý này từ lâu, luôn hy vọng tôi có thể viết ra một cuốn tiểu thuyết kinh thiên động địa khiến cả giới văn đàn phải chấn động. Giờ đây trong các tiệm sách hầu như không có cuốn tiểu thuyết nào đáng đọc cả. Khắp nơi đều là những câu chuyện giả tạo, khiến người ta thất vọng.

“Được rồi”, tôi đáp, “Nhưng em muốn làm thêm một thời gian nữa. Ở tiệm cà phê có thể gặp được một số người thú vị”.

“Tùy em thôi”, anh lẩm bẩm. Đó là một câu cửa miệng, bày tỏ anh đã nghe và chấp thuận, không muốn nói thêm câu nào nữa.

Chúng tôi cùng ăn sáng, rồi tôi mặc áo, trang điểm, đi lại trong phòng như người đẹp mê hồn trong sáng sớm. Cuối cùng tôi tìm được chiếc ví đầm vẫn đốm báo mà tôi hằng yêu thích. Trước khi tôi ra cửa, anh đang ngồi trên salông, nhắc một cuốn sách lên, liếc nhìn tôi. “Anh sẽ gọi cho em”, anh nói.

Thành phố đang giờ cao điểm. Đủ các loại xe cộ và dòng người bộ hành đan xen vào như dòng thác ào ạt đổ từ cốc đá, hòa quyện vào hàng ngàn sa số đục vọng vô hình và vô số những điều bí mật không tài nào đếm xuể, cứ thế lao thẳng về phía trước. Năng cứ rọi chiếu trên phố. Các cao ốc sừng sững hai bên đường sánh cùng trời đất như những sản phẩm phát minh điên rồ của con người. Những điều tùm mùn trong cuộc sống cứ luẩn quẩn bay trong không trung như đám bụi, tạo thành chủ đề đơn điệu trong thời đại công nghiệp.

2

Thành phố hiện đại

*Những tòa nhà chọc trời trước mắt,
ánh nắng hắt xuống qua những khe hẹp,
Nhìn cả thành phố New York hiển hiện trước mắt,
từ Harlem tới công viên Battery,
Nhìn những dãy phố người ùn tắc đông như kiến,
Nhìn xe cộ huyên náo trên đường cao tốc,
Nhìn dòng người ùn ùn đổ vào nhà hát, tôi ngẩn ngơ nghĩ,
Không biết vợ mình ra sao.*

Henry Miller, trích trong “Bắc Chí Tuyên”

Ba rưỡi chiều, tiệm cà phê Lục Đế vắng tanh vắng ngắt. Một chùm ánh nắng xuyên qua lớp lá ngô đồng trên đường, chạy tọt vào tiệm. Không gian xung quanh đầy bụi xám di chuyển. Trên các tạp chí thời trang trên giá sách và nhạc Jazz trong máy nghe đĩa đều có những bóng hình kỳ bí, như thể còn sót lại từ thập niên 30 tới giờ. Một đồng vết tàn tích âm thanh.

Tôi đứng sau quầy bar, nhàn tản. Khi không có việc luôn khiến người ta dễ buồn phiền.

Lão Dương trưởng ca đang ngáy khò khò trong căn phòng nhỏ bên trong. Là bà con kiêm tay chân tâm phúc của ông chủ, lão luôn trực ở tiệm cả ngày lẫn đêm, kiểm tiền và quản lý cả mấy đứa phục vụ

chúng tôi.

Tri Thù - bạn cùng làm với tôi - tranh thủ lúc rảnh rồi lượn ra khu mua bán máy tính góc phố tìm kiếm mấy phụ kiện rẻ tiền. Cậu ta là một thiếu niên có vấn đề, suốt ngày chỉ mong trở thành một hacker siêu hạng. Vốn học được nửa chừng, chỉ số thông minh đạt 150, song không thể tốt nghiệp được đại học chuyên ngành máy tính của trường Phúc Đán do quá nhiều lần tấn công vào đường dây nóng Thượng Hải, lạm dụng trí tuệ điên rồ để lấy tài khoản của người khác chơi trên mạng Hộ Liên.

Tôi và cậu ta, một phóng viên từng có tiền đồ xán lạn và một sát thủ máy tính danh tiếng lẫy lừng, cuối cùng lại làm phục vụ ở tiệm cà phê này. Thực chả khác nào là một trong số tấn hài kịch trên đời. Địa điểm sai lầm, vai diễn sai lầm cùng tạo nên một giấc mơ thanh xuân đầy bi thương. Văn minh trong thời đại công nghiệp đã phủ lên thân xác tươi trẻ chúng tôi những vết lốm đốm. Thân xác suy kiệt, tinh thần cũng hết thuốc chữa.

Tôi bắt đầu nghịch đóa ly trắng đang cắm trong bình. Ngón tay mơn trớn những cánh hoa kiêu diễm trắng muốt, dịu dàng vô cùng. Bản tính yêu hoa khiến tôi trở thành một phụ nữ lạc vào tâm thường. Nhưng tôi tin rằng ắt có một ngày sẽ so sánh gương mặt mình trong gương với một bông hoa có độc. Và trong cuốn tiểu thuyết kinh thiên động địa của mình, tôi sẽ cố hết sức tiết lộ những thứ liên quan tới bạo lực, tình dục, cuồng vui, mê muội, máy móc, quyền lực, chết chóc, bộ mặt thật của loài người.

Chiếc máy điện thoại quay số cố lỗi réo lên thật chói tai. Là điện thoại của Thiên Thiên. Hầu như ngày nào tôi cũng nhận được điện của anh vào giờ này. Cũng may đúng vào lúc mỗi chúng tôi đều thấy

chán ngán nơi này. Anh khẩn khoản nói: “Thời gian như cũ, địa điểm cũ, anh đợi em cùng ăn tối nhé!”.

Lúc hoàng hôn vừa buông, tôi cởi luôn bộ đồng phục đi làm là cái áo sơ tằm ngắn ngủi và chiếc váy mini zúyp, mặc lại cái quần bó chặt, xách túi lửng thững ra khỏi tiệm.

Lúc này, đèn đường vừa bật, đèn nê-ông ở các cửa tiệm cũng lấp lánh sáng như vụn vàng. Tôi bước trên con đường rộng rãi và chắc chắn, cùng hòa vào dòng xe cộ và người qua đường như một dải ngân hà tỏa sáng bừng trong nhân gian. Thời khắc của thành phố khiến người ta cảm động nhất sắp tới.

Tiệm ăn Miên Hoa nằm ở đường Hoài Hải, giáp đầu đường Phục Hưng. Đây là dãy phố phồn hoa tương đương với Đại lộ số 5 của New York hoặc Champs Elysées của Paris. Nhìn từ xa, khu kiến trúc hai tầng kiểu Pháp này tỏa ra một cảm giác ưu việt không khoa trương. Ra vào nơi đây đều là lũ nước ngoài mắt dâm dục cùng các kiều nữ châu Á mảnh dẻ và lấp lánh sáng. Bảng hiệu đèn màu xanh càng lộ rõ cái gọi là “căn bệnh hoa liễu” mà Hery Miller đã miêu tả. Cũng chính vì thích lối so sánh đơn giản mà sâu sắc đó, tôi và Thiên Thiên luôn lui tới đây. (Henry Miller viết “Bắc Chí Tuyến”, rất nghèo nhưng phóng túng, tổng cộng có tới năm bà vợ, luôn được tôi coi là người cha tinh thần).

Đẩy cửa vào, nhìn tứ phía, thấy Thiên Thiên đã ngồi sẵn ở một góc khá dễ chịu, đang giơ tay ra hiệu với tôi. Tôi ngạc nhiên khi thấy bên anh là một cô gái trông rất ăn chơi, đội một mớ tóc giả mà chỉ cần liếc qua đã nhận ra ngay, song vẫn rất khô gợt, mặc chiếc áo hai dây màu đen sáng lấp lánh. Trên gương mặt nhỏ nhắn là một đồng phấn vàng, phấn bạc, cứ như vừa du hành từ sao hỏa trở về, mang theo cả

sức công phá của nơi đó.

“Đây là Madona, bạn tiểu học của anh”, Thiên Thiên chỉ vào cô gái quái dị này, giới thiệu như vậy. Chừng sợ không đủ sức chú ý đối với tôi, anh bổ sung: “Cô ấy còn là người bạn duy nhất của anh ở Thượng Hải suốt mấy năm qua”. Rồi giới thiệu với cô gái kia: “Đây là Nghê Khả, bạn gái mình”. Nói xong, anh rất tự nhiên, kéo tay tôi lại, đặt lên đùi anh.

Chúng tôi cùng gật đầu mỉm cười chào nhau. Vì đều là bạn của Thiên Thiên - con người thuần khiết như con bướm nhỏ - chúng tôi cũng có niềm tin và quý mến nhau. Cô vừa cất tiếng đã khiến tôi giật mình, “Thiên Thiên có kể về cô qua điện thoại mấy lần. Mỗi lần tâm sự tới hàng tiếng đồng hồ. Yêu quá đi thôi, khiến tôi phải phát ghen lên được”. Cô cười nói, giọng khàn trữu nặng, như tiếng của một thiếu phụ luống tuổi trong một bộ phim rùng rợn của Hollywood.

Tôi lờm Thiên Thiên, anh giả bộ như không có chuyện gì. “Anh ấy rất thích tán qua điện thoại. Tiền điện thoại một tháng đủ mua một chiếc tivi màu 31 inch”. Tôi tiện miệng nói luôn. Nói xong lại thấy mình cũng không ra sao, việc gì cũng gắn liền với tiền bạc.

“Nghe nói cô là nhà văn?”, Madona hỏi.

“Ừ, nhưng lâu rồi có viết lách gì đâu, thực ra... tôi vẫn chưa được coi là nhà văn”. Tôi thấy ngại ngùng, chỉ nhiệt tình không đâu có đủ. Trông tôi cũng không có mã giống nhà văn nữa. Thiên Thiên chọt chen vào: “Coco từng xuất bản tuyển tập truyện ngắn. Rất tuyệt, có óc quan sát khiến người đọc phải tin phục. Cô ấy sau này sẽ rất thành công”. Anh bình thản nói, nét mặt không hề có ý xun xoe.

“Hiện tôi đang làm bồi bàn trong một tiệm cà phê”, tôi thành thật

kể, “Còn cô thì sao? Nhìn rất giống diễn viên”.

“Thiên Thiên chưa kể sao?”, mặt cô thoáng chút dò hỏi, như thử đoán xem tôi sẽ có phản ứng gì sau khi cô dứt lời. “Tôi làm má mì ở Quảng Châu, sau đó lấy chồng. Rồi chồng chết, để lại một mớ tiền. Giờ đây tôi đang sống rất sung sướng”.

Tôi gật đầu, nét mặt vẫn bình thản, nhưng trong lòng không khỏi trào lên một dấu cảm thán. Té ra người ngồi trước mặt mình là một mụ góa giàu có hàng thật giá thật! Tôi đã hiểu rõ cái vẻ phong trần trên người cô ta từ đâu mà tới, còn cả ánh mắt sắc nhọn của cô khiến người ta tự khắc phải liên tưởng tới những nữ quái trên chốn giang hồ.

Trong phút chốc chúng tôi ngừng nói chuyện. Thiên Thiên đã gọi đồ ăn, lần lượt được bung lên, đều là những món tôi yêu thích. “Cậu thích ăn gì cứ gọi thêm nhé”, Thiên Thiên nói với Madona.

Cô gật đầu, “Thật ra dạ dày mình bé tí”, rồi khum hai bàn tay tạo thành hình một quả dấm, “Mình thường bắt đầu một ngày vào bữa tối. Bữa tối của mọi người là bữa sáng của mình. Thế nên ăn không nhiều. Cuộc sống bôn ba mấy năm qua khiến người mình biến thành cái bãi rác rồi”.

Thiên Thiên xoa dịu, “Mình lại thích cậu là cái bãi rác đấy”. Tôi vừa ăn vừa quan sát cô. Cô có một gương mặt chỉ có của người phụ nữ từng trải.

“Rảnh tới nhà mình chơi nhé. Hát hò, nhảy múa, đánh bài, uống rượu, và có đủ những dạng người quái dị có thể khiến cả nhân gian này phát điên lên được. Căn hộ mình ở vừa sửa xong, riêng tiền đèn đóm và âm thanh đã tốn mất 50 vạn tệ Hồng Kông, còn xịn hơn cả

mấy khu ăn chơi ở Thượng Hải đấy”. Cô khoe, nhưng nét mặt không hề đắc ý.

Điện thoại trong ví đầm cô chợt réo vang. Cô nhắc lên, đổi thành giọng ồm ọ đưa đẩy: “Đang ở đâu? Lại ở nhà Ngũ gia phải không? Thế nào cũng có ngày anh chết bên bàn mặt chược đấy. Em đang ăn cơm với bạn, mười hai giờ đêm gọi lại nhé”. Cô cười rúc rích, mặt mũi tươi tỉnh như tỏa sáng.

“Bồ nhí mới của mình gọi đấy”, vừa đặt điện thoại xuống cô khoe ngay với chúng tôi, “Đó là một họa sĩ điên rồ, lần sau sẽ giới thiệu cho các cậu. Bây giờ bồ nhí mình rất biết ăn nói nhé. Vừa nãy, anh ta cứ lảm nhảm muốn chết trên giường mình”. Cô lại cười phá lên, “Kệ cha nó thật hay giả, cứ làm cho mẹ già này vui là được”.

Thiên Thiên không nghe, cũng chẳng hỏi, chỉ chăm chú đọc tờ “Dân Dân buổi tối”. Đây là thứ duy nhất khiến anh có vẻ gần giống một thị dân thành phố, từ đó cũng tự nhắc nhở anh rằng vẫn đang sống trong thành phố này. Trước vẻ thẳng thắn của Madonna, tôi có phần cẩn trọng hơn.

“Cô đáng yêu thật”, Madonna nhìn chăm chăm vào mặt tôi, nói: “Không chỉ đẹp dịu dàng, mà còn có vẻ cứng đầu kiêu ngạo mà lũ đàn ông rất mê. Thật đáng tiếc tôi đã bỏ nghề lâu rồi, nếu không cũng giúp cô trở thành cô gái nổi nhất”.

Không đợi tôi kịp phản ứng, cô đã cười ngặt nghẽo không kịp thở, “Xin lỗi, xin lỗi nhé, chỉ đùa thôi”. Mặt cô chuyển động nhanh như chớp dưới ánh đèn, lộ rõ vẻ hưng phấn bất thường. Cô khiến tôi nhớ lại những tay chơi xưa, cả trong và ngoài nước. Họ đều có vẻ đáng yêu lẫn những cơn dờ dúng khiến người khác phải phát điên.

“Không được nói lung tung. Mình rất ghen đấỵ”, Thiên Thiên ngó đầu lên khỏi tờ báo, nhìn tôi âu yếm, một tay vẫn choàng qua eo tôi. Chúng tôi luôn ngồi cùng phía với nhau, như một cặp sinh đôi dính liền thân thể. Kể cả trong những bữa tiệc cao cấp, chúng tôi vẫn ngồi thất lễ như vậy.

Tôi khẽ cười, nói với Madona: “Cô cũng rất đẹp, rất đặc biệt, loại hàng xịn, không giả chút nào”.

Chúng tôi chia tay ngoài cửa tiệm. Lúc ôm tôi, cô nói: “Cung ơi, mình có một số chuyện muốn kể cho cậu nếu cậu thực sự muốn viết tiểu thuyết bán chạy”.

Cô lại ôm chặt Thiên Thiên, “Con vật yêu của mình ơi”, cô gọi anh như vậy, “Hãy chăm sóc tình yêu của cậu nhé. Trong cái thế giới này, tình yêu là thứ có sức mạnh nhất. Nó có thể khiến cậu bay bổng, quên đi tất cả. Không có tình yêu, một đứa trẻ con như cậu sẽ tiêu rất nhanh. Vì cậu không có sức miễn dịch với cuộc sống. Sẽ gọi điện cho cậu sau nhé!”.

Cô hôn gió với chúng tôi, chui tọt vào chiếc xe VW Santana 2000 màu trắng đậu bên đường, lái xe vèo một cái như một làn khói.

Tôi ngẫm ngợi lại những câu cô nói. Chúng chứa đầy những mảnh vỡ triết lý, còn lấp lánh hơn cả màn đêm và chân thực hơn cả chân lý. Những nụ hôn gió của cô như vẫn lơ lửng trong không gian, vương mãi hương thơm.

“Đúng là một người phụ nữ điên rồ”, Thiên Thiên vui vẻ nói, “Nhưng cô ấy rất tuyệt, phải không? Trước đây, để ngăn anh không được ở một mình trong nhà quá lâu, sợ làm điều gì dại dột, cô ấy thường lôi anh nửa đêm ra đường cao tốc đua xe. Tụi anh uống rất

nhiều, hút bồ đà. Cứ như vậy, tụi anh lang thang mãi tới khi trời sáng. Mãi sau, anh gặp được em. Như thứ được định sẵn. Em khác với tụi anh, như hai dạng người khác nhau. Em có chí tiến thủ rất mạnh, đầy hy vọng vào tương lai. Em và chí tiến thủ của em là lý do cho anh tiếp tục sống. Có tin anh không? Anh chưa bao giờ nói dối”.

“Đồ ngốc”, tôi véo một cái vào mũi anh. Anh kêu ầm lên vì đau, “Em cũng là một phụ nữ điên rồ”. Trong con mắt của Thiên Thiên, những nhân vật không thuộc phạm trù bình thường, nhất là những người trong trại điên, đều là những đối tượng đáng được ca ngợi. Kẻ điên chẳng qua là do quá thông minh nhưng người khác lại không hiểu nên mới bị xã hội đổ tội là điên. Những thứ đẹp đẽ chỉ có liên quan tới cái chết, tuyệt vọng, thậm chí cả cái ác mới là cái đẹp đáng tin. Chẳng hạn như Dostoievsky động kinh, Van Gogh cắt tai, Dali mắc bệnh liệt dương, Allen Ginsberg bị đồng tính; nam ca sĩ Ireland Gavin Friday suốt đời trang điểm lòe loẹt, hoặc Henry Miller khi lâm vào cảnh đói nghèo nhất luôn quanh quẩn ngoài các tiệm ăn chỉ để xin một mẩu bánh mì, hoặc loay hoay dưới các cột điện chỉ để xin một xu ở tàu điện ngầm. Biết bao thực vật hoang dại cứ tự sinh tự diệt, sinh sôi và nảy nở như vậy.

Đêm dịu dàng.

Tôi và Thiên Thiên quần quýt nhau đi trên con đường Hoài Hải sạch sẽ. Những ánh đèn, những bóng cây, mái nhà kiểu gô-tích của Bách hóa Mùa xuân Paris, còn cả những người bộ hành mặc áo mùa thu đi bộ thư thả... tất cả đều an nhàn trong sắc đêm. Một bầu không khí nhẹ nhõm nhưng không hề mất đi vẻ thanh nhã đặc trưng của Thượng Hải như lan tỏa.

Tôi luôn mê đắm bầu không khí đó, như thể được uống một thứ

thần dược. Nó khiến tôi mất đi những bực bội nồng cuồng đặc trưng của tuổi trẻ, khiến tôi thực sự chui vào ruột gan của thành phố, như một con sâu nhỏ chui vào quả táo lớn.

Cách nghĩ đó khiến tâm tư thật vui vẻ. Tôi kéo Thiên Thiên - người yêu của tôi - cùng nhảy múa trên đường. “Cơn lãng mạn của em như bệnh đau ruột thừa cấp tính vậy”, Thiên Thiên nói nhỏ. Vài người qua đường quay lại ngó chúng tôi. “Cứ thế này kéo nhau tới Paris, đây là vũ điệu em thích nhất đấy”, tôi thành thật nói.

Chúng tôi lại chậm rãi tản mạn tới bến ngoài. Đêm nào ở đây cũng như một thiên đường yên tĩnh. Chúng tôi trèo lên sân thượng khách sạn Hòa Bình. Chúng tôi biết có một cửa sổ thấp bằng qua khu toilet nữ, rồi từ cầu thang đi lên con đường bí mật. Chúng tôi đã lên đây rất nhiều lần, nhưng chưa hề bị phát hiện.

Đứng trên sân thượng ngắm bóng dáng các tòa lầu rục ánh đèn hai bên bờ sông Hoàng Phố, đặc biệt là tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông, được mệnh danh là tòa tháp số một châu Á. Cột trụ thép dài ngoằn của nó như chiếc dương vật chọc vào đám mây. Đó là một minh chứng của sự sùng bái sinh sản ở thành phố này. Xà lan, sóng hồ, mảng cỏ tối, đèn nê-ông nhức mắt, kiến trúc kinh ngạc. Những thứ phồn hoa bắt nguồn trên cơ sở văn minh vật chất này chỉ là liều thuốc kích dục mà thành phố dùng để tự ru ngủ mình. Trong cuộc sống cá thể đó, chúng không chút liên quan tới chúng tôi. Một tai nạn xe hơi, một cơn ốm cũng có thể lấy mạng chúng tôi. Nhưng sự phồn hoa của thành phố và cái bóng không tài nào kháng cự nổi vẫn không ngừng xoay như hành tinh, mãi không mệt mỏi.

Nghĩ tới điều này, tôi lại thấy mình nhỏ bé như loài kiến.

Nhưng suy nghĩ đó vẫn không tác động tới tâm trạng của chúng

tôi khi đứng trên sân thượng nhuộm đẫm bụi chúng lịch sử. Tiếng nhạc của ban nhạc Jazz lâu năm chơi trong khách sạn đôi khi lại vắng tới. Ngoài việc ngắm nghĩa thành phố, hiện thân trong thành phố, chúng tôi tâm tình, trao cho nhau những lời tình yêu. Tôi rất thích được cởi chỉ còn bộ đồ lót trong những đêm có gió mát ẩm ướt từ sông thổi về. Chắc hẳn tôi có những loại bệnh kiểu như mê đồ lót, tự mê mình, thích trần truồng trước đám đông. Tôi hy vọng trước cảnh đó sẽ kích thích được tính dục của Thiên Thiên.

“Đừng làm vậy”, Thiên Thiên đau khổ nói và quay đi.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục cởi, giống như gái thoát y vũ. Những bông hoa nhỏ màu xanh trên da thịt như rục cháy. Cảm giác tinh tế khiến tôi không thấy rõ cái đẹp của chính mình. Cá tính của mình, thân phận của mình, phảng phất chỉ vì dốc hết sức tạo nên một thần thoại xa lạ, như thần thoại giữa tôi và chàng trai tôi yêu.

Người con trai mơ màng ngồi dưới cái lan can, nửa đau thương, nửa cảm kích, ngắm người con gái nhảy múa dưới ánh trăng. Thân hình cô gái trơn bóng như lông thiên nga, nhưng cũng có sức mạnh ghê hồn của loài báo. Mỗi bước nhảy, bước nhún đều mô phỏng loài động vật họ mèo. Động tác xoay tròn vừa duyên dáng vừa hấp dẫn đến phát điên lên được.

“Thử xem nào, hãy vào cơ thể em. Người bạn đời đích thực của em. Kẹo ngọt của em, thử đi”.

“Không được. Anh không làm được đâu”, anh co rúm lại thành một đống.

“Thôi được, em nhảy xuống vậy”, cô gái bật cười, túm lấy lan can làm động tác định trèo lên. Anh ôm chặt lấy cô, hôn đắm đuối. Nguồn

hứng khởi tình dục vỡ lẽ tả, tìm không ra nổi một lối chảy. Tình yêu tạo thành ảo giác, thể xác không thể tạo nên kỳ tích. Thất bại u uất, các u hồn reo vui hoan hỉ. Tất cả bụi trần lao tới chúng tôi, nút kín cổ họng của tôi và tình yêu của tôi.

Ba giờ sáng, tôi co ro trên chiếc giường lớn dễ chịu, chăm chú quan sát Thiên Thiên nằm bên. Anh đã ngủ hoặc giả vờ ngủ. Trong phòng đặc biệt yên tĩnh. Bức chân dung tự họa của anh treo phía trên cây đàn piano. Đó là một gương mặt chết không hồn tích, ai nỡ khước từ yêu một gương mặt như thế? Tình yêu của linh hồn luôn xé rách thể xác chúng ta.

Bên cạnh người yêu, tôi nhét ngón tay khô gầy tự thủ dâm hết lần này tới lần khác. Tôi giúp tôi tự bay, bay vào vũ trụ bùn có cao trào tình dục. Trong tưởng tượng mãi mãi có một ngọn đèn minh chứng cho tội ác và trừng phạt.

3

Tôi có một giấc mơ

Con gái ngoan lên thiên đường, con gái hư đi tứ phương

Jim Steinman

Một người đàn bà lựa chọn nghề viết văn

Phần lớn đều vì muốn tạo cho mình một giai cấp

trong xã hội nam quyền.

Erica Jong

Tôi là loại người như thế này, đối với bố mẹ, tôi là một con ác quỷ đánh mất lương tâm. (Mới lên năm tuổi, tôi đã học được cách ngậm kẹo mút bỏ nhà ra đi); đối với thầy cô hoặc cấp trên, đồng nghiệp cùng làm trong tạp chí, tôi là một người thông minh nhưng cứng đầu (chuyên môn thành thạo, nhưng yêu ghét thất thường, chỉ cần xem mở đầu đã có thể đoán ngay kết cục của bất kỳ bộ phim hoặc câu chuyện nào đó); đối với phần lớn đàn ông, tôi cũng được coi là một người đẹp (có đôi mắt to giống hệt các cô gái trong phim hoạt hình Nhật Bản và chiếc cổ dài như Coco.Chanel). Nhưng trong mắt tôi, tôi là một đứa con gái chẳng ra sao, dù có một ngày nào đó tôi có thể trở thành một phụ nữ nổi tiếng muốn đẩy xuống cũng không nổi.

Bà nội tôi hồi còn sống thường nói rằng, “Vận mệnh con người như chiếc dây diều. Một đầu buộc trên mặt đất, một đầu neo trên trời. Sống ở đâu cũng không thoát khỏi số kiếp”, hoặc, “Con người như nhánh cỏ ba lá, không rõ nhánh nào tốt cả”.

Bà tôi vóc người nhỏ bé, tóc trắng như tuyết, chẳng khác nào một đám bông trắng, suốt ngày ngự trên chiếc ghế lắc lư. Nghe nói rất nhiều người tin rằng bà có năng lực đặc biệt biết thần giao cách cảm, từng tiên đoán thành công Thượng Hải năm 1987 có động đất nhỏ cấp độ 3, cũng phán đoán chính xác cho người nhà về cái chết của mình trước khi ra đi đúng ba ngày. Tới giờ, tấm hình của bà vẫn được treo trên tường nhà cha mẹ tôi. Họ cho rằng bà vẫn tiếp tục phù hộ cho cả nhà. Cũng chính bà từng tiên đoán tôi sẽ trở thành một tài nữ chơi văn nghệ bút, sao Văn Khúc soi rọi trên đầu tôi, mực tàu óc ách đầy trong bụng tôi. Bà nói rốt cuộc tôi sẽ xuất chúng.

Trong trường, tôi thường viết thư cho những người tôi thầm yêu trộm nhớ. Những lá thư đầy ấp tình cảm và sức thuyết phục, khiến tôi lần nào cũng thành công. Các câu chuyện nhân vật tôi chọn viết trong tạp chí cũng ngập tràn tình tiết gập ghềnh, lời lẽ đẹp đẽ như trong tiểu thuyết. Thậm chí còn biến giả thành thật, thật thành giả.

Tới khi ý thức được tất cả mọi chuyện tôi làm trước đây chỉ lãng phí tài năng sáng tác, tôi đã bỏ ngay công việc lương cao đó. Cũng vì vậy, bố mẹ tôi lại một lần nữa thấy tuyệt vọng về tôi. Hồi đầu, cũng chính bố tôi chạy vạy nhờ vả khắp nơi mới xin hộ tôi được việc đó.

“Mày rốt cuộc có phải con tao không nhỉ? Sao lúc nào cũng loi nhoi không yên? Mày nói đang vật vã, nghiền ngẫm cái gì cơ chứ?”, mẹ tôi than vãn. Bà là một phụ nữ đẹp dịu dàng nhưng yếu đuối, chỉ biết dành cả đời mình phục vụ việc ủi quần áo cho chồng hoặc tìm cho con gái một con đường hạnh phúc. Bà không thể chấp nhận được hành vi tình dục trước hôn nhân, lại càng không thể chấp nhận cảnh con gái mặc áo bó không mặc áo lót, cố tình khoe ngực.

“Cuối cùng sẽ có một ngày con sẽ ý thức được rằng người sống

trên đời này thành thói ổn định là quan trọng nhất. Nhà văn Trương Ái Linh cũng từng nói lấy ổn định làm gốc rễ”, bố tôi nói. Ông biết tôi rất yêu thích Trương Ái Linh. Bố tôi là giáo sư khoa sử ở trường đại học, nho nhã, người đậm, rất thích hút xì gà và tâm tình với lớp trẻ. Ông rất yêu chiều tôi. Từ nhỏ đã dạy tôi thưởng thức những vở nhạc kịch kiểu như “La Bohème”. Ông luôn lo lắng sau khi tôi khôn lớn sẽ bị bọn xấu lừa tình. Ông nói tôi là cục cưng quan trọng nhất cuộc đời ông, khuyên tôi nên thận trọng với đàn ông, không được khóc lóc vì đàn ông.

“Chúng ta suy nghĩ quá xa nhau, như thể cách tới một trăm thế hệ. Chúng ta nên tôn trọng lẫn nhau, không nên đòi hỏi gì. Vả lại, nói gì cũng vậy thôi. Con đã hai mươi lăm rồi, con muốn trở thành một nhà văn. Tuy nghề này giờ đây đã lỗi thời, nhưng con sẽ viết những thứ thật thời thượng”, tôi nói.

Tôi quyết định dọn khỏi nhà sau khi quen Thiên Thiên. Cả nhà lại nổi trận phong ba, như thể Thái Bình Dương sắp lật nhào.

“Đồ bất trị. Xấu tốt thế nào, mày cứ đi khắc biết. Coi như tao chưa nuôi một đứa con như mày”, mẹ tôi gằn như hét lên vậy. Mặt bà rúm ró như bị ai tát một cái rõ mạnh.

“Con làm mẹ quá đau lòng đấy”, bố tôi nói, “Bố cũng rất đau lòng. Đứa con gái như con cuối cùng cũng thiệt thân thôi. Nghe nói gia đình chàng trai đó rất không bình thường. Bố anh ta chết không rõ ràng. Vậy con người anh ta có bình thường nổi không? Có đáng tin không?”.

“Hãy tin con. Con biết mình phải làm gì”, tôi bướng bỉnh cãi, nhanh chóng thu vén bàn chải đánh răng, ít quần áo, đĩa nhạc, thùng sách rồi bỏ đi.

Ánh nắng óng ánh màu hổ phách tràn trên sàn nhà, trước cái máy nghe đĩa, trông như rượu whisky bị đổ vung vãi. Một nhóm khách Mỹ vừa rút lui, tiệm cà phê trở lại vẻ yên tĩnh vốn có. Lão Dương đang nấu cháo điện thoại trong căn phòng làm việc kiêm phòng ngủ của lão. Tri Thù lười nhác ngồi tựa bên cửa sổ, ăn nốt một miếng bánh sôcôla do khách hàng ăn thừa (cậu ta luôn làm việc này để chứng tỏ năng lực sinh tồn như động vật của mình). Ngoài cửa sổ là con đường với hàng cây xanh bóng trong nắng hè, cảnh vật và tâm trạng chả khác nào như cảnh phim châu Âu.

“Coco này, cậu thường làm gì khi thấy vô vị?”, cậu ta chợt hỏi đột một câu.

“Vô vị đương nhiên là lúc chả làm được gì rồi, còn có thể làm được gì nữa chứ”, tôi đáp, “Như bây giờ ý”.

“Tôi qua mình cũng thấy rất chán. Mình lên mạng chat cùng một lúc với mười người. Thoải mái lắm”. Nghe nói vậy, tôi chú ý tới quãng mắt thâm như dấu hai cái thìa in trên mặt Tri Thù. “Mình quen với một người có nick là *Quyển rũ*, xem ra không phải là dạng trai giả gái. Cô ta khoe rất đẹp và còn trinh”.

“Thời buổi bây giờ, gái trinh cũng điên hết rồi, cậu có biết không hả?”, tôi cười phá lên. Nhưng dù thế nào, người con gái đã dám thốt ra những lời lẽ như vậy, da mặt chắc cũng dày lắm.

“Mình lại thấy cô ấy nói hay ra phết”, cậu ta không cười, “Mình phát hiện thấy lý tưởng sống của tụi mình giống nhau đến giạt mình. Bọn mình đều muốn kiếm tiền nhiều rồi đi du lịch vòng quanh thế giới”.

“Nghe nói cứ như cặp tình nhân trong phim “Tên sát thủ bẩm

sinh”, tôi tò mò hỏi, “Vậy, kiếm tiền bằng cách nào?”.

“Mở tiệm, cướp ngân hàng, làm đĩ làm đực đều được cả”, cậu ta lớn tiếng, nửa đùa nửa thật. “Mình hiện đang có một kế hoạch”, cậu cúi người xuống, nói thầm vào tai tôi mấy câu khiến tôi giật mình. “Không được, không thể được. Cậu điên mất rồi”, tôi liên tục lắc đầu.

Thì ra cậu ta muốn tôi cùng ăn trộm tiền trong tiệm. Cậu ta đã quan sát thấy lão Dương tối nào cũng cất tiền vào một cái két mini, mỗi tháng lại mang ra ngân hàng gửi một lần sau khi đã đầy tiền. Cậu ta có một thằng bạn chuyên mở két. Kế hoạch của cậu ta chính là mời thằng trộm chuyên nghiệp kia tới, thông đồng trong ngoài, mang sạch tiền đi, rồi dựng hiện trường giả bị trộm ngoài lên vào.

Ngày giờ đã định sẵn, thứ ba tuần sau chính là ngày sinh nhật của Hồ Diệp, cũng đúng vào ngày tôi và cậu ta trực đêm. Cậu ta định mượn có chút mừng sinh nhật để chuốc lão Dương uống thật say túy lúy.

Những lời của Tri Thù khiến tôi lo lắng, thậm chí dạ dày còn quặn đau. “Đừng hão huyền nữa, quên chuyện đó đi. Cậu hãy nghĩ tới chuyện khác để chuyển sự chú ý. Mà này, đó có phải là chủ ý của cô *Quyển rữ* không đấy?”.

“Suyt”, cậu ta ra hiệu cho tôi lão Dương đã gọi điện thoại xong, đang đi tới. Tôi vội ngậm chặt miệng, khiếp hãi chỉ sợ lọt tí gì về âm mưu vừa nãy.

Cửa tiệm chợt mở, Thiên Thiên đi vào. Tôi thấy người ấm áp hẳn. Anh mặc chiếc áo xám, quần sọc đen, tay cầm một cuốn sách, tóc tai hơi rối, cặp mắt cận nhẹ như loáng nước, đôi môi hơi cười lạnh lùng. Đó hầu như là mẫu tiêu chuẩn về người yêu ngọt ngào của tôi.

“Chồng đến rồi, vui nhé”, lão Dương nhân cơ hội này trêu tôi. Giọng Thượng Hải của lão cứ ngân nga như bình thơ. Thực ra lão là một người có tính cách đơn giản, vui vẻ, tốt bụng.

Bị nói như vậy, Thiên Thiên có phần nghiêm trang hơn. Tôi bung một tách cà phê Capuchino tới, khẽ nắm tay anh. “Còn bốn mươi lăm phút nữa, anh chờ em tan ca”, anh nhìn đồng hồ, nói khẽ.

“Chắc hẳn Tri Thù ham muốn kiếm tiền tới phát điên được”, tôi phần nộ nói. Bức tường trước mặt hằn bóng đôi bờ vai đang cử động rất khoa trương của tôi. Trên chiếc bàn tròn nhỏ đã thấp nển là bộ cờ đã bị hạ mất năm con, tôi và Thiên Thiên ngồi bên bàn. “Những kẻ thông minh một khi đã có ý định phạm tội thật ghê gớm hơn mắc bệnh điên. Nào là dùng máy tính ăn trộm tiền ngân hàng, dùng bom thư điện tử để đốt máy bay và tàu thuyền, dùng những sát thủ vô hình, tạo nên dịch bệnh và bi kịch. Nếu năm 1999 có ngày tận thế, em tin chắc do chính bọn quái nhân đó gây ra”.

“Em thua rồi này, anh lên ba, thắng bốn này”, Thiên Thiên nhắc nhở.

“Thông minh là tố chất bẩm sinh, điên rồ là một dạng bản năng. Nhưng nếu lợi dụng những thứ này thì sai bét”, bài diễn thuyết của tôi lúc này như bị bốc lên, “Cứ vậy, người thông minh sẽ rơi vào tình thế còn thảm hại hơn lũ ngu ngốc. Gần đây em thấy tiệm Lục Đế đặc biệt yên tĩnh, nhắm mắt lại cũng nghe thấy âm thanh. Thì ra đang có âm mưu ám sát. Linh cảm của em kém quá”.

“Vậy em bỏ chỗ đó đi, về nhà viết lách”, Thiên Thiên nói thật đơn giản.

Mỗi lần anh nói từ “về nhà” đều rất tự nhiên. Đó là căn hộ ba

phòng ngủ một phòng khách, ngập mùi hoa quả, thuốc lá, hương nước hoa Pháp; đầy sách, âm nhạc và có nơi tưởng tượng không ngừng. Như thể một đám mây mù trong rừng sâu phủ kín lên người chúng tôi, không tài nào giã ra nổi. Thực tế là nó như một dạng không gian còn chân thực hơn, có sức sống hơn cả gia đình. Nó không quan hệ gì với máu huyết, nhưng lại gắn bó mật thiết với những thứ kiểu như tình yêu, linh hồn, vui mừng, giác quan thứ sáu, quyến rũ, chuyển bay không rõ ràng...

Về nhà đi, giờ đã đến lúc đi vào đề chính. Bắt tay viết văn, tận đầu chuyển du hành giữa giấc mơ và tình ái. Dùng lối kể thành thực hoàn thành từng chương tiểu thuyết tuyệt diệu. Ở đoạn mở đầu, hồi tưởng, cao trào, kết cấu của truyện, phải biết xử lý tinh tế, tràn ngập tình cảm như ca sĩ tuyệt vời nhất thế giới đang hát to trên đỉnh cao thế giới.

Một bàn tay chụp lấy ý tưởng này trong đầu tôi. Thiên Thiên muốn tôi hứa ngày mai sẽ gọi điện cho lão Dương xin thôi việc.

“Được rồi”, tôi đáp. Bỏ một công việc, rời bỏ một con người, vứt đi một cái gì đó, hành động phản bội đó đối với một đứa con gái như tôi có thể coi là một dạng bản năng cuộc sống, dễ như trở bàn tay. Trôi dạt từ mục tiêu này tới mục tiêu khác, cứ thế rèn luyện, duy trì lực sống.

“Ngay từ ngày đầu tiên nhìn thấy em ở tiệm Lục Đế, anh đã cảm thấy em là một nhà văn bẩm sinh”, Thiên Thiên tiến thêm một bước kích thích tính hư danh của tôi, “Ánh mắt của em rất phức tạp. Giọng nói của em thật tình cảm. Em luôn quan sát khách trong tiệm. Một lần, anh còn nghe thấy em và Tri Thù tranh luận với nhau về tà thuật và chủ nghĩa hiện sinh”.

Tôi dịu dàng ôm lấy anh. Giọng nói của anh như vuốt ve, có thể

đem lại cho tôi cảm giác khoái lạc mà những người đàn ông khác không tài nào mang đến được. Luôn là như vậy, nghe giọng nói của anh, ngắm nhìn đôi mắt và bờ môi anh, tôi đột nhiên cảm thấy toàn thân dưới nóng bỏng, thoát một cái đã ướt đầm. “Còn gì nữa, nói thêm nữa đi, em muốn nghe”, tôi hôn lên vành tai anh, khẩn cầu.

“Còn nữa... mãi mãi em không bao giờ để người khác nhìn thấy mình. Có lẽ người thích hợp làm nhà văn đều có những nhân cách riêng biệt. Nói một cách khác là có phần khó tin”.

“Anh còn lo gì nữa?”, tôi tò mò hỏi và rời môi ra khỏi tai anh.

Thiên Thiên lắc đầu: “Anh yêu em”. Anh nói rồi khẽ ôm tôi, ngả đầu lên bờ vai tôi. Có thể cảm thấy lông mi anh khẽ chớp trên gáy tôi. Lòng tôi thấy dịu mềm như lông thiên nga. Tay anh chậm rãi úp lên bụng tôi, tay tôi cũng vuốt ve hông anh. Chúng tôi đứng đối diện nhau, như nhìn thấy chính mình trong gương, như thấy bóng mình trong nước.

Trong bóng đêm, làn da ánh màu trở nên xỉn tối. Anh đã ngủ, nằm cong thành hình chữ S trên giường. Tôi ôm lấy anh từ phía sau, mũi mũi. Đúng vậy. Sự mềm mại nhưng burong bình của anh bắt đầu vây bọc lấy tôi thật khó lý giải. Tôi nhận thấy mình có trách nhiệm với anh, và cũng thấy buồn bã như trong mơ.

Thực ra, tới ngày sinh nhật của Tri Thù, tiệm cà phê Lục Đế vẫn chẳng xảy ra điều gì. Không có ăn trộm chuyên nghiệp xuất hiện, cũng không có chuyện kết sắt bị mất tích, không có âm mưu, chẳng có lấy một con dãn nào tới cửa làm phiền.

Lão Dương vẫn lạch bạch với thân hình đậm đà đứng đếm tiền, giám sát, nấu cháo điện thoại, ngủ trưa. Nữ tiếp viên mới tuyển làm

việc cũng không tồi. Còn Tri Thù lòng dạ đầy âm mưu đã rời bỏ tiệm Lục Đế cách đó không lâu. Chẳng còn chút dấu vết thời gian, như một cái bong bóng bị vỡ tung.

Tôi tập trung vào sáng tác. Con đường dài mịt mù của một nữ nhà văn đang bày ra dưới chân tôi, không thiết tới những cái khác. Những lúc cấp bách là lúc linh hồn tôi nối được với đường dây nóng, chờ đợi câu chuyện và nhân vật lặng lẽ tới trong cái tĩnh mịch như trong Viện tâm thần. Thiên Thiên suốt ngày theo sát tôi như một tên nô bộc, thúc giục tôi dùng bút pháp của tiểu ma nữ để viết nên một cuốn sách pháp thuật thực sự. Chuyện này đã trở thành trọng tâm cuộc sống của anh hiện nay.

Anh trở nên yêu thích đi mua sắm tại siêu thị. Chúng tôi đẩy xe đựng hàng như các bậc phụ huynh, cẩn thận lựa chọn những đồ gia dụng hàng ngày và thực phẩm trong siêu thị xịn nhất. Chuyên gia sức khỏe đã nói, “Không nên đam mê những đồ ăn như sôcôla, bắp rang bơ”. Nhưng đó lại là những thứ mà chúng tôi yêu thích.

Ở nhà, tôi trải xấp giấy bản thảo trắng tinh ra, và không ngừng soi mình vào một tấm gương nhỏ, thử xem gương mặt mình đã xuất hiện trí tuệ và khí chất phi phàm của một nhà văn hay chưa. Thiên Thiên đi lại khẽ khàng, rót cho tôi đồ uống có gas hiệu “Tam Đức Lợi”, dùng đồ trộn salad hiệu “Sự lựa chọn của mẹ” làm cho tôi món salad hoa quả. Loại sôcôla đen hiệu “Dove” cũng có tác dụng đánh động linh cảm. Bật những đĩa nhạc hơi kích thích nhưng không làm phân tán tư tưởng. Điều chỉnh nhiệt độ của điều hòa. Trên chiếc bàn viết to dùng có tới mười bao thuốc lá hiệu Mild Seven xếp san sát như một bức tường. Còn có cả sách và tập giấy viết dày cộp. Tôi không biết dùng máy tính, vả lại cũng không có ý định học.

Đầu đã nghĩ xong một loạt tựa sách dài ngoằng. Tác phẩm trong lý tưởng ắt phải có nội dung tư tưởng sâu sắc, nhưng cũng khoác tấm áo thị trường gọi cảm.

Bản năng mách bảo tôi cần phải viết về Thượng Hải cuối thập kỷ. Một thành phố kiếm tìm hoan lạc vui thú. Nó làm dậy lên những bong bóng khoái lạc, nó sản sinh ra lớp người mới, gieo rắc thứ tình cảm thương cảm thần bí khắp hang cùng ngõ hẻm. Đây là thành phố phương Đông độc nhất vô nhị, từ thập niên 30 đã tiếp tục nền văn hóa giao thoa giữa Trung Quốc và phương Tây. Tới nay lại tiếp tục bước vào làn sóng Tây hóa thứ hai. Thiên Thiên đã từng dùng cụm từ tiếng Anh “hậu thực dân” để hình dung. Những khách hàng với đủ các ngôn ngữ vẫn thường lui tới tiệm Lục Đế luôn khiến tôi nghĩ tới thời gian và không gian dịch chuyển, những chuyến du lịch xuyên quốc gia.

Sau khi viết xong một đoạn tự cho rằng không tồi, tôi luôn cao hứng đọc cho Thiên Thiên nghe.

“Coco yêu thương, anh đã nói là em viết được mà. Em rất khác mọi người. Em có thể dùng bút sáng tạo ra một thế giới chân thực khác, còn chân thực hơn cái ở bên mình. Ở đây...”. Anh nắm lấy tay tôi, đặt lên ngực trái của anh. Tôi thấy tim anh đang nhảy múa. “Anh bảo đảm chỗ này sẽ cho em những linh cảm ngút ngàn”, anh nói. Anh còn mua cho tôi nhiều món quà bất ngờ, hình như anh rất mê tiêu tiền vào những món đồ chơi nho nhỏ đẹp đẽ nhưng vô dụng.

Nhưng tôi chỉ cần anh, làm sao có thể đợi đến ngày anh dâng hiến thân xác anh làm quà tặng cho tôi đây?

Yêu nhau càng sâu, thân xác càng bị giày vò.

Có một đêm khuya, tôi mơ một giấc mơ tình ái. Trong mơ, tôi đang đắm đuối với một người đàn ông mình trần, bịt mắt. Chúng tôi quấn quýt lấy nhau, như thể những chiếc vôi bạch tuộc mềm mại, ôm siết, nhảy múa. Lốp lông vàng ấm mồ hôi trên người anh lấp lánh, trơn trượt khắp người tôi. Sau tiếng nhạc Jazz mà tôi yêu thích nhất vừa dứt cũng là lúc bừng tỉnh.

Tôi thấy ngược ngược, rồi nghĩ tới một vấn đề, rốt cuộc Thiên Thiên có rơi vào dự cảm như thế không? Anh quan tâm tới việc tôi viết lách còn hơn bản thân tôi, gần như là cố chấp. Có lẽ viết sách như một thứ thuốc hồi sinh tăng lực, tưới tắm cho tình yêu không gì so sánh nổi và cũng hết sức khiếm khuyết giữa chúng tôi. Phải chăng nó mang sứ mệnh? Mang theo lời chúc phúc của Thượng đế? Hoặc tất cả đều ngược lại... Ai mà biết được. Con người khi phải đối diện với mọi lối suy nghĩ, mọi sự lựa chọn, có lúc được, cũng có lúc mất.

Tôi cứ nghĩ mãi, rồi xoay người ôm ghì lấy Thiên Thiên. Anh lập tức tỉnh giấc. Gương mặt anh có thể cảm nhận được độ ẩm trên mặt tôi. Chẳng hỏi gì, cũng không nói gì, chỉ khẽ vuốt ve âu yếm thân hình tôi. Không ai dạy anh phải làm thế nào, nhưng quả thực cái cách anh làm khiến tôi ngất ngây như đang bay, như mũi tên bắn tới đích, như hồn bay phách tán. Không cần khóc, không cần nói lời ly biệt, tôi chỉ muốn bay, bay tới tận cùng của bóng tối. Đòi người khổ đau ngẩn ngui, mộng xuân không dấu vết, bạn không có lý do để tôi không say.

4

Kẻ quyến rũ

“Anh đến từ Berlin. Tình yêu của em thuộc về anh.

Khi màn đêm vừa buông, em yêu ơi,

Hãy ôm lấy anh, chúng ta cùng bay nào”

Boris Bracht

Madona mời chúng tôi tham dự một bữa tiệc hoài cổ mang tên “Trở về Hà Phi Lộ”. Địa điểm được chọn là tòa nhà cao ốc cắt giữa đường Hoài Hải và Diên Đăng. Hà Phi Lộ ở thập niên 30 giống như đường Hoài Hải thời nay, luôn là đặc trưng của Thượng Hải xưa cũ. Thời thực dân cuối thế kỷ, Thượng Hải cùng những năm tháng đầy rẫy áo dài Thượng Hải, lịch phong cảnh, xe kéo tay, nhạc Jazz... khiến người ta phải choáng ngợp, như thể một vết thắt hình bướm bướm trong trái tim Thượng Hải xưa.

Hôm đó, tâm trạng Thiên Thiên không mấy vui vẻ, nhưng anh vẫn đưa tôi đi. Tôi đã từng kể, chúng tôi như một cặp hài nhi dính nhau, người nọ luôn làm cái bóng của người kia, xuất hiện ở nhiều nơi.

Chúng tôi mặc áo dài truyền thống may rất khéo, đi vào thang máy. Hình như có tiếng ai gọi, “Xin chờ một tí”. Thiên Thiên lấy tay chặn cánh cửa thang máy đang khép lại. Chúng tôi thấy một người đàn ông phương Tây cao lớn chạy ủa tới. Tiếp theo đó là mùi thơm của nước hoa CK.

Ánh đèn tím mờ tỏa trên đầu. Hai người đàn ông đứng hai bên tôi. Đèn thang máy vẫn hiển thị số lầu tăng dần. Trong sự tĩnh mịch thoát cái như có cảm giác chòng chành. Tôi khẽ liếc nét mặt gọi cảm nhưng lơ đãng của người đàn ông phương Tây nọ. Anh ta có kiểu cách của một tay ăn chơi sành sỏi.

Cửa thang máy vừa mở, một luồng âm thanh ồn ã cùng mùi khói thuốc, mùi hơi người cùng xộc vào. Người đàn ông cao lớn nọ mỉm cười ra ý nhường chỗ cho tôi ra trước. Tôi và Thiên Thiên băng qua tấm biển nhựa đề dòng chữ “Hà Phi Lộ”, vén tấm màn nhung nặng trĩu. Thoắt một cái đã thấy một biển người sôi nổi nhảy nhót trước mắt.

Gương mặt tươi tỉnh của Madonna giống như một loài sinh vật phát sáng dưới đáy biển. Cô tiến lại gần chúng tôi, mang theo ánh sáng 1000 oát.

“Bé cưng của mình, cuối cùng các cậu đã tới. Ôi trời, Mark, anh khỏe không?”. Cô làm một động tác duyên dáng với người đàn ông cao lớn đứng sau chúng tôi. “Nào, lại đây, để em giới thiệu. Đây là Mark đến từ Berlin. Đây là Thiên Thiên và Coco, bạn thân của em. Coco còn là một nhà văn nữa đấy”.

Mark lịch sự chìa tay ra, “Hân hạnh”. Lòng tay của anh khá dày, ấm áp và khô ráo, khiến người ta có cảm giác rất dễ chịu. Thiên Thiên đã tự ngồi xuống một chiếc ghế bành êm ái, đang hút thuốc, mắt nhìn xa xăm.

Madona cứ tấm tắc mãi chiếc áo dài Thượng Hải bằng sa tanh đen của tôi. Ngực áo thêu một đóa mẫu đơn tuyệt đẹp, đặt may tại một xưởng tơ tằm ở Tô Châu. Cô còn tán tụng bộ đồ giả cổ của Mark rất ngẫu. Cổ áo nhỏ, ba khuy bấm, mua lại với giá rất mắc từ một nhà

tư bản Thượng Hải. Bộ đồ hơi phai màu nhưng vẫn toát lên chất quý tộc.

Mấy đôi nam nữ đi tới. Madonna giới thiệu tiếp, “Đây là Dick, bạn trai của tôi. Đây là anh Năm và Cissy”.

Chàng trai tóc dài được gọi là Dick trông rất trẻ, thậm chí như chưa đầy mười tám tuổi. Nhưng anh đã là một họa sĩ tân tiến có tiếng tăm ở Thượng Hải, vẽ các nhân vật hoạt hình cũng rất tuyệt. Hồi đầu chính Madonna đã bị rung động bởi một tập tranh hoạt họa do anh tặng. Tài năng, ngôn từ bậy bạ và vẻ con nít của anh như hòa quyện lẫn nhau, đủ để kích thích tình mầu tử và lòng nhiệt tình của một người phụ nữ như Madonna. Anh Năm và cô bạn gái Cissy mặc âu phục, thắt cavát giả nam trông rất đẹp đôi, giống như một đôi thỏ quái dị. Ánh mắt của Mark sục sạo về phía tôi, dường như anh hơi suy nghĩ một lát rồi đi tới hỏi, “Muốn khiêu vũ chứ?”. Tôi nhìn về chiếc ghế bành trong góc. Thiên Thiên vẫn cầm cúi cuốn thuốc lá. Chiếc túi trong tay anh đầy cần sa. Từ khi mặc chúng u uất, anh luôn hút thứ này.

Tôi thở dài, đáp: “Chúng ta nhảy thôi”.

Chiếc đĩa nhạc trên máy hát thánh thót nhả ra giọng hát vàng của Chu Huyền với ca khúc “Bốn mùa”. Tiếng hát mơ màng, như xa vắng, nhưng vẫn khiến trái tim phải xao xuyến. Có vẻ Mark cũng thích không khí này, mắt lim dim. Tôi thấy Thiên Thiên cũng nhắm nghiền mắt, co rúm trên chiếc ghế bành lớn, uống rượu vang, hút cần sa luôn khiến người ta thấy buồn ngủ. Tôi tin chắc lúc này anh đã ngủ say. Càng huyền não ồn ào, anh càng dễ ngủ.

“Cô đang mất tập trung đấy”, Mark đột ngột nói với tôi bằng thứ tiếng Anh giọng Đức nặng trịch.

“VẬY sao?”, tôi thờ ơ nhìn anh. Mắt anh lóe sáng trong bóng tối, như mắt của loài thú đang nấp rình mồi. Tôi ngạc nhiên bởi cảm giác quái dị do đôi mắt đó đem lại. Khắp người anh thơm tất như chiếc bút chì, tóc tai được vuốt gel rất vừa phải, như một chiếc ô đi mưa mới tinh. Vì vậy đôi mắt trông không trung thực lắm kia như trở thành trọng tâm, khiến tất cả năng lực từ đó bật ra. Đúng vậy, đôi mắt của người da trắng.

“Tôi đang ngắm bạn trai tôi”, tôi nói.

“Hình như anh ấy đang ngủ”, anh khẽ nhếch miệng cười.

Nụ cười của anh khiến tôi tò mò, “Anh thấy rất buồn cười sao?”.

“Cô có phải là một kẻ theo chủ nghĩa toàn mỹ không?”, anh đột ngột chuyển hướng.

“Không biết nữa, tôi cũng không hiểu rõ chính mình. Nhưng tại sao anh lại hỏi vậy?”.

“Cảm giác của cô khi khiêu vũ mánh bảo tôi như vậy”, anh nói. Xem ra anh là một người rất tự tin và nhạy cảm. Tôi phủ lên miệng một nụ cười khiêu khích.

Nhạc chuyển sang Jazz, chúng tôi vẫn nhảy. Xung quanh như một màn phục cổ mê đắm được đan dệt từ lông thiên nga, tơ lụa, vải in hoa... khẽ xoay tròn thành một niềm khoái cảm nhẹ bay.

Đợi tới khi mọi người đã tản mát, tôi phát hiện thấy chiếc ghế bành trống trơn, không thấy Thiên Thiên đâu. Madonna cũng không thấy. Hỏi anh Năm, anh ta nói cô ta và Dick đã bỏ đi, còn Thiên Thiên vừa thấy nằm trên ghế.

Mark từ phòng vệ sinh chạy ra báo cho chúng tôi một tin cũng không đến nỗi quá tồi tệ. Thiên Thiên ngã quy bên bồn cầu, không thấy nôn mửa, cũng không thấy chảy máu. Hình như đang đi vệ sinh, anh chợt lăn đùng ra ngủ. Mark giúp tôi đưa Thiên Thiên xuống dưới đường, chặn xe tắc xi.

Mark đề nghị: “Để tôi đưa hai người về. Một mình cô xoay không được đâu”. Tôi nhìn Thiên Thiên đang ngủ say. Anh rất gầy, nhưng khi ngủ lại nặng như một con voi vậy.

Hai giờ sáng, tắc xi phóng như bay trên đường. Lướt qua ngoài cửa xe là các cao ốc, cửa sổ, đèn nê-ông, biển quảng cáo, vài kẻ bộ hành bước thấp bước cao. Trong cái thành phố như không bao giờ chớp mắt này luôn có cái gì đó bí mật xảy ra, luôn có ai đó bí mật xuất hiện. Mùi rượu và mùi nước hoa CK chốc chốc lại xộc vào lòng ngực tôi. Đầu tôi trống rỗng. Người đàn ông bên cạnh tôi, một người mất tri giác, một người câm lặng. Tuy không có âm thanh, nhưng tôi vẫn cảm thấy cái bóng của người đi lại trên đường và ánh nhìn lấp lóe của người đàn ông xa lạ trong bóng tối.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã tới khu tôi ở. Mark và tôi hợp lực bồng Thiên Thiên lên gác, vào tận trong phòng. Đặt Thiên Thiên nằm trên giường, tôi đắp cho anh một tấm chăn. Mark chỉ vào chiếc bàn làm việc, hỏi: “Đây là bàn làm việc của cô phải không?”.

Tôi gật đầu, “Vâng, tôi không biết dùng máy tính. Thực ra có người nói nó sẽ làm người ta mắc bệnh ngoài da. Cũng có người nói máy tính khiến người ta trở nên chán đời, mắc chứng nghiện nó, không muốn ra khỏi nhà, nhưng dù thế nào đi nữa thì...”. Tôi đột ngột phát hiện thấy Mark đang đi về phía tôi, trên gương mặt vẫn là nụ cười bất cần nhưng gọi tình không gì sánh nổi. “Rất vui được làm

quen với cô, mong sau này được gặp lại”. Anh hôn phớt lên hai má tôi theo kiểu Pháp, chúc ngủ ngon rồi đi.

Trong tay tôi còn lại tấm cardvisit của anh, bên trên viết tên công ty và điện thoại. Đó là một công ty của Đức về tư vấn đầu tư đa quốc gia, nằm trên đường Hoa Sơn.

5

Người đàn ông không đáng tin

Dù anh nói tình dục là thứ gì

Hoặc giả không nói được gì,

nó vẫn chỉ là một dạng biểu diễn cao quý mà thôi.

Helen Lawrenson

Tôi rất hứng thú với đàn ông có vóc người cao lớn. Một phần xuất phát từ thói hư danh (tôi vốn không cao. May mà hai người phụ nữ Pháp mà tôi hâm mộ đều thấp cả), còn phần lớn do tôi vốn có ác cảm ghê gớm đối với đàn ông thấp bé.

Gã này cao chưa đầy thước một, ngoại hình rất tầm thường, đeo một cặp kính rẻ tiền, là một tín đồ Ki tô giáo (sự thật sau này chứng minh rằng gã càng là một giáo đồ tà đạo).

Tôi cũng không nhớ rõ lúc đó gã làm thế nào để hợp hồn tôi. Có lẽ do gã uyên bác quá, có thể đọc diễn cảm các tác phẩm của Shakespeare bằng thứ tiếng Anh âm chuẩn Oxford. Và suốt ba ngày, chúng tôi ngồi sau tượng đài Mao chủ tịch trên bãi cỏ ngay giữa trường đại học Phúc Đán, cùng tranh luận với tôi về ý nghĩa bộ mặt thật của thế giới vào đúng thời khắc chúa Giêsu ra đời trong máng cỏ.

Những cọng cỏ dày mượt cứ cọ quẹt dưới váy tôi, liếm láp mông và đùi tôi, ngựa ngựa. Gió nhẹ, gã cứ diễn thuyết không ngớt như bị một lời nguyện úp chụp lên. Và tôi cũng như bị mắc lời nguyện, cứ chờ

người ra nghe gã nói, như thể có thể ngồi lì như vậy suốt bảy ngày bảy đêm, cho đến khi được lên cũi niết bàn rục rở. Thế nên tôi không thấy được cái ngoại hình thấp tí khiến người ta phải thất vọng của gã. Tôi lao thẳng vào tâm hồn uyên bác và bao la của gã (có thể người đàn ông mà tôi mê mẩn trong đời trước hết phải là người có học vấn uyên bác, tài hoa ngời ngời. Tôi không thể tưởng tượng được cảnh mình sẽ yêu một chàng không thể nói nổi mười câu thành ngữ, năm điển tích triết học hoặc tên tuổi của dăm nhạc sĩ). Tất nhiên sau đó rất nhanh chóng, tôi phát hiện ra rằng mình đã ngã vào một hố nước thối xanh lè.

Gã không chỉ cuồng tín, mà còn là một kẻ đam mê xác thịt tới điên cuồng, rất thích thử nghiệm trên người tôi các kiểu dáng học được từ những cuốn băng sex. Gã thích tưởng tượng cảnh ngồi trên chiếc ghế bành trong góc tối, nhìn trộm tôi bị cưỡng hiếp bởi một tên thợ mộc vô văn hóa hoặc một công nhân sửa đường ống. Ngay cả khi chúng tôi ngồi xe buýt đường dài tới thăm bố mẹ gã, gã cũng không chịu bỏ qua. Một tay gã kéo khóa quần, ấn tay tôi vào trong. Cái đồ chơi của gã như một cây nến chảy sáp, phải che mắt thiên hạ sau một tờ báo lớn. Hưng phấn khó kiềm chế. Tất cả đều khiến người ta cảm thấy thất vọng tới tột đỉnh, thậm chí còn phát ra những âm thanh khủng khiếp như trong một bộ phim đầu tư ít nhưng thành công lớn nhất ở Hollywood là “Boogie Night”.

Tôi đã không thể nhịn nổi nữa khi phát hiện hắn còn là một tay trùm nói xạo (ngay cả chuyện chạy ra quầy báo mua tờ báo, hắn cũng phải nói thành tìm bạn đi uống trà) và trùm môi tiền (hắn từng dám chép văn của người khác, xào xáo thành một cuốn riêng của mình, xuất bản ở Thâm Quyển). Nhất là khi những hành động ghê tởm đó lại xảy ra trên người đàn ông cao chưa đầy một thước, gương mặt giả bộ thật thà đó. Tôi thấy mình bị chơi. Sự mê muội đã giăng mờ mắt

tôi. Tôi thu dọn thứ tình cảm nhức nhối đó, nhanh chóng rũ bỏ gã.

“Cô không thể bỏ đi như vậy được”, gã đứng ở ngoài cửa căn phòng kí túc xá đơn, hét lên sau lưng tôi như vậy.

“Vì anh khiến tôi thấy ghê tởm”, tôi đáp trả. Trong tim như có một tảng băng đè nặng. Không được dễ dàng tin lũ đàn ông, các bà mẹ thường giáo huấn con cái trước khi đi hẹn hò lần đầu như thế. Nhưng các cô đều để ngoài tai. Chỉ khi một người phụ nữ dùng con mắt trưởng thành đánh giá về một nửa thế giới kia của người đàn ông, cô ta mới nhìn thấy rõ vị trí hiện tại của chính mình và mạch đập cuộc sống đang bày ra trước mắt.

Gã gọi điện tới kí túc xá của tôi. Bà bảo vệ người Ninh Ba réo tên tôi trên loa hết lần này tới lần khác, “Nghê Khả, điện thoại, điện thoại, Nghê Khả”. Rồi mỗi đợt cuối tuần về nhà thăm bố mẹ cũng biến thành một phần ác mộng. Gã không ngừng gọi điện tới nhà tôi, nhất quyết không buông tha khi chưa gặp được tôi. Thậm chí tới ba giờ sáng, điện thoại còn réo rất, mãi cho đến khi nhà tôi phải đổi số điện thoại. Suốt thời gian đó, mẹ tôi hoàn toàn thất vọng về tôi. Bà không muốn gặp tôi, thậm chí không thèm nhìn tôi lấy một cái. Trong mắt bà, tôi đã nhận mình xuống bùn đen khi kết bạn với một kẻ tồi tệ đến vậy. Tóm lại, yêu lầm người là nỗi nhục lớn nhất của đàn bà.

Những hành động điên rồ của gã bạn trai cũ của tôi là đi theo tôi bám sát ở trường học, trên đường, trong ga tàu điện ngầm, rồi bất ngờ réo gọi tên tôi giữa đám đông. Gã đeo một cặp kính đen, mặt mũi vàng ệch. Khi tôi vừa quay đầu lại, gã đã vội nấp vào gốc cây hoặc tiệt tạt hóa bên đường, rất thích hợp vào vai các diễn viên cascadeur trong các bộ phim hành động rẻ tiền.

Suốt thời kỳ đó, tôi chỉ mong ước có một chàng trai mặc đồng

phục cảnh sát khoác vai tôi đi trên đường. Tôi mong mỗi xiết bao một vai diễn nam đầy hiệp nghĩa. Trái tim tôi luôn đập thùm thụp điệu “SOS”. Sau khi làm việc ở tòa soạn không bao lâu, tôi tận dụng mọi mối quan hệ vốn có của một phóng viên, tìm được một người bạn làm việc trong văn phòng chính phủ của thành phố. Từ đó, nhờ sở cảnh sát khu vực cảnh cáo gã bạn trai cũ. Gã vẫn chưa điên tới mức chống trả với cơ quan nhà nước. Mọi chuyện kết thúc rất nhanh.

Sau đó, tôi đi phỏng vấn Ngô Đại Duy - một anh bạn làm bác sĩ tâm lý tại Trung tâm Thanh Niên. “Từ nay về sau, không thềm tìm đàn ông lùn nữa”. Tôi ngồi trên chiếc ghế hình như có tác dụng thôi miên, nói: “Những gã đó đừng hòng bước qua cửa nhà tôi. Tôi chịu đựng quá đủ rồi. Tôi là một đứa con gái hư hỏng, chí ít đối với mẹ tôi là vậy. Bà rất dễ bị kích động. Ngoài việc làm bà đau lòng, tôi chưa làm được điều gì cho bà”.

Anh ta nói, sự xung đột giữa chất nữ tính và chất nhà văn trên con người tôi chắc chắn luôn khiến tôi rơi vào hỗn loạn. Và phần lớn các nghệ sĩ thường có khuynh hướng bạc nhược, dựa dẫm, mâu thuẫn, ngây thơ, thích bị ngược đãi, tự yêu mình và yêu mẹ... Bạn trai cũ của tôi cũng hợp đúng những tư chất như vậy, từ ỷ lại tới bị ngược đãi, tới tự yêu mình, và cảm giác có lỗi với mẹ luôn là một trong những chủ đề tình cảm chính suốt cuộc đời tôi.

“Đối với chiều cao của một con người”, Đại Duy khẽ hắng giọng, “Mình cho rằng chiều cao quả thực có ảnh hưởng nhất định tới hành vi của đàn ông đã trưởng thành. Đàn ông có dáng thấp lùn thường có biểu hiện mãnh liệt hơn người bình thường, ví dụ họ phấn đấu học hành hơn, nỗ lực kiếm tiền hơn, khát khao đánh bại đối thủ hơn. Ngoài ra, họ cũng thích đeo đuổi các cô gái đẹp, lấy một hành vi anh hùng nào đó để chứng minh. Chẳng phải Sean Penn cũng thấp bé đấy

sao? Anh ta lại là một trong những diễn viên vĩ đại nhất Hollywood nữa chứ, cũng là người đàn ông mà Madonna từng yêu nhất. Dù anh luôn trói ngôi sao gọi tình số một quốc tế ấy vào ghế như trói một con gà và ra sức ngược đãi. Dạng đàn ông như vậy có thể kể ra rất nhiều. Họ khiến người ta thật khó quên”.

Anh ta ngồi đó trong gian phòng có ánh sáng dịu, suy nghĩ mung lung vì phải đóng vai một người phát ngôn của Chúa để trả lời bệnh nhân. Trông gương mặt anh ta không mấy trung thực. Thân hình anh vạm vạp trên chiếc ghế da, chốc chốc lại đánh một vài phát rắm. Trong bầu không khí trong phòng không mấy trong sạch đó, vài chậu trúc cảnh trông vẫn mơn mớn.

“Thôi vậy”, tôi nói, “Tất nhiên không thể so sánh tình yêu của một con người với chiều cao được. Nhưng dù thế nào đi nữa, mình cũng muốn quên hết thảy. Cuộc đời con người có quá nhiều nỗi tiếc, đối với mình, càng trải qua những chuyện không vui càng phải quên thật nhanh”.

“Vì thế sau này cậu sẽ trở thành một nhà văn xuất sắc. Nhà văn dùng từ ngữ để chôn chặt quá khứ”, Đại Duy hòa nhã nói.

6

Đêm ngát hương

Đêm là mọi thứ chuyển động.

Dylan Thomas

Thời tiết ngày càng mát mẻ. Thành phố trở thành một tấm kính trong suốt. Mùa thu miền Nam khô ráo, sáng sủa. Một lớp tình yêu nhạt nhợt xuyên lọt vào trái tim con người. Vào một buổi chiều chẳng bất ngờ tí nào, tôi nhận được điện thoại của Mark. Khi tiếng chào nặng âm Đức vang lên bên tai tôi, phản ứng đầu tiên nhảy vào đầu tôi là, “Một chàng Tây cao lớn đã tới!”.

Trong điện thoại, chúng tôi chào hỏi nhau, khen thời tiết dễ chịu. Mùa này, Berlin mát mẻ hơn Thượng Hải nhưng cảm giác mùa hè cũng rất đáng nhớ.

Trong điện thoại, cả hai đều có phần ngỡ ngàng. Tôi biết Thiên Thiên đang nằm trên giường nhắm hờ mắt nghe tôi nói chuyện. Tôi cũng biết tại sao chàng Đức này lại gọi tới. Tình cảnh này thật tinh tế, như chiếc bánh khô quệt chút bơ đà. Ăn một ít thì không sao, ăn thêm tí nữa cũng không có vấn đề gì. Nhưng chỉ cần cắn miếng thứ ba sẽ xuất hiện một thứ khiến người ta vừa ghét, lại vừa dễ chịu. Có thể tôi chính là loại con gái ngựa chần tay như vậy.

Cuối cùng Mark nói: “Thứ sáu tới có một cuộc triển lãm nghệ thuật tiên phong của Đức tại Cung triển lãm Thượng Hải. Nếu cô và bạn trai muốn tới, tôi sẽ gửi thiệp mời”.

“Tốt quá, cảm ơn anh”.

“Thế nhé, tuần sau gặp”.

Thiên Thiên nhắm nghiền mắt như đã ngủ say. Tôi vặn tiếng tivi thật nhỏ. Nó luôn được bật hai mươi tiếng đồng hồ một ngày. Gần đây, chúng tôi đều thích leo lên giường xem tivi và băng đĩa, ôm ấp nhau khi đang xem những bộ phim bạo lực đẫm máu của Quentin Tarantino hoặc cùng thiếp đi trong tiếng thở hổn hển của Uma Thurman hoặc trong tiếng súng chát chúa của John Travolta.

Tôi đốt một điếu thuốc, ngồi trên ghế bành nhớ lại cuộc điện thoại ban nãy. Nhớ tới người đàn ông cao lớn thom nức, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười tinh quái. Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên tôi thấy chán ngán. Rõ ràng anh ta trắng trợn quyến rũ một cô gái đã có bạn trai, đâu biết họ gán bó mật thiết không rời. Thế nên mọi thứ có thể sẽ rơi xuống bước đơn giản của một trò chơi tình dục.

Tôi đi tới bàn viết, làm lũi như mọi ngày, bắt tay phát triển chương mới nhất của cuốn tiểu thuyết. Tôi viết về sự xuất hiện ngẫu nhiên của Mark, về những chuyện tất yếu trong cuộc đời tôi. Những linh cảm của tôi đều được ẩn mình trong tiểu thuyết, cùng giải quyết từng bước một theo bước chân mãi không thể quay đầu lại.

Madona và Dick tối đó chợt tới bất thành linh. Qua cánh cửa đã nghe thấy tiếng cô vọng lên từ dưới mấy lầu gác. Họ xách theo một cái đèn pin nhỏ, suýt nữa quên cả số lầu chúng tôi đang ở, chỉ biết gọi toáng lên. Trời tối, họ vẫn đeo kính râm, đi mò mẫm.

“Trời, thảo nào mình cứ cảm thấy tối om. Thảo nào lúc nãy lái xe suýt nữa tông phải người đi xe đạp”, Madona vừa cười vừa gỡ cặp kính đen ra, “Không hiểu sao vẫn còn đeo nó nhỉ?”.

Dick xách theo mấy lon coca, bia, mặc áo len hiệu Espirit, trông nhợt nhạt nhưng vẫn đẹp. Họ vừa bước vào đã phá vỡ sự tĩnh lặng của căn phòng. Thiên Thiên đành phải đặt tờ tạp chí tiếng Anh xuống. Tờ tạp chí nổi tiếng vì cung cấp vô số các trò chơi thử trí tuệ. Thiên Thiên mê nhất chơi toán đố và điền ô chữ.

“Bọn mình định lái xe đi hóng gió. Ai dè ra tận đây nên lên chơi luôn. Trong túi mình có đĩa phim đấy, nhưng không biết có hay không”. Cô đảo mắt nhìn quanh phòng, “Có muốn đánh mặt chược không? Bốn người vừa đủ một bàn đấy”.

“Tụi này không có mặt chược”, Thiên Thiên vội đáp.

“Trong xe mình có”, Madonna liếc một cái, nhoẻn cười với Dick, “Dick có thể đi lấy”.

“Thôi, nói chuyện thôi”, Dick giơ ngón tay dài mảnh lên gãi đầu, trông có vẻ hơi ngán ngẩm. “Không phiền cô sáng tác chứ?”, anh quay sang tôi hỏi.

“Không sao”, tôi đặt một chiếc đĩa Mono vào máy nghe. Một giọng ca nữ ấm ướt, đầy thương cảm dần dâng lên như trong bối cảnh một bộ phim ca nhạc kiểu Pháp cổ. Ghế bành rất êm ái, đèn sáng vừa đủ. Nhà bếp bày đầy rượu vang và xúc xích. Dần dần mọi người đều thích cảm giác này. Đề tài vòng qua vòng lại về những lời đồn đại không rõ thực hư.

“Thành phố này nhỏ thật. Một nhóm người đều ở trong giới này hết cả”, Madonna nói. Cái giới mà cô nói tới nhằm chỉ các nghệ sĩ, người nước ngoài, lũ dân du lịch vô công rồi nghề, đám ngôi sao lớn nhỏ, chủ tiệm kinh doanh của ngành thời trang, lớp người dị hợm thật sự và giả mạo, những thanh niên thời mới. Cái giới này di

chuyển ra ngoài tầm mắt của công chúng, lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng cũng chiếm tuyệt đại bộ phận trong cuộc sống thời thượng của thành phố. Họ như những con côn trùng đẹp đẽ bí mật tồn tại và ăn khát vọng. Trong bụng có thể phát ra được thứ ánh sáng mê hoặc màu xanh. Một thứ ánh sáng có thể cảm ứng nhanh chóng đối với văn hóa thành phố và mê mẩn cuộc sống.

“Tôi đã từng gặp cùng một vài gương mặt ở mấy nơi khác nhau liền tù tì ba đêm. Tôi chưa bao giờ biết họ tên là gì”, tôi kể.

“Tôi qua mình gặp Mark ở Paulaner. Anh ta nói tháng tới có một triển lãm tranh của Đức”, Madona đột ngột xen vào. Tôi quan sát cô, rồi lại nhìn Thiên Thiên, giả bộ hồ hững nói, “Anh ta có gọi tới, nói lúc đó sẽ gửi thiệp mời tụi này”.

“Lại vẫn trò đó, lại những gương mặt cũ”, Dick nói, “Tất cả sẽ là lũ động vật chuyên dự tiệc”. Cậu ta uống rượu. Càng uống, gương mặt đẹp mê hồn của cậu ta càng trắng bệch.

“Mình không thích những thứ đó”, Thiên Thiên bắt đầu lịch kịch, nhét đầy cần sa vào một cái túi. “Người trong giới đó khá nhạt nhẽo và nông cạn. Có một số người tới cuối cùng sẽ tan biến như những bọt bong bóng”.

“Không đến nổi đâu”, Madona cãi.

“Thượng Hải là chốn ăn chơi”, tôi bướng bỉnh lên tiếng.

“Đó có phải là chủ đề tiểu thuyết của cô không?”, Dick tò mò hỏi.

“Coco, đọc một đoạn những gì em viết đi”, Thiên Thiên nói, đôi mắt anh nhìn tôi sáng rực. Đó là thời khắc anh thấy được an ủi và vui

sướng gấp bội phần. Từ sau khi bước vào cuộc sống chung của chúng tôi, việc viết văn đã không còn đơn thuần là sáng tác nữa. Nó liên quan tới lòng chung thủy và thứ tình dục không tài nào chạm tới nổi kia.

Mọi người đều vui sướng, chuyền tay nhau chiếc tẩu nhồi cần sa, mấy chai rượu và tập bản thảo tiểu thuyết.

7

Một ngày của chúng tôi

Tỉnh dậy, ra khỏi giường, chải đầu, xuống lầu,

Uống một ly, tìm quần áo, cầm mũ.

Lên lầu hút thuốc, có người trò chuyện, tôi đang nằm mơ.

The Beatles

Chỉ có nắng, cây cối đã rụng tiết lá. Chúng tôi ở lì trong nhà suốt cho tới tối. Chúng tôi cũng không có thời gian nhìn ra ngoài một tí, không ngáp dài. Trong máy giặt nhét đầy tất đã bốc mùi, drap giường bẩn. Thiên Thiên phản đối việc mời người dọn nhà theo giờ hoặc thuê bảo mẫu trông nom chuyện nhà vì anh không thích người lạ đi đi lại lại trong không gian riêng của anh, đụng vào đồ lót, vào gạt tàn hoặc giày dép của anh. Thế nên chúng tôi ngày càng lười biếng, cũng không ăn đủ ba bữa một ngày.

“Chỉ cần một ngày có đủ 2790 calo, 1214 đơn vị sinh tố A, 1094 miligam canxi là được”, Thiên Thiên nói, tay khua khoảng mấy lọ thuốc viên. Theo ý anh, những sản phẩm sinh vật khoa học hiện đại màu xanh, màu trắng, màu vàng này dư sức cung cấp dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể con người. “Để tăng cảm giác ngon miệng, có thể ăn cùng với nước hoa quả, sữa chua...”, Thiên Thiên chân thành nói.

Tôi tin những câu anh nói đều là sự thật. Nhưng như vậy chắc chắn sẽ ăn tới mắc bệnh thần kinh, tới phát ngán. Tôi thà gọi đồ ăn Tứ Xuyên bên ngoài còn hơn, dù chúng vừa đắt vừa không ngon.

Thiên Thiên giục già tôi sáng tác suốt ngày như một cai đầu dài. Anh ở phòng bên, vẽ liên miên những hình con báo, những gương mặt người biến dạng, bể cá vàng... Đôi khi anh mua một lô đồ lót rất rẻ nhưng khá thoải mái từ siêu thị, dùng phẩm màu trực tiếp vẽ lên đó. Ăn xong, chúng tôi cùng khoe tác phẩm với nhau. Tôi đọc cho anh một đoạn tôi viết, trong đó một đoạn văn bị tôi cắt bỏ khiến anh cười ha hả. Đó là đoạn đối thoại giữa một nữ bệnh nhân với nam bác sĩ tâm lý.

“Tôi ghét cay đắng lão chồng tôi. Lão như một con heo vậy”.

“Lúc ở trên giường hay khi nào?”.

“Lão rất ngu độn, chỉ nghĩ tới việc làm bậy. Có khi cũng không bỏ qua ngay cả một con dê cái trên bãi cỏ. Nhất định sẽ có một ngày, tôi không thể kiềm chế nổi nữa. Tôi sẽ thiến lão, như nữ diễn viên chính Lorena Bobbit từng làm cách đây bảy năm về trước trong vụ thiến chồng rất nổi tiếng ở Virginia”.

“Cô thực sự nghĩ vậy sao?”.

“Trời ơi, đàn ông luôn nghĩ như vậy! Trong con mắt các anh, đàn bà đã trở thành thứ gì hả? Những đồ chơi xinh đẹp sao? Xem ra nhà phân tích cũng không thể giải quyết được vấn đề này. Tiêu tiền cho thẳng ngu rồi”.

“Cô nói cái gì?”.

“Anh thực sự không hiểu sao? Tôi không thể chịu nổi bị đùa giỡn”.

“Nếu cô thấy tôi vô tích sự, xin cứ tự nhiên. Khi ra cửa, xin tiện

tay đóng hộ cửa luôn”.

“Ôi, tôi không chịu nổi nữa. Đều là một lũ lợn”, cô ta kêu ầm lên rồi chạy ra ngoài.

“Những câu đối thoại như vậy rất hạ đẳng, có thể làm hài kịch đấy”, Thiên Thiên cười nói, “Rất buồn cười”.

Tôi thử mặc một chiếc áo phong màu trắng đã được Thiên Thiên vẽ mặt một con mèo hoạt hình, nhìn cũng khá đẹp. Trên nhiều quần lót, anh vẽ mặt trắng, đôi môi, con mắt, mặt trời, người đẹp. Trên ghế salông chất đầy mấy chục sản phẩm vẽ tay như vậy. “Chúng ta có thể tìm một chỗ bán những tác phẩm này”, tôi đề nghị.

“Em nghĩ là có người thích chúng?”

“Cứ thử xem, sẽ thú vị lắm. Nếu bán không hết thì tặng bạn bè”.

Thiên Thiên hơi ngại, không dám bán hàng rong trên đường. Chúng tôi chọn bán ở gần trường Đại học Sư phạm. Cảm giác trong vườn trường thật tuyệt, tinh khiết, sạch sẽ, nhiều cây xanh. Luôn đem lại cho người ta một ảo giác cách biệt với thế giới bên ngoài. Tất nhiên chỉ là ảo giác mà thôi. Tháp Ngà voi cũng có cửa sổ trông ra bên ngoài, không ít học sinh đều dùng máy nhắn tin và máy di động, đi làm thuê. Nhất là không ít nữ sinh viên đi làm một số nghề nghiệp khá nhạy cảm. Họ bán thanh xuân và trí tuệ của mình để đổi lấy khoái lạc vật chất. Hồi tôi còn theo học tại trường Phúc Đán, hình thái xã hội chưa phát triển nhanh như thế này. Cùng lắm chỉ thấy một nhóm người mẫu nữ sinh đi lại, phô bày các cử chỉ gợi tình trên bục sân khấu rực rỡ. Và thời đó, trường Phúc Đán cũng như phần lớn các trường khác vẫn chưa thực sự xây dựng được một hệ thống web cho riêng mình.

Chúng tôi chọn một con đường nhỏ bên cạnh sân vận động, nơi đã mọc sẵn một dãy các hàng tạp phẩm nhỏ làm nơi kinh doanh. Đúng vào giờ ăn tối, sinh viên mang bát tới nhà ăn. Lúc đi ngang qua chúng tôi, họ đều tò mò nhìn. Cũng có người ngồi xuống tỉ mỉ ngắm nghía các món đồ, hỏi giá tiền. Tôi đều trả lời tất, Thiên Thiên từ đầu tới cuối vẫn im lặng.

“Áo phong sáu mươi đồng, quần lót bốn mươi đồng”.

“Đắt quá!”, họ nói và trả giá không hề khách sáo. Tôi không nhượng bộ, vì giá rẻ sẽ không tôn trọng lao động nghệ thuật của Thiên Thiên. Trời đã tối, học sinh đạp xe tới lớp để tự học. Trên sân bóng đã không còn ai chơi nữa.

“Anh đói quá”, Thiên Thiên nói nhỏ, “Hay thôi, về nhà đi”.

“Đợi đã”, tôi lấy một thanh sôcôla từ trong túi ra, đưa cho anh, rồi châm cho mình một điếu thuốc, “Đợi mười phút xem sao”.

Lúc đó có một chàng trai da đen khoác vai một cô gái da trắng đeo kính đi tới. “Xin chào, đồ lót nghệ thuật đây, vô cùng rẻ”, tôi rao hàng bằng tiếng Anh. Bên cạnh Thiên Thiên ngượng ngùng, tôi phải mạnh dạn và tự tin, mặc dù hồi nhỏ mỗi khi mẹ sai đi mua bánh mì, tôi đều thấy căng thẳng, bàn tay cầm tiền luôn đẫm mồ hôi.

“Các bạn tự vẽ đấy à?”. Cô gái ngắm đồ của chúng tôi, mỉm cười, “Đáng yêu quá”. Giọng cô gái nghe thật nũng nịu, đôi mắt cô rất thông minh. “Bạn trai tôi vẽ đấy”, tôi chỉ vào Thiên Thiên, khoe.

“Anh vẽ rất đẹp, có phần hơi giống Modigliani hoặc như Matisse”, cô gái khen.

Thiên Thiên vui sướng nhìn cô, “Cám ơn”. Rồi nói thầm với tôi “Bán rẻ cho cô ấy đi. Cô ấy rất tốt”. Tôi giả vờ không nghe thấy, vẫn tươi cười với cặp lưu học sinh này.

“Moya, anh thấy thế nào? Em muốn mua hết”, cô gái nói và rút ví tiền ra. Trên gương mặt đen bóng của chàng trai có tên Moya nọ luôn có dáng oai nghiêm lừng lững, có thể anh đến từ một đất nước châu Phi nào đó. Anh âu yếm ôm vai cô gái, “Để anh”. Anh rút ra một tập tiền một trăm tệ. Cô gái da trắng kiên trì đòi tự trả. Trước khi đi, cô gái mỉm cười nói, “Cám ơn, hy vọng lần sau được gặp lại”.

Cầm gần một nghìn tệ trong tay, Thiên Thiên nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy tôi, thơm một cái, kinh ngạc và hưng phấn nói: “Thế là anh cũng có thể kiếm được tiền. Từ trước tới giờ anh không biết”.

“Đúng vậy, anh rất giỏi. Chỉ cần anh thích, anh cũng có thể làm thành công nhiều việc”, tôi khích lệ anh.

Chúng tôi tới tiệm ăn gần đó, ăn rất ngon miệng, thậm chí còn hát tình ca tiếng Anh trong phòng karaoke bao trọn gói mặc dù chất lượng âm thanh rất tồi. “Em yêu ơi, dù em lạc lối nơi nào, đã có anh bên em. Em yêu ơi, nếu em sợ bị tổn thương, đã có anh bên em...”, đó là ca từ của một bài dân ca cổ Scotlen.

8

Bà chị họ đã ly hôn

Xung quanh tôi có 19 chàng trai

Trong đó có 18 người đều góc ghech,

Gã còn lại cũng không tốt lành.

Bessie Smith

Cha mẹ tôi gọi điện thoại tới. Cuối cùng họ đã chịu thua. Các bậc phụ huynh ở Trung Quốc rất dễ thua trước con cái.

Giọng nói họ trong điện thoại rất ôn hòa nhưng không mất nguyên tắc. Họ hỏi tôi như thế nào, có gì rắc rối không. Khi nghe nói không có người làm việc nhà, thậm chí mẹ tôi còn tình nguyện tới giúp. Tôi khuyên họ, “Cứ lo cho ba mẹ đi, phải đi chơi nhiều hơn. Đợi trường ba nghỉ hè, ba mẹ có thể ra ngoài ngắm phong cảnh”. Những thời khắc đẹp nhất của đời người có thể là sau thời kỳ trung niên, có thể nhìn thấy rõ con đường đi dưới chân. Cũng có thể trải qua rất nhiều đạo lý, tôi hy vọng họ có thể vô tư không quản lý tôi. Như vậy mới có được nhiều niềm vui cho chính mình.

Trong điện thoại, mẹ còn báo với tôi một tin, bà chị họ Chu Sa vừa ly hôn, đã dọn ra khỏi nơi ở cũ. Do chưa tìm được chỗ ở thích hợp, tạm thời tới sống ở nhà tôi. Cũng may còn cái giường trống của tôi. Thêm vào nữa chị tôi làm việc ở công ty không được vui vẻ nên gần đây tâm trạng rất tệ. Nếu tôi có thời gian, nên về thăm và trò chuyện với chị.

Tôi hơi ngạc nhiên, Chu Sa lý dị rồi sao?

Chu Sa là một thực nữ đoan trang, lớn hơn tôi bốn tuổi. Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Đức tại Học viện Ngoại ngữ, chị kết hôn với một anh bạn cùng lớp, làm việc trong ngân hàng do người Đức mở. Chị luôn ghét bị người ta gọi là “người đẹp trí thức”. Chị có rất nhiều điểm khác hẳn với tôi. Tuy tính cách chúng tôi khác nhau, chí hướng khác nhau, nhưng điều đó vẫn không ngăn được tình cảm yêu quý giữa hai chị em.

Còn nhớ hồi nhỏ, bố mẹ tôi ra sức cổ vũ tôi học tập chị Chu Sa. Chị còn trẻ nhưng luôn đứng đầu, thành tích học tập xếp thứ nhất toàn trường, biết nhảy múa, ca hát, đọc thơ. Bức hình của chị với nụ cười trong sáng vẫn được dán trên cánh cửa kính của tiệm chụp hình Thượng Hải trên đường Nam Kinh, khiến không ít bạn bè tới xem. Lúc đó tôi rất ganh tị. Có một lần trong dịp liên hoan mừng một tháng sáu, tôi lén vấy mực xanh lên chiếc váy đầm trắng muốt của chị. Kết quả làm hỏng tiết mục “Năm bông hoa nhỏ” mà chị biểu diễn trong hội trường nhà trường. Vừa xuống sân khấu, chị ức đến phát khóc. Không ai biết được do tôi làm, nhưng nhìn chị đau buồn như vậy, thoát đầu tôi muốn cười phá lên, nhưng sau đó, tôi lại thấy buồn. Thực ra chị đối với tôi rất tốt, dạy tôi môn toán, chia kẹo cho tôi, lúc qua đường cũng luôn dắt tay tôi.

Rồi dần dần chúng tôi đều khôn lớn, những lần gặp nhau ngày càng thưa dần. Còn nhớ hôm cưới chị, tôi vẫn đang học ở trường Phúc Đán. Hôm đó mặt trời rực rỡ, khi cô dâu chú rể đang chụp hình cưới trên thảm cỏ trong Hương Hoa Viên, trời chợt đổ mưa. Cái dáng của chị ướt lướt thướt trong chiếc váy cưới khiến tôi còn nhớ mãi. Nụ cười của chị, mớ tóc quăn thấm nước, chiếc váy cưới màu trắng bị nước mưa... tất cả như thể ẩn chứa sẵn một cái đẹp yếu ớt kì lạ và khó

nói nổi thành lời.

Chồng của chị - Lý Minh Vỹ - là bạn học cùng lớp chị, cũng là chủ tịch hội sinh viên trong khoa. Dáng anh cao lớn, trắng trẻo, đeo cặp kính gọng bạc, từng làm phiên dịch một thời kỳ tại lãnh sự quán Đức. Khi họ kết hôn, anh đã làm biên tập viên cho tờ tin tức tài chính của phòng thương mại Đức. Anh ít nói, nhưng rất lịch lãm. Trên miệng luôn đọng nụ cười bình tĩnh và lạnh lùng. Tôi từng cho rằng người đàn ông như vậy không thích hợp làm người tình, nhưng rất thích hợp làm chồng.

Thật không ngờ chị tôi lại đột ngột ly hôn như vậy, lại làm tăng thêm một con số cho tỉ lệ hôn nhân của thành phố này.

Tôi gọi điện cho Chu Sa. Giọng chị qua điện thoại thấy rõ thật u uất, âm thanh qua máy đi động cũng không tốt lắm, nghe xạo xạo như mưa rơi. Tôi hỏi chị giờ ở đâu. Chị đáp trên xe tắc xi, sắp tới Winsor. Đó là trung tâm thể dục thẩm mỹ được giới trí thức nữ rất ưa chuộng.

“Em tới không?”, chị hỏi, “Có thể cùng tập”.

Tôi nghĩ một lát, “Không, em không tập đâu, nhưng em có thể nói chuyện với chị”.

Xuyên qua một hành lang dài, trong một gian phòng có một đám phụ nữ sồn sồn mặc đồ tập bó sát, đang ra sức tập vở ballet “Hồ Thiên Nga” dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên người Nga. Ở một gian phòng khác, trong đám máy móc, tôi thấy Chu Sa đang chạy bộ thở hổn hển, mồ hôi ròng ròng.

“Ngày nào cũng tới đây sao?”, tôi hỏi.

“Đúng vậy, đặc biệt là gần đây”, chị vừa chạy vừa nói.

“Cẩn thận đừng tập luyện quá sức, các bắp thịt sẽ cứng ngắc, còn đáng sợ hơn cả việc ly dị đấy”, tôi cười nói.

Chị im lặng, bước chạy còn nhanh hơn, mặt đầm đìa mồ hôi.

“Dừng lại nghỉ tí đi, đừng có chạy tới chạy lui nữa. Em nhìn phát chóng mặt”, tôi nói.

Chị đưa cho tôi một chai nước, tự mở một chai. Chúng tôi ngồi xuống bậc thềm, chị ngắm tôi thật kĩ, “Em ngày càng đẹp ra. Những đứa trẻ hồi nhỏ khó coi khi lớn đều đẹp cả”, chị thử nói đùa.

“Người con gái đang yêu mới đẹp”, tôi đáp trả, “Chị và anh rất cục đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói sau này anh dám ngược đãi chị”.

Chị im bật, như không muốn nhắc tới chuyện cũ. Sau đó chị kể vắn tắt những chuyện đã xảy ra.

Suốt một thời gian dài sau khi cưới, cuộc sống khá hòa hợp và đẹp đẽ. Hai vợ chồng thường tham gia các hoạt động dành cho cặp vợ chồng trí thức, luôn mở tiệc, du lịch, nghỉ ngơi, trò chuyện, xem kịch... Hai vợ chồng đều thích các hoạt động thể thao như chơi bóng, bơi lội, còn thích cùng một vở ca kịch, cùng một cuốn sách. Cuộc sống êm ả không phong ba bão táp, nhàn hạ nhưng không vô vị, giàu có nhưng không đến nỗi thừa mứa khiến người ta phải khiếp hãi. Một cuộc sống tuy không giàu kịch tính nhưng phản ánh được sự thanh bình êm ả của cuộc đời.

Ánh sáng trọt bên ngoài lớp vỏ bọc cuộc sống, để lại những vết nám u tối. Giữa họ hầu như không có cuộc sống tình dục. Nguyên

nhân là do chị quá đau đớn kêu la trong đêm tân hôn đầu tiên. Trước khi lấy nhau, cả hai đều trong trắng trinh nguyên. Người này đều là người đầu tiên của người kia, và cũng là người cuối cùng. Hôn nhân của họ do vậy không tránh khỏi sắc màu nhạt nhẽo.

Họ cũng không coi trọng chuyện tình dục, dần dần cả hai đều nằm riêng, ngủ phòng riêng. Cứ sáng sớm hàng ngày, chồng chị lại bụng bữa sáng đã sẵn sàng tới gõ cửa phòng vợ. Anh hôn chị, gọi chị là “nàng công chúa” của anh. Mỗi khi chị ho hắng, anh lại chuẩn bị sẵn kẹo ngậm. Mỗi tháng chị đau bụng hành kinh, anh cũng căng thẳng tới toát mồ hôi. Anh đưa chị đi khám Đông y, đưa chị đi ngâm siêu thị. Chị mặc chiếc đầm dài hiệu Chanel màu đen. Anh mặc bộ veston hiệu Gucci. Chị nói gì, anh cũng lập tức nghe ngay. Tóm lại, họ là một cặp vợ chồng điển hình trong giới trí thức hiện đại, chỉ trừ việc không nói tới chuyện tình dục mà thôi.

Hồi đó khi bộ phim “Titanic” đang rộ lên, họ tay trong tay dắt nhau đi xem. Không biết điều gì đã khiến Chu Sa rung động, có thể do sự lựa chọn cuối cùng của nhân vật nữ chính trong phim, thà không cần một người chồng chưa cưới giàu có, chiều chuộng nhưng vô vị để lựa chọn một tình yêu khắc cốt ghi tâm với một chàng trai rùng rục lửa yêu đương. Chị đã khóc như mưa, dùng hết một gói khăn giấy, rồi đột nhiên phát hiện thấy từ trước tới giờ mình chưa từng được yêu như vậy. Một người phụ nữ gần ba mươi tuổi chưa từng được yêu say đắm là một bi kịch.

Vào cái đêm chồng chị muốn ở lại phòng chị, anh hỏi chị muốn có con hay không. Chị lắc đầu, lòng rối bời, rất nhiều ý tưởng cần phải chỉnh lý dần. Hôn nhân không tình yêu lại thêm một đứa trẻ thì thật thảm hại. Chồng chị rất tức giận, nói không cần con cái thì thôi.

Những vết rạn không tên đã xuất hiện. Chồng nghi ngờ vợ ngoại tình. Một tối lại vắn vẹo chị tại sao chiếc tất tơ trên chân chị chuyển từ bên trái sang bên phải. Thì ra buổi sáng anh cố ý để lại một dấu chấm sơn móng tay màu đỏ lên chiếc tất đi bên chân trái, nhưng giờ đây nó lại nằm bên đùi phải của chị. Một lần khác có một người bạn gọi điện tới khá muộn. Khi chị nhận điện thoại, nghe thấy rõ điện thoại ở phòng khác cũng được nhắc lên, “cạch” một tiếng.

Bữa sáng ấm nóng vẫn được đưa tới tận cửa phòng giờ không còn nữa. Vô lại hơn là khi chị quên chìa khóa, anh cố tình để chị gọi cửa một tiếng đồng hồ vẫn không thềm ra mở.

“Giờ nghĩ lại vẫn đáng sợ, cứ như thế giới hoàn toàn thay đổi. Thì ra một người đàn ông mà chị cho rằng rất hiểu chị lại sử dụng cách đó để đối xử với chị. Dù sao cũng đã sống với nhau được năm năm rồi. Thoắt một cái bỗng trở thành người dung, thậm chí còn đáng sợ hơn cả người dung. Anh ta hiểu chị, và dùng cách mà chị không thể chịu nổi nhất để dày vò chị... Đàn ông là vậy đấy”, Chu Sa lạnh lùng nói, mắt ửng đỏ, những kỉ niệm buồn khiến chị chua xót.

“Đáng sợ thật”, tôi gật đầu thông cảm. Một người đàn ông lịch sự nho nhã, chăm sóc hết mực thoắt một cái lại trở thành một cao thủ chuyên hành hạ phụ nữ, thật ghê gớm xiết bao.

“Tại sao đàn ông luôn cho rằng một người đàn bà sắp rời bỏ anh ta vì lí do ngoại tình? Đàn bà không thể chỉ dựa vào cảm giác chân thực của chính mình để lựa chọn sao? Hay đàn ông cho rằng đàn bà không thể bỏ được họ?”, Chu Sa chân thành hỏi tôi.

“Vì họ chỉ là một đám ngu dốt tự ru ngủ”, tôi nói chắc nịch, như thể chính mình là hội trưởng Hội phụ nữ thành phố vậy.

9

Ai đang gõ cửa

Đừng tới phiên tôi

Đừng gõ cửa, cũng đừng viết thư

William Burroughs

Có tiếng gõ cửa, trong máy quay đĩa đang réo rắt ca khúc “Người đẹp ngủ trong rừng” của Tchaikovsky.

Âm thanh rất lớn, nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng gõ cửa. Thiên Thiên nhìn tôi, “Ai vậy?”. “Không phải là Madona chứ?”, tôi nói. Chúng tôi không có nhiều bạn bè. Đây là nhược điểm chết người của chúng tôi. Nhưng cũng là ưu điểm đáng yêu.

Tôi tới bên cạnh, nhìn qua lỗ mắt mèo, quả nhiên là một người lạ. Tôi he hé cửa, hỏi anh cần tìm ai. “Nếu chị có hứng thú, tôi xin phép giới thiệu sản phẩm máy hút bụi mới của công ty chúng tôi”. Gương mặt anh ta nở nụ cười tươi rói, chỉnh lại cái cavát dưới yết hầu, như thể chỉ cần tôi nhận lời sẽ lập tức diễn thuyết một tràng dài không làm tôi phải thất vọng.

“Điều này...”, tôi không biết phải làm thế nào. Muốn đẩy một anh chàng không đến nỗi xấu trai, cũng không đến nỗi nguy hiểm có thể cần phải mặt dạn mày dày. Anh ta có thể mặc một bộ veston rẻ tiền nhưng trông vẫn sạch sẽ, có thể chứng minh nhân cách khỏe mạnh của người đàn ông này. Không nên thô bạo phá vỡ lòng tự trọng đó. Vả lại, tôi cũng không bận gì.

Thiên Thiên thất kinh nhìn tôi đưa chàng trai lạ vào phòng. Chàng trai phóng khoáng rút một tấm danh thiếp ra đưa anh, rồi mở chiếc túi to mang theo, lôi ra một chiếc máy hút bụi sáng loáng. “Anh ta muốn làm gì?”, Thiên Thiên hỏi nhỏ tôi.

“Cứ để anh ấy thử đi, em không nỡ từ chối”, tôi đáp khẽ.

“Nếu thử xong không mua thì sao? Càng ngại hơn”.

“Nhưng anh ta đã mang ra rồi”, tôi ngại ngần nói.

Đó là tình huống đầu tiên chúng tôi vấp phải khi về ở đây. Sau một thời kỳ thịnh hành trào lưu bán hàng tận nhà đầu thập niên 90, giờ đây đã lắng xuống. Chuyện hôm nay hoàn toàn ngẫu nhiên.

Chàng trai lạ ra sức gập người xuống, chà đi chà lại chiếc máy hút bụi trên tấm thảm nhà hết lần này tới lần khác. Chiếc máy phát ra tiếng khá ồn. Thiên Thiên trốn sang phòng khác. “Công năng của chiếc máy này rất mạnh, thậm chí có thể hút cả được các loại bọ sống kí sinh trên thảm”, chàng trai dong dạc giảng giải.

Tôi giật mình, “Cả sâu bọ ư?”

Chàng trai hút bụi xong, đổ hết các vật bẩn lên một tờ báo. Tôi không dám nhìn kĩ, sợ phát hiện thấy các con bọ đang ngo ngoàng. “Bao nhiêu tiền?”, tôi hỏi.

“3500”, anh ta đáp.

Giá mắc hơn cả tôi dự tính. Tôi thừa nhận mình không có chút khái niệm gì về giá cả thị trường. “Nó rất có giá trị, đợi sau khi anh chị thêm cháu bé, càng thấy rõ tác dụng của nó. Nó sẽ giúp duy trì vệ sinh gia đình”. Tôi sa sầm mặt, anh ta lại nhắc tới chuyện “con cái”.

“Xin lỗi, chúng tôi không muốn mua”.

“Có thể giảm giá hai mươi phần trăm”, anh ta vẫn kiên trì thuyết phục, “Một năm bảo hành, chúng tôi là công ty lớn làm ăn nghiêm chỉnh”.

“Cám ơn, làm mất thời gian của anh quá”, tôi mở cửa. Anh ta thu dọn đồ, mặt vẫn không biến sắc, thông thả đi ra ngoài cửa, quay đầu lại nói tiếp, “Chị có điện thoại của tôi rồi đấy. Nếu thay đổi ý định, xin cứ liên hệ với tôi”.

“Coco, cái gì em cũng muốn thử, luôn chuốc lấy cho mình rắc rối”, Thiên Thiên nói.

“Rắc rối cái gì? Ít nhất anh ta dọn sạch thảm”, tôi thờ dài, ngồi xuống bàn làm việc. Thiên Thiên nói tôi “cái gì cũng muốn thử”, không biết muốn ám chỉ điều gì.

Tiếng gõ cửa lại vang lên. Tôi vừa mở cửa, bà hàng xóm béo kế vách xuất hiện, tay cầm một tệp hóa đơn tiền điện thoại, tiền nước, tiền điện lưu trữ trong thùng thư, ngoài ra còn hai bức thư nữa. Tôi nhớ ra chưa đi kiểm tra thùng thư mấy tháng nay, cũng không hề khóa lại. Tôi cảm ơn bà hàng xóm, bà cười ra về.

Hàng xóm trên dãy phố này đều có chất cực kỳ nhiệt tình của người Thượng Hải cũ. Họ đều nghèo, các bà nội trợ thất nghiệp chăm sóc gia đình rất kỹ lưỡng. Bên ngoài cửa sổ phòng bếp luôn treo sẵn cá cơm phơi khô và củ cải, chốc chốc, lò nướng bánh lại tỏa khói. Các cụ già vây quanh một góc trong công viên chơi cờ, đánh kiếu “con đường đại quái”. Chòm râu bạc của họ thỉnh thoảng khẽ rung rung bởi gió. Ánh sáng giao thoa giữa đêm và ngày lạng lẽ trượt xuống con đường gập ghềnh và trên những mái nhà xấu xí. Đối với phần lớn người

Thượng Hải có tuổi, khu phố này là hơi thở hoài niệm mà họ quen thuộc nhất. Nhưng đối với giới trẻ, chúng có phần bài trừ, cuối cùng sẽ trở thành một khu vực bị thay thế, một cái góc không còn chút hi vọng. Sống ở đây lâu có thể cảm nhận được một bầu không khí chất phác, một sức sống âm thầm trôi.

Một trong hai bức thư được gửi từ Tây Ban Nha tới. Tôi đưa thư cho Thiên Thiên, “Thư của mẹ anh này”. Anh đang nằm trên giường, tôi đặt thư xuống tay anh. Anh bóc ra xem, đọc được vài dòng, nói, “Mẹ anh sắp lấy chồng... Và cũng nhắc tới em”.

Tôi tò mò chạy tới, “Cho em đọc với”. Anh gật đầu. Tôi nhảy lên giường, anh ôm choàng phía sau lưng tôi, hai tay giơ lá thư ra trước mặt tôi.

“Gần đây con trai mẹ sống ra sao? Lá thư trước con kể đang sống chung với bạn gái, nhưng lại quên không kể rõ về cô ta. (Thư của con bao giờ cũng vắn tắt, làm mẹ rất thất vọng). Nhưng mẹ đoán con rất yêu cô gái đó. Mẹ hiểu con, từ trước tới nay, con chưa bao giờ tùy tiện tiếp cận ai. Như vậy rất tốt, cuối cùng con đã có người bầu bạn”.

... Mừng 1 tháng tới, mẹ sẽ kết hôn. Tất nhiên là Juan, mẹ đã sống chung với ông ấy lâu rồi. Mẹ tin hai người có thể gắn bó bên nhau mãi mãi. Tiệm ăn Trung Hoa bên này vẫn ăn khách như vậy, thật không ngờ. Tụi mẹ định tới Thượng Hải mở một tiệm ăn Tây Ban Nha chính thống. Mẹ mong chờ ngày được gặp con. Mặc dù mẹ vẫn không hiểu tại sao con không muốn tới Tây Ban Nha, con hầu như không tin mẹ, có thứ gì đó thật tồi tệ luôn cản trở hai ta, nhưng thời gian trôi thật nhanh, đã mười năm rồi, con đã trưởng thành. Dù sao đi nữa, con vẫn là con trai cưng của mẹ”.

“Nói như vậy, anh và mẹ anh có thể gặp nhau rồi”. Tôi đặt lá thư

xuống, “Trong mười năm đó, mẹ anh vẫn không tới Thượng Hải thăm anh, anh cũng không sang bên đó thăm bà. Thật kỳ lạ”. Tôi nhìn anh, sắc mặt anh không vui. “Vì vậy em không thể tưởng tượng nổi cảnh hai mẹ con anh gặp nhau sẽ ra sao”.

“Anh không hy vọng bà ấy tới Thượng Hải”, Thiên Thiên nói, người hơi ngả ra sau, đề lên chiếc gối dày. Mở to mắt nhìn trần nhà. Trần nhà một màu trắng toát vô hồn, có thể dẫn người ta rơi vào sự trống trải tới vô tận. Tiếng gọi “mẹ” mà Thiên Thiên thường nhắc tới khó nhọc trong câu chuyện kể cho tôi, rõ ràng còn mang cái bóng ma của người cha chết bất đắc kỳ tử.

“Mẹ anh trước đây đẹp như tiên nữ, tóc dài, nói năng dịu dàng, khắp người tỏa hương thơm, các ngón tay rất mềm mại và trắng muốt, biết đan rất nhiều loại áo đẹp... Đó là hình ảnh của bà mười năm về trước. Sau này, bà gửi cho anh một số hình, nhưng anh đều vứt hết”, Thiên Thiên vừa nói vừa ngó trôn trôn lên trần nhà.

“Mẹ anh giờ đây trông ra sao nhỉ?”, tôi rất háo hức về người phụ nữ đang sống ở Tây Ban Nha xa xôi.

“Anh không quen với người trong hình”, anh lật người, xoay lưng về phía tôi. Tâm trạng buồn phiền lại tác động tới anh. Anh thà liên lạc với mẹ mình bằng thư từ, bưu ảnh, chứ không thể tưởng tượng nổi có một ngày bà sẽ đứng trước mặt anh bằng xương bằng thịt. Như vậy không được. Nếu như vậy, sợi dây thần kinh khổng lồ của anh sẽ đứt phụt. Trên thế gian này có hàng ngàn hàng vạn cặp vợ chồng, nhưng người giống họ không nhiều. Có một lớp ngăn cách giữa họ, tình ruột thịt, huyết thống bản năng và hơi ấm không thể khắc phục nổi những ngờ vực và đổ kỵ đó. Cuộc chiến giữa yêu và hận đan xen mãi tiếp tục cho tới lời kết của câu chuyện không bao giờ đoán trước

được này.

Một lá thư khác do Mark gửi cho tôi. Trong thư là hai tấm thiệp mời và mấy dòng văn tắt, “Cô đã để lại cho tôi ấn tượng rất sâu đậm trong bữa tiệc trước, hy vọng có thể được gặp lại”.

Tôi chuyển thiệp mời cho Thiên Thiên, “Đi xem triển lãm tranh đi. Cái anh Mark người Đức đó quả biết giữ lời”.

“Anh không đi đâu, em đi một mình nhé”, Thiên Thiên nhắm nghiền mắt, trông không vui.

“Sao thế, anh vẫn rất thích xem triển lãm cơ mà?”, tôi ngờ vực. Rõ ràng anh vẫn thường vác theo máy ảnh tới khắp các triển lãm nghệ thuật đủ loại, từ triển lãm tranh, ảnh, sách, điêu khắc, đồ gia dụng, thư pháp, hoa, xe hơi và cả triển lãm đồ cơ khí công nghiệp. Trong một đồng tác phẩm khiến người ta thất kinh và dễ quên kia, anh lại là một kẻ mê tham gia triển lãm tới điên cuồng. Đó là một cánh cửa sổ giúp anh thấy rõ bộ mặt thật của thế giới bên ngoài. Theo cách nói của nhà phân tích thần kinh Ngô Đại Duy, một kẻ mắc bệnh u uất lại luôn là kẻ yêu thích nhìn trộm.

“Anh không muốn đi”, Thiên Thiên đột nhiên nhìn tôi chằm chằm và nói bằng một giọng khiêu khích không che giấu, “Cái gã người Đức đó luôn quan tâm quá mức tới bạn gái của người khác phải không?”

“Cái gì? Anh nghĩ vậy sao?”, tôi bật lại với giọng khiêu khích không kém. Tình huống này thật hiểm hoi. Vừa nghi ngờ, mắt Thiên Thiên đã trở nên lạnh băng như con sên, khiến người ta ngại ngùng, thấy rõ lòng trắng nhiều, lòng đen ít. Nhưng tôi cho rằng thái độ thô lỗ đó có thể xuất phát từ sự yếu đuối nội tâm. Như thể một vết đen nào đó trên cơ thể cũng đủ khiến Thiên Thiên vốn nhạy cảm thoát

một cái đã ngã nhào.

Thiên Thiên im bật, lặng lẽ đi sang phòng khác. Cái bóng của anh như muốn nói, “Đừng coi tôi như thằng ngốc, các người nhảy nhót với nhau suốt đêm, cái gã đó còn theo chúng ta về nhà nữa”. Tôi cũng im lặng.

10

Hãy đưa em về nhà anh

Cuộc sống tình dục lành mạnh,

Là thứ tốt nhất cho giọng nói của người đàn bà.

Leontyne Price

Mỗi người đàn bà đều tôn sùng phần tử phát xít,

Gương mặt hằn vết roi

Dã man, trái tim dã man

Trên thân thể nghiệt súc, giống người...

Sylvia Plath (nhà thơ)

Hôm đó, tôi tới triển lãm tranh một mình. Trong Bảo tàng mỹ thuật Lưu Hải Túc, người đông nghẹt, người khỏe mạnh có, người ốm yếu có, nghệ sĩ có, vô lại có, dân Trung Quốc có, người Tây có.

Tôi nhìn thấy Mark đứng trước một bức tranh có tên “hình U chuyển biến”. Anh xuất hiện trước mặt tôi, cao lớn, tóc vàng hoe, âu yếm gọi: “Này, Coco!”. Anh choàng một tay lên vai tôi, hôn theo kiểu Pháp, ôm theo kiểu Italy. Xem ra rất hưng phấn. “Bạn trai cô có tới không?”.

Tôi cười, lắc đầu. Rồi tôi giả bộ ngắm tranh rất chăm chú.

Anh luôn đứng bên cạnh tôi, bám riết khi tôi đi dọc hành lang tranh, toàn thân tỏa mùi thơm thật lạ. Cái tư thế thoải mái của anh có

thứ gì đó khiến tôi thấy bất an, như một tay thợ săn ngàn ngàn trước một con vật săn được yêu thích. Sức chú ý của tôi dồn phần lớn lên người anh. Từng bức tranh trước mắt đột nhiên trở thành một đồng các đường nét có màu sắc hỗn loạn và chuyển động linh hoạt.

Dòng người chuyển động chậm chạp, chúng tôi bị dồn vào nhau. Không biết từ lúc nào, tay anh đã khoác chặt hông tôi.

Đột nhiên hai gương mặt quen thuộc lọt vào tầm mắt tôi. Madona và Dick đang đứng trong đám đông trước bức tranh thứ ba bên trái. Họ ăn mặc rất đẹp, đeo kính thời trang gọng hẹp, tóc tai rối bời một cách cố ý. Tôi giật mình, vội vã lẩn vào đám đông rẽ sang hướng khác. Mark vẫn bám riết không rời. Bàn tay anh đặt trên hông tôi nóng bỏng và nguy hiểm như hòn than.

Sự xuất hiện bất ngờ của cặp tình nhân gọi cảm kia đã kích thích dục vọng phạm tội của tôi. Đúng vậy, có lẽ ngay từ lúc ban đầu, tôi đã chuẩn bị tâm lý phạm tội. “Tôi nhìn thấy Madona và bạn trai cô ấy”, Mark nói và nở một nụ cười ấm áp đến mê hồn.

“Tôi cũng nhìn thấy. Thế nên, chúng ta phải đi thôi”. Tôi hiểu rõ ý nghĩa vừa nói. Câu nói vừa buông, anh cũng ôm cứng lấy tôi, như một kẻ cướp ngân hàng, đưa tôi lao như bay ra khỏi Bảo tàng mỹ thuật, ấn tôi vào chiếc xe BMW của anh. Đầu óc tôi mụ mị trong khoái lạc bị ngược đãi.

Lúc này, tôi chỉ cần có một chút xíu năng lực khống chế cuối cùng là có thể rời khỏi anh ta, chạy thoát khỏi chiếc xe sáng loáng này. Như vậy sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa. Nhưng tôi không chút ngại ngùng, cũng không muốn ngưng. Tôi đã hai mươi lăm tuổi, từ trước tới giờ cũng không cần cảm giác an toàn không đụng tới bất kì thứ gì. “Một người có thể làm bất cứ chuyện gì, bao gồm việc phải làm và

không phải làm”, hình như Dali đã phát ngôn như vậy.

Khi tôi mở to mắt nhìn anh đang dần cúi xuống người tôi, tôi chợt nhận thấy căn phòng rộng lớn này thoảng tới mùi của đồ gia dụng lạ lẫm, mùi của người hoàn toàn xa lạ và nổi tingle mịch mênh mang.

Anh hôn lên môi tôi, rồi bất chợt ngừng đầu hỏi: “Có muốn uống rượu không?”. Tôi ra sức gật đầu như trẻ con. Toàn thân tôi lạnh toát, môi cũng lạnh. Có thể uống rượu cũng tốt. Uống rượu xong, tôi sẽ trở thành một người đàn bà trưởng thành.

Tôi thấy anh trần trụi ra khỏi giường, bước tới kệ đựng rượu sáng lấp lánh. Anh lôi ra một chai rum, rót vào hai chiếc ly.

Bên tủ rượu là một chiếc máy nghe đĩa. Anh đặt một chiếc đĩa vào trong. Tôi nghe thấy loại nhạc Bình đàn Trung Quốc, một giọng ca nữ không nổi tiếng đang hát bài gì đó, là một ca khúc Tô Châu mượt mà. Tôi nghe không rõ lời, nhưng cảm giác thật đặc biệt.

Anh bước lại gần, “Em thích nhạc Bình đàn không?”. Tôi không đáp. Anh gật đầu, đưa rượu cho tôi. “Đây là loại nhạc thần bí thích hợp nhất khi làm tình”. Tôi nuốt một ngụm rượu, ho sặc sụa. Anh vỗ lưng cho tôi, trên miệng vẫn treo một nụ cười buồn buồn đến hóp hờn.

Nụ hôn tiếp theo ấm nóng và dài mãi không dứt. Đó là nụ hôn mà tôi thấy dễ chịu nhất trước khi làm tình. Nó mạnh mẽ, khoan thai, khơi gợi khát vọng trào dâng. Vô số những sợi lông tơ mảnh mai màu vàng trên người lấp lánh như hàng ngàn vạn tia sáng mặt trời mong manh rọi chiếu, nóng hổi và thân thiết nhấm nháp thân hình tôi. Anh vuốt ve bầu ngực tôi bằng chiếc lưỡi còn đượm mùi rượu, rồi lui dần

xuống... Cảm giác hơi rượu lành lạnh và chiếc lưới ấm nóng của anh cứ xoắn xít lấy nhau, khiến tôi choáng váng, thấy nước trong tử cung tóe ra. Rồi anh đi vào trong tôi, to đến ghê người. Tôi quặn người vì đau. “Không được”, tôi hét lên, “Không được”.

Anh không chút thương xót, cũng không chịu dừng lại. Con đau vụt qua, trở thành cơn mê triu nặng. Tôi giương to mắt, nhìn anh vừa yêu thương vừa căm tức. Thân hình trắng trẻo, rải sắc nắng vàng của anh lồi cuốn tôi. Tôi tưởng tượng ra cảnh anh mặc bộ đồng phục, đi ủng, khoác áo da. Đôi mắt xanh thẳm kia vừa lạnh lùng và nghiệt ngã xiết bao. Sự tưởng tượng đó giúp tôi tăng thêm hưng phấn nhục thể. “Mỗi người đàn bà đều tôn sùng phần tử phát xít. Trên gương mặt hằn vết roi, dã man, trái tim dã man, trên thân thể nghiệt súc, giống người...”, Sylvia Plath - người đã tự tử bằng cách nhét đầu vào lò quay - đã viết như vậy. Nhắm mắt nghe thấy tiếng rên rỉ của anh, dăm câu tiếng Đức mơ hồ. Những âm thanh đó đã từng xuất hiện trong giấc mơ tôi, tấn công vào bộ phận nhạy cảm nhất trong tử cung tôi. Tôi thấy mình sắp chết. Anh cứ lao vào như thế. Rồi một cơn cao trào bị chiếm lĩnh, bị ngược đãi trào dâng cùng tiếng hét la của tôi.

Anh nằm xuống bên cạnh tôi, đè lên cả mấy lọn tóc lòa xòa của tôi. Chúng tôi lấy drap giường đắp lên tấm thân trần, hút thuốc. Khói thuốc chẳng mấy chốc đã lấp kín khoảng trống trước mặt, cũng tranh thủ im lặng luôn. Có khi người ta không có lấy nổi một chút khát vọng muốn phát ra tiếng. Chỉ khi chìm vào một lớp chướng ngại lạnh cam mới khiến người ta cảm thấy an ủi.

“Em vẫn ổn chứ?”, giọng anh như nổi lên trong đám sương mù, nhờ nhờ, nhẹ bẫng. Anh ôm tôi từ phía sau. Chúng tôi nằm nghiêng, như hai chiếc chìa khóa tương thân tương ái, tỏa ra một thứ ánh sáng lành lạnh màu vàng. Anh đặt bàn tay còn lại lên bầu ngực tôi.

“Em về đây”, tôi nhợt nhạt nói. Anh hôn phía sau tai tôi.

“Được, để anh tiễn em”.

“Không cần đâu. Em tự về được”, giọng nói của tôi yếu ớt nhưng đầy khẳng định.

Lúc ngồi dậy mặc quần áo, tôi bị úp chụp vào một cái lồng cảm giác buồn thương dữ dội. Những xúc cảm và cao trào đã qua. Sau khi bộ phim kết thúc, khán giả đã ra về chỉ nghe thấy tiếng giày dép bước, tiếng ghế bật lại vị trí cũ, tiếng ho hắng, âm nhạc trong phim đã dần tắt. Gương mặt của Thiên Thiên cứ lắc lư hết bên trái sang bên phải trong đầu tôi, khiến tôi không thể nào bình tâm được.

Tôi mặc đồ rất vội, không nhìn người đàn ông bên cạnh lấy một cái. Đàn ông khi mặc đồ đều xấu hơn khi cởi đồ. Tôi tin chắc phần lớn phụ nữ đều nhất trí như vậy.

“Đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng đấy nhé”, tôi tự lừa mình như vậy. Suy nghĩ này tạm thời cũng có tác dụng. Tôi lấy lại tinh thần, sai chân bước ra khỏi căn hộ đẹp để khiến người ta không tài nào thích ứng nổi. Ngồi trong tắc xi, anh ra hiệu sẽ gọi điện thoại cho tôi qua lớp cửa kính. Tôi cười mơ màng, “Ai biết được cơ chứ?”. Chiếc xe phóng đi như trốn chạy.

Trong giỏ xách tôi không mang theo gương, đành phải ngó vào cửa kính ô tô. Tôi thấy gương mặt mình lờ mờ như cái bóng. Không biết khi gặp Thiên Thiên, câu đầu tiên tôi sẽ phải nói ra sao. “Triển lãm cũng không tệ, gặp không ít người quen. Tất nhiên, có cả Mark...”. Bản tính của đàn bà là nói dối, nhất là khi họ mắc phải với mấy gã đàn ông. Tình huống càng phức tạp càng thông minh. Từ khi biết ăn nói, họ bắt đầu nói dối. Hồi nhỏ, tôi từng làm vỡ một lọ hoa cổ

rất nổi tiếng trong nhà, nhưng lại đổ tại con mèo làm vỡ.

Nhưng tôi không có thói quen nói dối trước đôi mắt trong sáng của Thiên Thiên. Nhưng không biết nói dối thì phải làm sao đây?

Tôi đi trong hành lang tối om, ngậy mùi hành phi và thịt nướng. Hàng xóm đang chuẩn bị bữa tối. Tôi đẩy cửa, bật đèn. Thật bất ngờ, Thiên Thiên không có nhà. Trên bàn cũng không để lại bất kỳ mảnh giấy nhắn nhủ gì.

Tôi ngồi xuống ghế bành, ngắm nghía cái quần bó màu đen trên đôi chân gầy. Trên đầu gối trái còn dính một sợi tóc vàng ngắn ngắn của Mark. Dưới ánh đèn, nó lấp lánh sáng. Tôi nhớ tới cảnh Mark vùi đầu vào ngực tôi rồi trượt xuống dưới... Tôi đốt rụi sợi tóc bằng đầu thuốc lá, nó biến thành một vệt tro mỏng dính. Con mèo mỗi khi không tài nào cưỡng nổi bỗng ập tới như một cơn lốc khủng khiếp cuốn sạch trái đất. Tôi trở nên đờ đẫn, mất hết tri giác, nằm lăn trên chiếc ghế bành, hai tay đặt trước ngực, nhanh chóng ngủ thiếp đi như một nữ tu được chúc phúc hoặc như một người chết đã yên nghỉ an lành.

11

Tôi muốn thành công

Em không thể đóng giả là một bà nội trợ gia đình bình thường.

Elizabeth Taylor

Dù tới bất kỳ nơi nào, cũng luôn có người hỏi tôi rằng:

Có phải việc giáo dục ở các trường đại học đã giết chết các nhà văn?

Tôi lại thấy vẫn chưa đủ - Rất nhiều sách thị trường

đều được viết bởi những người tốt nghiệp học vấn cao.

Flannery O'Connor

Các nhà tiểu thuyết gia say sưa với tình cảm cổ điển thường viết rằng, “Suốt đời này chỉ mong thiếp mãi giấc ngàn thu”. Còn các giấc mơ không ngưng nghỉ lại là một thế giới khác mà các nhà phân tích thần kinh lôi ra từ dưới gối, từ dưới ngăn kéo. Mỗi sáng mẹ gọi tôi dậy, làm sẵn đồ ăn cho tôi, đưa cho tôi ba lô đi học, cái đầu sớm trưởng thành của tôi luôn đầy ắp những bong bóng giấc mơ. Từ nhỏ, tôi đã là một đứa trẻ thích mơ mộng. Một điểm khiến tôi cảm thấy được giải phóng nhất trong cuộc sống hiện nay là tôi thích ngủ đến lúc nào cũng được. Có lúc bị thức giấc bởi tiếng cãi cọ của hàng xóm, tiếng tivi bật quá to hoặc tiếng điện thoại réo vang, tôi vẫn có thể vùi đầu vào chăn, tiếp tục giấc mơ bị ngưng. Có lúc bạn có thể tiếp tục du lịch ở nước ngoài trong giấc mơ của bạn. Đương nhiên có lúc tôi cũng không thể quay về giấc mơ ban đầu, không thể tiếp tục nói lời tình tứ với chàng trai lạ. Lúc đó, tôi chỉ muốn khóc.

Cuộc sống chung giữa tôi và Thiên Thiên ngay từ khi mới bắt đầu đã có phần giống trong mơ. Tôi thích những giấc mơ không có cảm giác cô độc, chỉ có tính trực giác thuần túy.

Mark có thể làm rối giấc mơ của tôi như một tiếng chuông điện thoại, một tiếng cãi vã... Tất nhiên trước khi gặp Mark, có thể tôi cũng gặp những người khác quyến rũ không kém. Cuộc sống giữa tôi và Thiên Thiên đã đầy ắp những vết nứt nho nhỏ mà chúng tôi không tài nào hàn kín nổi. Nhất định phải có ngoại lực tranh thủ thời cơ ủa vào. Và tôi, có thể đúng là một đũa con gái hư hỏng.

Hôm đó, tôi thức dậy giữa đêm, phát hiện thấy Thiên Thiên đã về. Anh ngồi trên ghế, cạnh tôi, chăm chú quan sát gương mặt tôi, tay ôm một con mèo vằn nhỏ, màu đen trắng. Con mèo cũng đang nhìn tôi. Trong đôi mắt xanh của nó, tôi nhìn thấy chính mình. Tôi ngồi bật dậy, con mèo nhảy vọt xuống đất, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

“Anh đi đâu thế?”, tôi hỏi. Cũng phải có người khơi mào trước chứ, lẽ ra anh cũng phải hỏi câu tương tự.

“Anh về thăm bà, bà giữ lại ăn tối”, Thiên Thiên đáp khẽ, “Lâu lắm anh không về thăm bà. Mèo nhà bà vừa sinh một lứa. Bà tặng anh một con nhỏ, tên là TUYẾN ĐOÀN”. Gương mặt anh có vẻ dịu dàng thật khó hiểu. Anh vuốt ve tóc tôi, má tôi, cằm tôi, cái cổ mảnh mai của tôi. Bàn tay anh hơi lạnh nhưng rất mềm mại.

Tôi mở to mắt, đột nhiên có một cảm giác anh muốn bóp chết tôi. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, hơn nữa anh cũng không có sức. Thế nên cảm giác ân hận lạ thường khiến tôi suýt nữa mở miệng kể hết mọi chuyện vừa xảy ra. Thiên Thiên đã bịt miệng tôi bằng một nụ hôn. Đầu lưỡi anh hơi khô, ngọt ngào như mùi cây cỏ sau cơn mưa, mịt mùng tỏa khắp phòng. Rồi lại đôi bàn tay lạnh giá như băng tuyết

lướt qua từng mảng da thịt tôi. Tình yêu đó khiến tôi kiệt sức. Có cảm giác anh đã biết hết mọi chuyện. Từ da thịt tôi, ngón tay anh có thể phát hiện ra điều khác lạ. Trên đó dính mồ hôi và mùi người lạ. Cảm giác của anh thật nhạy bén, nhạy cảm như một người điên vậy.

“Có lẽ anh phải đi bác sĩ”, sau một hồi trầm ngâm, anh cất tiếng.

“Cái gì?”, tôi nhìn anh đau xót. Mọi thứ đã xảy ra và sẽ xảy ra chắc chắn đều không phải là thứ tôi mong muốn. Lúc này, trong căn phòng này ngoài hai chúng tôi ra, không còn ai khác. Trong bầu không khí này, tôi và anh đều không tài nào giữ bỏ nổi.

“Em yêu anh”, tôi ôm chầm lấy anh, mắt nhắm nghiền. Câu nói này như một lời thoại trong phim. Dù ngay cả lúc đau lòng, nói ra cũng thấy ngại ngùng. Thế nên tôi nhắm mắt, trong đầu có rất nhiều bóng tối đang lắc lư, như bóng hắt xuống bởi những ngọn nến. Rồi có một đám tàn lửa chọt bắn tung lên, đó là tiểu thuyết của tôi. Chỉ có nó mới giống hoa lửa kích thích tôi, là nguyên nhân khiến da thịt tôi càng thêm toàn mỹ.

Sáng tác, hút thuốc, âm nhạc réo rắt, không thiếu tiền (trong số tài khoản của tôi còn có một khoản tiền có thể sống được cho tới khi hoàn tất cuốn tiểu thuyết. Thực ra tôi và Thiên Thiên lần lượt chi trả. Anh nhiều tiền hơn nên trả nhiều hơn), không phải nói gì, lặng lẽ ngồi mấy tiếng đồng hồ. Như vậy mới gọi là hạnh phúc. Một hơi viết hết mấy chục trang bản thảo dày cộp. Hình như mỗi kẽ hở cuộc sống đều lấp đầy ý nghĩa nhân sinh. Mỗi nếp nhăn trên gương mặt đều có giá của nó.

Tôi yêu “chính mình” trong tiểu thuyết. Vì trong đó, tôi thông minh hơn, có thể thấy rõ vạn vật thế gian hơn là tôi trong cuộc sống hiện thực. Những nội dung bao hàm về tình yêu và thù hận, vật đổi

sao dòi. Nhưng cũng có một số hạt giống mộng tưởng lặng lẽ chôn vào giữa các khe chữ, chỉ đợi ánh sáng vừa rọi chiếu sẽ lập tức nảy mầm. Công việc như luyện kim có ý nghĩa như đi chặt lọc tinh hoa. Hiện thực tiêu cực và trống rỗng sẽ tôi luyện thành thứ nghệ thuật có ý nghĩa nhất của bản chất. Thứ nghệ thuật như vậy có thể hun đúc thành một sản phẩm siêu cấp, bán cho tất cả những ai có mong muốn tìm kiếm hoan lạc trong vườn hoa Thượng Hải. Trong thứ ánh sáng ngược cuối thế kỉ, thế hệ trẻ với những gương mặt xinh xắn say sưa như chìm trong giấc mơ, thân thể phô bày, tư tưởng cởi mở. Chính là họ, lớp người mới ẩn náu vô hình trong mọi góc ngách của thành phố. Họ sẽ là người tung hô hoặc ném trứng thối vào tiểu thuyết của tôi. Họ không có gì ràng buộc, cũng không liên quan tới ai. Họ là những người bạn trẻ lý tưởng mà các tiểu thuyết gia muốn lập nên.

Chị Đặng - biên tập truyện ngắn của tôi trước đây - gọi điện tới. Chị đã bốn mươi tuổi, chồng du học ở Nhật, đang nuôi đứa con gái học tiểu học. Người chị tập trung đủ mọi đặc điểm của người phụ nữ trung niên Thượng Hải, trắng trẻo, tóc búi, đi giày da, mặc váy bằng vải bông pha nilông, thích nghe đủ mọi tin tức, thích ăn kem quanh năm suốt tháng.

Được chị giúp đỡ, tập truyện đầu tiên của tôi có tên “Tiếng kêu của bướm bướm” đã trở thành một kỳ tích. Mọi người đều tranh cãi và đưa đủ các tin lá cải như đó là một cuốn sách táo bạo, tôi là kẻ hai phai, có khuynh hướng bạo lực. Đã có sự kiện sinh viên ăn cắp sách của tôi trong hiệu sách. Cũng có các độc giả nam nhờ biên tập viên gửi cho tôi các tấm hình và lá thư khiêu dâm. Họ muốn biết quan hệ giữa tôi với nhân vật chính trong tiểu thuyết, hy vọng ăn mặc như nhân vật phong lưu mà tôi từng viết, cùng hẹn hò ăn tối với tôi ở nhà hàng Sài Gòn trên đường Hoàn Sơn, hoặc lái chiếc xe “Siêu nhân thời đại” màu trắng cùng tôi đi hóng gió. Khi xe đi qua cầu Dương

Phổ, chúng tôi có thể làm tình trong xe. Tóm lại mọi thứ xảy ra y hệt các lời đàm tiếu, âm ỉ tới mức không ngờ. Nhưng suốt quá trình đó, thật ra tôi không kiếm được nhiều tiền. Sau khi bán hết vài ngàn cuốn sách vẫn chưa thấy tái bản lần hai. Hối Đặng, chị nói công việc vận hành của nhà xuất bản gần đây có vấn đề, phải đợi thêm một thời gian nữa. Cứ thế đợi mãi tới ngày nay.

Bạn trai tôi lúc đó là Diệp Thiên từng nói những thứ tôi viết không có lợi cho giới trẻ, viết quá bốc. Vì vậy ngay sau khi sách đã hết thời, mối quan hệ ngăn ngủ giữa hai chúng tôi cũng chấm dứt.

Anh làm phần lập dự án cho một công ty quảng cáo lớn. Tôi quen anh khi tới phỏng vấn ông chủ người Anh của công ty anh. Anh trông rất thông minh, sắc sảo, hơi lạnh, nhưng không biết điều gì đã thúc đẩy anh đeo đuổi tôi sau lần gặp đầu tiên. Lúc đó, tôi vẫn bị rơi vào nỗi khiếp sợ đàn ông lùn do gã bạn trai cũ gây nên. Tôi thà tìm kiếm tình bạn trong phái nữ còn hơn.

Nhưng anh rất kiên nhẫn đeo đuổi tôi. Sau khi nghe tôi kể chuyện đổ vỡ trước, anh đứng bật dậy, nói: “Em xem anh cao lớn thế này, tâm địa không tệ, suy nghĩ đơn giản. Anh chỉ muốn tìm hiểu em kĩ hơn. Chỉ vậy thôi”.

Tối đó, anh đã thành công khi tìm hiểu kĩ và toàn diện về tôi, từ bầu ngực tới gót chân, từ tiếng thở hổn hển đến tiếng rên khoái lạc, từ một giọt nước lóng lánh tới một đại dương đầy ắp dục vọng.

Cuối cùng anh đã khiến tôi tin rằng tôi là một người đàn bà hạnh phúc hơn tất cả những người đàn bà khác. Vì theo số liệu thống kê có khoảng 70% phụ nữ Trung Quốc đều có vấn đề trong chuyện tình dục, 10% phụ nữ suốt cả đời chưa từng đạt được một lần cao trào nào. Đó là con số khiến người ta phải kinh ngạc, và cũng thúc đẩy

phong trào giải phóng phụ nữ ở mỗi thời đại luôn phát triển không ngừng, trở thành một trong những động lực nội tại.

Mấy tháng gần gũi với Diệp Thiên cũng đúng vào lúc tập truyện ngắn của tôi xuất bản. Tinh thần tôi luôn rơi vào trạng thái hưng phấn, sốt sắng. Diệp Thiên và thứ tình dục mà anh mang lại nhằm đối phó với trạng thái đó. Dù đã trải qua thứ tình dục đầy khoái lạc như vậy vẫn không tránh khỏi đôi chút trống rỗng, mất cân bằng. Bản tính của phụ nữ thường vô tình gắn kết giữa tình dục với tình yêu tinh thần. Sau khi chia tay với bản đầu của tập truyện “Tiếng kêu của bướm bướm”, trong túi tôi lại vang lên tiếng đồng xu lạnh canh. (Tôi vốn hy vọng cuốn sách này sẽ mang lại một món lớn), chúng tôi đã chia tay nhau khá êm ả, không cãi vã, không đau buồn, rất khoa học và không làm tổn thương tới ai.

Thiên Thiên khác hẳn với những người bạn trai trước đây của tôi. Anh như một hài nhi được nuôi trong lồng kính. Cuộc sống của anh phải dựa vào một tình yêu không tạp chất. Cái chết của anh sau này cũng không thể tách rời tình yêu. Anh không thể đem lại cho tôi một tình yêu trọn vẹn. Tôi cũng không thể suốt đời giữ thân trong trắng như ngọc. Không thể đoán trước được mọi thứ. Tình yêu của tôi phần lớn đều đến từ mức độ bị cần. Anh cần tôi bao nhiêu, tình yêu của tôi phải đáp lại ngần đó. Thiên Thiên cần sự tồn tại của tôi như nước và oxy. Tình yêu của chúng tôi như một thứ kết tinh có hình thù kì quái nhất. Tất cả đều ngẫu nhiên. Mọi thứ đều bắt nguồn từ bầu không khí bị đè nén úp chụp lên số phận.

Đầu thu, trong bầu không khí tỏa mùi thơm cây cỏ và mùi xăng dầu.

Biên tập viên gọi điện hỏi tôi: “Tiểu thuyết mới viết thế nào rồi?”.

“Không tồi”, tôi đáp, “Có lẽ tôi cần tìm một người đại diện”.

“Cái gì?”, cô ta tò mò hỏi.

“Người có thể giúp tôi thực hiện được giấc mơ và ngăn ngừa được kết cục xấu như tập truyện trước”, tôi nói.

“Hãy nói xem, cô có ý tưởng gì”.

“Giấc mơ của tôi là giấc mơ của người phụ nữ trẻ trung, thời trang, thông minh nhưng cũng rất tham lam. Cuốn tiểu thuyết mới của tôi viết cho chính tít người như vậy. Cần phải có chương trình giới thiệu sách mới khắp cả nước. Tôi sẽ mặc đồ đen hở lưng, đeo chiếc mặt nạ khoa trương, dưới đất chất đầy những trang sách xé rời từ cuốn sách của tôi. Người ta sẽ đập lên chúng, điên cuồng nhảy múa”.

“Trời ạ”, cô ta bật cười, “Cô điên quá đi mất”.

“Có thể thực hiện được”, tôi cãi, bất chấp cô ta đang cười mình. Giới văn sĩ thời hoắc kia y hệt như thế giới võ lâm dưới ngòi bút của Kim Dung, có chia chính đạo và tà đạo. Cũng không ít kẻ chính đạo ra vẻ lịch sự, nhưng miệng không ngớt đàm tiếu chuyện của tôi. “Làm điều này chỉ cần tiền và có đầu óc một tí”.

“Thôi được”, cô nói, “Có một số nhà văn đang tổ chức cuộc thi viết Thượng Hải, trong đó có một cô gái chỉ hơn cô vài tuổi. Sau khi lấy một nhà phê bình nổi tiếng, luôn khát khao tìm thấy cảm xúc từ những sợi tóc của chồng rơi xuống sàn. Vô cùng thú vị. Cô hãy gặp họ, sẽ có lợi lắm”. Cô nói tên một tiệm ăn trên đường Tân Lạc và thông báo cũng sẽ đến đó.

Tôi hỏi Thiên Thiên có muốn cùng tôi đi gặp các nhà văn đó không. Anh giả bộ không nghe thấy. Anh có ấn tượng xấu vốn sâu đậm và cố chấp về các nhà văn.

Tôi ngần ngừ mất hồi lâu khi chọn trang phục. Trong tủ quần áo rõ ràng chia thành hai phong cách khác nhau. Một là loại lưỡng tính, rộng rãi, gam trầm, khi mặc lên giống như bức tranh sơn dầu giữa thế kỉ. Một loại khác rất chặt, bó sát, có hơi hướng hồ ly, mặc lên giống các cô gái trong series phim “Điện viên 007”. Tôi tung đồng tiền, chọn loại sau. Thoa lên môi màu son và nhũ mắt đều tím, khoác chiếc túi vải da báo, tôi mặc trang phục phương Tây thập niên 60, đang rất thịnh hành ở mọi chốn Thượng Hải.

Tắc xi lách qua xuyên lại mọi hang cùng ngõ hẻm làm tôi chóng hết cả mặt. Người lái tắc xi mới vào nghề được vài ngày, không để ý lại quay về chỗ cũ. Tôi lại vốn mù tịt về đường sá, cũng không có chút cảm giác về phương hướng, chỉ biết kêu la ầm ĩ. Suốt dọc đường, chúng tôi gây lộn với nhau như sắp phát điên. Nhìn con số trên đồng hồ tính tiền giật cả mình, tôi dọa, “Tôi sẽ tố cáo”. Anh ta im lặng. “Vì anh đã xâm hại quyền lợi của hành khách”, giọng tôi càng nghiêm trọng hơn.

“Được rồi, được rồi, cùng lắm tôi không lấy tiền của cô chứ gì”.

“Ồi, dừng lại”, tôi đã kịp thời kêu toáng lên khi xe lướt qua một dãy cửa sổ lớn bằng kính và ánh đèn quen thuộc. Sau lớp kính thấy không ít những cái đầu màu vàng đang chuyển động. “Đúng, xuống xe ở đây”. Tôi đã kịp thời thay đổi chủ ý. Dù sao xe cũng không chạy được ra tiệm ăn trên đường Tân Lạc, tôi đành phải bỏ cuộc gặp gỡ với các nhà văn, tìm kiếm chút an ủi ở quán bar Âm Dương của Kenny.

Quán Âm Dương được chia thành hai tầng. Từ chiếc cầu thang dài đi xuống dưới, sàn nhảy dưới tầng hầm hiện rõ bầu không khí đầy sức sống. Mùi rượu, mùi nước bọt, nước hoa, mùi tiền, mùi chất kích thích cứ bay qua bay lại. Tôi nhìn thấy Christophe Lee - chàng DJ người Hồng Kông mà tôi hằng yêu thích - đang đứng trên sân khấu. Anh cũng nhìn thấy tôi, liền làm bộ nhát ma. Nhạc đang chơi là House và Trip'Hop, đều là loại nhạc công nghiệp tuyệt vời, như lửa cháy điên cuồng, như dao ra sức băm thịt, càng nhảy càng hứng thú, càng vui, tới mức nhân gian như bốc hơi, tới mức đầu óc rung như động đất mới đạt tới cảnh giới cao nhất.

Xung quanh không ít người phương Tây tóc vàng, cũng không ít các cô gái tóc đen Trung Quốc như bông hồng phương Đông lộ chiếc eo lưng nhỏ xinh. Gương mặt họ đều hớn hờ như chào mời, như gái gọi, nhưng thật ra một số trong bọn họ đều là dân trí thức hoặc cấp quản lý ở các công ty xuyên quốc gia. Phần lớn họ đều là gái nhà lành, được giáo dục ở trình độ cao. Một số người đã từng du học, có xe hơi riêng, làm đại diện cho các công ty có vốn đầu tư nước ngoài. Họ là tinh hoa trong số 800 vạn phụ nữ Thượng Hải. Nhưng khi nhảy, gương mặt họ đều có vẻ lả lơi như nhau, thật không rõ họ suy nghĩ gì.

Tất nhiên cũng có một số trong đó là gái gọi quốc tế chuyên nghiệp. Họ thường có mái tóc dài mê hồn (thảo nào đám đàn ông phương Tây trong lúc cúi rạp người xuống nửa thân dưới trong cơn hưng phấn tình dục đều không khỏi than thở về mái tóc thần kỳ của phụ nữ phương Đông). Họ đều nói được thứ tiếng Anh cơ bản (chẳng hạn như dùng tay 100 USD, dùng miệng 200 USD, tàu nhanh 300 USD, qua đêm 500 USD). Họ đều thích chậm rãi liếm môi đầy gợi cảm đối với đối phương (có thể làm thành một bộ phim ăn khách với tên "Bờ môi Trung Hoa", chuyên kể về các cuộc gặp gỡ tình cờ của người phương Tây trong số hàng nghìn quán bar Thượng Hải. Những

cuộc gặp đó đều bắt đầu từ bờ môi ngọt ngào, đủ các loại môi, gầy béo, màu đen, màu bạc, màu đỏ, màu tím, loại dùng thêm chất dưỡng kém phẩm chất, hoặc đồ dưỡng của Lancome hoặc Christian Dior. Nữ diễn viên chính người Thượng Hải trong bộ phim này còn vượt xa hơn cả Cung Lợi đóng vai chính trong bộ phim “Chiếc hộp Trung Quốc” do Hollywood sản xuất.

Vừa bắt đầu nhảy, tôi đã thấy ảo giác liên miên, cảm xúc kéo về ào ạt. Đó là kết quả của cơ thể được giải phóng quá mức. Tôi thấy cần phải có một nữ thư kí xách laptop luôn theo sát tôi. Nhất là khi nhảy nhót theo loại nhạc công nghiệp này, cô ta phải ghi lại tất cả ảo giác của tôi. Điều này còn hay ho gấp hàng ngàn lần so với những gì tôi viết trên bàn giấy.

Tôi đã không còn nhớ rõ mình đang ở đâu. Không khí có mùi thuốc bồ đà (hoặc xì gà). Cái mùi đó cứ lớn vờn trong các nếp da bên phải trong đầu tôi, tìm kiếm bằng được khu vực hồi ứng cảm giác. Tôi đã thu hút được khá nhiều ánh mắt đàn ông bởi điệu nhảy khêu gợi. Tôi nhảy như một phi tử trong hậu cung Trung Đông được sủng ái nhất, như nữ yêu Medusa có mái tóc bằng rắn. Nữ yêu này luôn ăn thịt đàn ông đúng lúc họ đang khát khao làm tình với cô. Cũng có một loại nhện luôn ăn thịt bạn tình trong khi giao hợp.

Tôi thấy chiếc khuyên bạc trên rốn tỏa ra thứ ánh sáng chập chờn, như một bông hoa độc trên cơ thể tôi. Một bàn tay khoác lên cái eo trần của tôi từ phía sau. Tôi không biết đó là ai, cũng không quan tâm. Khi tôi mỉm cười quay đầu lại, bắt gặp gương mặt đẹp mê hồn của Mark. Quả nhiên anh cũng ở đây.

Anh kề má sát mặt tôi, thở hỗn hển trong tiếng nhạc. Chắc chắn anh đã uống rượu Martini có tên James Bond. Tiếng của anh rất nhỏ,

nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ anh nói rất muốn tôi, muốn ngay bây giờ. Tôi mơ màng nhìn anh, “Ở đây?... Bây... giờ... sao?”.

Chúng tôi chen vào phòng vệ sinh nữ không lấy gì làm sạch sẽ ở lầu hai, âm nhạc ở đây nghe cứ xa vời. Thân nhiệt tôi đã giảm xuống, không tài nào mở nổi mắt, nhưng tôi vẫn ngăn tay của Mark lại. “Chúng ta ở đây làm gì?”, tôi mù mẫm hỏi anh như đang bị mộng du.

“Làm tình”, anh đáp vẫn tắt, nét mặt nghiêm trang. Đôi mắt xanh của anh không còn lạnh lẽo, thậm chí còn dâng lên đọt sóng êm ái như trong vở “Hồ thiên nga”. Thậm chí ngay trong phòng vệ sinh tỏa mùi khó chịu nào, bạn sẽ mãi mãi không tài nào lí giải nổi tại sao thứ tình dục thuần khiết đó lại có thể khơi gợi được cảm giác gần gũi tới vô hạn đến vậy.

“Em thấy thế này rất tệ, như kẻ phạm tội,... còn hơn chịu cực hình...”, tôi lảm nhảm.

“Cảnh sát không tìm được tới đây đâu, hãy tin anh. Mọi thứ đều tuyệt vời”, anh như một tên lừa đảo đang ra sức cầu xin tình ái. Anh áp người tôi vào bức tường màu tím, tốc hết váy lên, lanh lẹ tụt chiếc quần lót hiệu CK ra, vo thành một nắm, nhét vào túi quần sau của anh, rồi ra sức nâng tôi lên, không nói một câu, nhắm thẳng vào rất chính xác. Tôi chả thấy gì ngoài cảm giác như ngồi trên bình cứu hỏa nóng bỏng và nguy hiểm.

“Anh là đồ khốn nạn”, tôi không kìm nổi lời lẽ cực súc, “Mau bỏ em xuống. Thế này không được, em như một con khỉ cái bị đóng đinh lên tường vậy”.

Anh nhìn tôi cuồng nhiệt nhưng trầm mặc. Chúng tôi đối tư thế, anh ngồi trên bồn cầu, tôi ngồi trên người anh, tự điều khiển những

tư thế gọi tình nhất. Có người gõ cửa nhưng đôi nam nữ biến thái này vẫn chưa xong.

Cao trào tới trong nỗi khiếp sợ và không đúng lúc. Lại một đợt cao trào tuyệt vời, mặc cho tư thế rất khó cựa quậy, mặc cho các phòng vệ sinh khác đang bốc mùi. Anh đẩy tôi ra, giật nước. Cùng vòng xoáy của nước, mọi tàn tích đều biến mất nhanh chóng.

Tôi òa khóc. Mọi thứ đều không thể giải thích nổi. Tôi ngày càng mất tự tin vào chính mình. Đột nhiên, tôi thấy mình còn không bằng lũ gái điếm chuyên nghiệp ở dưới lầu. Chí ít họ cũng có tinh thần yêu nghề và sự bao dung. Còn tôi thật tởm lợm, nhân cách thoái hóa thật đáng sợ. Nhưng đáng sợ hơn là tôi vẫn không ngừng suy nghĩ và sáng tác. Tôi không thể nhìn gương mặt mình trong tấm gương tối xỉn của phòng vệ sinh. Có thứ gì đó trong người tôi đã bị tuột mất, trống rỗng.

Mark ôm chầm lấy tôi, “Hãy tha lỗi cho anh”, anh không ngừng nói, “Xin lỗi, xin lỗi em”. Anh ôm tôi vào lòng như một hài nhi đã chết, càng khiến người ta khổ tâm hơn.

Tôi đẩy anh ra, mặc lại chiếc quần lót giặt trong túi quần của anh, sửa sang lại chiếc váy. “Anh không cưỡng hiếp em. Không ai có thể cưỡng hiếp em được. Không cần phải nói xin lỗi mãi như vậy. Thật bất lịch sự”. Tôi hừm một cái với anh, “Em khóc là vì thấy mình xấu xí. Khóc một chút sẽ dễ chịu hơn. Anh hiểu không?”.

“Không, em không hề xấu xí”, gương mặt Mark đầy vẻ nghiêm túc vốn có của người Đức.

“Không phải”, tôi bật cười, “Ý em là cuối cùng cũng có một ngày em sẽ chết nom thật gớm ghiếc. Vì em là một đứa con gái hư. Chúa

không thích những đứa con gái hư, mặc dù em rất yêu chính mình”.

Tôi cười, rồi lại khóc.

“Không, không, kẹo ngọt của anh. Em biết anh mê em đến nhường nào. Thật đấy, Coco, càng ngày anh càng mê mẩn vì em”. Trong đôi mắt anh là sự dịu dàng mệnh mang. Dưới ánh đèn phòng vệ sinh, sự dịu dàng đó lại biến thành nỗi buồn vô hạn. Chúng tôi ôm ghì lấy nhau, dục vọng lại dâng lên.

Bắt đầu có người gõ cửa, xem ra có cô nào đó không thể nhịn nổi. Tôi sợ toát cả người. Anh làm cử chỉ im lặng, trấn tĩnh hôn tôi. Tiếng bước chân bên ngoài xa dần, tôi khẽ đẩy anh ra, “Chúng ta không nên gặp nhau nữa”.

“Chúng ta sẽ còn gặp nhau. Thượng Hải rất nhỏ, em cũng biết thế mà”.

Chúng tôi chạy vội vàng ra khỏi phòng vệ sinh. “Em về đây”, tôi nói và chạy ra phía cửa. Anh muốn lái xe đưa tôi về, nhưng tôi nhất định không chịu.

“Thôi được”, anh vẫy một chiếc tắc xi, rút một tờ trong ví dúi vào tay anh tài. Tôi không kịp ngăn lại, đành ngồi vào xe, khẽ nói với anh qua cánh cửa kính, “Em vẫn thấy người rất khó chịu, cảm giác tội lỗi”. “Đó là vì nơi chúng ta làm tình không thích hợp. Nó ảnh hưởng tới tâm trạng của em”. Anh cúi xuống hôn tôi một cái. Chúng tôi không dám động tới Thiên Thiên vì quá ngượng ngùng.

Radio trên xe đang bật đoạn tâm sự đường dây nóng của một bà nội trợ với người dẫn chương trình “Bầu bạn tới bình minh”. Bà ta than vãn chồng ngoại tình nhưng bà không muốn ly hôn, chỉ hy vọng

người thứ ba đó sẽ tự động biến mất. Bà không biết làm thế nào để lấy lại trái tim chồng. Tôi và tài xế đều im lặng. Người thành phố đã có thói quen thờ ơ khi nghe chuyện đời tư của người khác, không thông cảm, cũng không thích giúp đỡ. Khi xe đi qua cầu vượt, tôi nhìn thấy một biển đèn đóm lấp lánh tới kinh ngạc. Tôi tưởng tượng trong khoảng khắc đó có biết bao câu chuyện xảy ra ở mỗi nơi đèn đóm tỏa sáng bao phủ mọi góc ngách của thành phố. Những huyền ảo, trống trải, buồn thả, hoan lạc... khó tưởng tượng nổi.

Thiên Thiên vẫn chưa ngủ, vẫn ngồi trên ghế cùng con mèo, tay cầm một tệp giấy mỏng, viết một lá thư rất dài cho bà mẹ nơi chân trời Tây Ban Nha. Tôi ngồi xuống cạnh anh, con mèo chạy mất, anh quay ngoắt đầu lại nhìn tôi. Tôi giật thót mình, ngờ rằng anh đã ngừng thấy mùi đàn ông lạ. Trên người Mark có mùi động vật ngai ngái. Tôi rất thích cái mùi đó.

Đôi mắt lạnh tanh của Thiên Thiên khiến tôi không tài nào chịu nổi. Tôi đứng bật dậy, vào buồng tắm. Anh cúi xuống viết tiếp.

Nước nóng xối xả chảy vào bồn, hơi nước dần bốc lên khắp phòng như một tấm gương lớn đóng băng, không thấy rõ mặt mình. Tôi thở dài, thường ngâm mình trong bồn nước nóng mỗi khi buồn phiền. Nước nóng rã. Tóc tôi nổi dựng trên mặt nước như hoa súng. Có thể hồi tưởng lại những chuyện vui thật tuyệt biết bao.

Tôi nhớ hồi nhỏ thường leo lên cái gác con nhà bà ngoại. Trên gác có một chiếc xe lăn cũ kỹ, một chiếc rương gỗ màu đỏ bốn góc bịt đồng. Trên rương bụi bám đầy. Khi mở rương bên trong có mấy bình sứ màu lam bên ngoài ghi chữ “Muối”, vài miếng vải thừa còn sót lại khi may áo dài. Ngoài ra còn một số đồ chơi kỳ quái nhưng vô dụng. Tôi luôn ngồi trên chiếc ghế nát đó chơi đồ chơi. Trời tối dần qua cái

cửa sổ tò vò. “Nghê Khả”, bà ngoại réo gọi. Tôi giả điếc không nghe thấy. Lại nghe thấy tiếng bà gọi, “Nghê Khả, bà biết cháu ở đâu rồi”. Nhìn thấy cái bóng của bà đi dần lên thang gác, tôi vội vã đóng sập rương lại, nhưng tay và quần áo của tôi rất bẩn. Bà rất tức giận, “Không được trèo lên chơi nữa. Nếu thích những thứ này, sau này bà cho hết làm của hồi môn”. Nhưng sau này do chính quyền thành phố làm đường sắt, khu nhà cổ cũ kĩ được người Pháp xây dựng từ năm 1931 này phải dời đi. Cả nhà dọn nhà rồi tinh rồi mù, vì thế tôi không còn được thấy những thứ đồ chơi yêu quý đó nữa.

Tôi duỗi chân ra, nhớ lại những chuyện hồi nhỏ luôn xa vời như kiếp trước. Ngoài thứ tình cảm dịu dàng đó, tất cả đều giả dối. Lúc này cánh cửa phòng tắm xịch mở, Thiên Thiên bước vào. Mắt anh đỏ lựng, anh đi tới bồn tắm, ngồi xuống bên cạnh.

“Thư viết xong rồi à?”, tôi hỏi khẽ.

“Xong rồi”, anh đáp, im lặng nhìn thẳng vào mắt tôi. “Anh muốn đập tan ý tưởng về Thượng Hải mở tiệm ăn của mẹ. Khi tới thăm bà, anh có nói chuyện này. Bà nội nói cứ để mẹ mày về càng tốt, tao phải đi tính sổ với nó... Anh cũng không muốn mẹ quay về. Thà sống một mình như thế này đến lúc chết còn hơn...”. Anh nói, giọng rất u uất. Khi nói tới câu cuối cùng, nước mắt anh chảy dài.

“Coco, dù thế nào đi nữa, em cũng đừng nói dối anh nhé”, anh nhìn tôi dăm dăm. Một con dao vô hình như rạch lên tim tôi. Một sự tỉnh mịch nặng nề đáng sợ như máu tươi vấy lên tứ phía. Rồi càng yêu nhau vô vọng, càng giấu mình vào những lời dối trá nặng nề và giấc mộng trĩu nặng.

“Em yêu anh”, tôi ôm chầm lấy anh, nhắm mắt lại. Nước mắt của chúng tôi cùng rơi xuống bồn tắm. Nước trong bồn càng nóng bỏng,

màu sắc cũng sẫm lại, cuối cùng đặc quánh như nước tương, nút kín lấy cổ họng. Từ đêm đó, tôi thề sẽ vĩnh viễn không thể để anh biết chuyện về Mark. Một chút cũng không thể. Tôi không muốn anh chết trong tay tôi.

12

Bữa tiệc trên cỏ

Chống đơn điệu, ủng hộ đa dạng

Chống gò bó, ủng hộ nhiệt tình không trói buộc

Chống nhất trí, ủng hộ đẳng cấp

Bài trừ rau chân vịt, ủng hộ ốc sên.

Salvador Dali

Buổi chiều thu, ánh nắng hắt xuống đường và người qua lại, đọng lại thành cái bóng mờ nhạt. Cây cối đã nhuộm sắc thu, từng phiến lá chớm vàng treo lơ lửng. Gió lướt qua mặt, mát lạnh.

Nhiều chuyện dồn dập xảy ra trong cuộc sống khiến chúng ta quên khuấy mất thời tiết đã chuyển mùa. Thời gian trôi qua thật dễ dàng.

Thiên Thiên vào một trung tâm chăm sóc sức khỏe sinh sản. Ngày đầu tiên tôi đi cùng anh.

Vì bước vào tòa nhà này, cảm giác thật tệ. Không khí như có thứ gì đó đè nén cơ thể. Hành lang, tranh dán tường, gương mặt bác sĩ đều sạch sẽ quá mức. Bác sĩ khám đeo cặp kính to đùng, nét mặt vô cảm. Ông vừa hỏi Thiên Thiên, vừa cầm cúi viết vào bệnh án.

“Lần đầu tiên di tinh là lúc nào? Buổi sáng có tự ra không? Hàng ngày khi đọc loại sách đó hoặc khi xem loại phim đó có phản ứng gì

không? Làm tình có thành công lần nào không? Ý tôi là có cho vào được thuận lợi và kéo dài được trên ba phút không? Cơ thể thường ngày có phản ứng gì khác thường không?”.

Sắc mặt Thiên Thiên ngày càng trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, nói năng ấp úng không thành câu. Lúc này, chỉ cần tôi kéo tay anh, là anh có thể lập tức chạy như bay ra khỏi đây. Tôi ra ngồi ghế ở hành lang, nhìn Thiên Thiên bị đưa vào phòng chữa bên cạnh. Trông anh rất thảm hại, như sắp ngất đến nơi. Lúc bước qua cửa, anh đột nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt khiếp hãi.

Tôi lấy tay che nửa mặt. Điều đó đối với anh thật tàn nhẫn.

Chờ rất lâu, cửa phòng bệnh lại mở. Bác sĩ đi ra, tiếp đó là Thiên Thiên. Anh cúi đầu, không nhìn tôi. Bác sĩ viết trên sổ khám bệnh, ông nói với Thiên Thiên, “Cơ quan sinh dục của anh hoàn toàn bình thường. Quan trọng là điều chỉnh về tâm lý”. Rồi ông gọi ý Thiên Thiên tham gia một nhóm chữa trị tinh thần ở một bệnh viện và dùng thêm một số thuốc bổ trợ.

Cuộc sống của Thiên Thiên đột nhiên thêm một nội dung, hàng tuần phải tới Trung tâm chăm sóc sức khỏe sinh sản, mỗi lần vài tiếng. Có thể anh mê đắm nơi này không phải vì bản thân anh được chữa trị, mà vì nơi này cũng có một nhóm những kẻ có bí mật khó nói như anh. Mọi người cùng ngồi thành một nhóm, lần lượt nói. Trong nỗi cảm thông, họ chia sẻ với nhau về nỗi đau, về áp lực cuộc sống. Theo cách nói của Ngô Đại Duy - anh bạn bác sĩ tâm lý của tôi - thì bầu không khí tập thể đó có tác dụng giúp đỡ xóa bỏ những giày vò nội tâm của từng cá nhân người bệnh.

Nhưng rất nhanh sau đó, Thiên Thiên cảm thấy chán ngán nhóm này cùng trung tâm điều trị. Anh chỉ kết bạn với một thanh niên trong

nhóm đó có tên là Lý Lạc, thường mời anh ta cùng tham gia các hoạt động của chúng tôi.

Tiết trời thu rất thích hợp tổ chức các cuộc picnic ngoài trời. Chúng tôi tổ chức một bữa tiệc dã ngoại trên cỏ ở khách sạn Hưng Quốc. Ánh nắng chiều lười biếng dưng chân trên người, gió cuốn theo mùi phóc môn từ một bệnh viện nhỏ gần đó, khiến mũi hơi ngứa ngứa. Cảnh vật xung quanh rất đẹp, cây cối và nhà cửa rất đối chọi nhau, sắc thu thật ấm áp.

Vài ca rô được trải trên thảm cỏ, một số đồ ăn trông thật hấp dẫn được bày lên. Bàn bè tản mát xung quanh như những quân cờ, người ngồi, người nằm như trong bức tranh “Bữa ăn trên thảm cỏ” của Manet. Tôi vẫn luôn tò mò về cảnh sống trường giả sung túc giữa thập kỷ. Sống trong phòng đã quá bức bối, suy ngẫm, viết lách, trầm ngâm, mộng mơ, tưởng tượng... tất cả đều khiến người ta dễ phát điên. Các nhà khoa học đã chứng minh được rằng chỉ cần nhốt một người vào một căn phòng khép kín khoảng bốn ngày cũng đủ cho anh ta phải lao vọt ra ngoài cửa sổ như một viên đạn không kiềm chế nổi. Con người rất dễ bị phát điên. Trong tấm thiệp mừng năm mới gần đây trong chuyến đi du lịch với mẹ tôi ở Hàng Châu, bố tôi đã viết cho tôi rằng: “Con gái yêu, nên đi ra ngoài nhiều hơn. Thảm cỏ và không khí trong lành mới là tặng phẩm quý giá nhất của cuộc sống đối với một con người”. Giờ đây, ông thường dùng những lời lẽ cảnh báo như vậy để giao lưu với tôi.

Lý Lạc cũng tới, mặc bộ đồ thời trang trông rất bản. Anh nhỏ thó, gầy guộc, mắt rất to và đầu trọc hếu, đem cho tôi ấn tượng đầu tiên rất muốn chửi bậy những câu như “Mẹ kiếp”, “đếch gì”... Anh ta thường ngoáy mũi làm nó vừa đỏ vừa bản. Tôi không thích anh ta. Nghe nói anh ta bắt đầu thích phụ nữ hơn tuổi từ năm lên 10. Mười

một tuổi, anh đã bị mẹ của bạn học khêu gợi, làm mất tâm. Từ đó về sau, anh ta chỉ thích lên giường với các bà các chị sồn sồn, tính được cũng ngọt nhạt hơn năm mươi người. Một năm trước, anh quan hệ với vợ người khác bị bắt quả tang tại giường, bị người chồng điên tiết đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, cắt phéng mái tóc dài mà anh ta rất đổi tự hào. Do quá khiếp sợ, từ đó anh bị liệt dương.

Bố mẹ anh ta đều không ở Thượng Hải nên không ai quản lý và quan tâm tới anh ta. Hiện giờ anh làm nhân viên bán hàng tại tiệm Adidas trên đường Nam Kinh. Hàng ngày anh tập đánh trống dưới tầng hầm, có một nhóm nhạc Rock tự thành lập. Nhạc Rock tạm thay thế cho tình dục, an ủi thân hình trẻ trung của anh. Thiên Thiên có cảm tình với anh ta không chỉ ở thái độ sống kỳ quái của anh ta (buông thả, mềm yếu, chân thành, tự do thích làm theo ý mình), mà còn bởi vì anh ta rất thích đọc sách và thích suy ngẫm về những vấn đề cuối cùng của đời người.

Chu Sa cũng nhận lời mời của tôi, tới tham gia bữa tiệc này. Chị còn mang cho tôi một món quà, một lọ dưỡng da Shiseido. Chị khoe mua nó trong một chuyến công tác Hồng Kông. Đồ bên đó rẻ hơn ở Thượng Hải tới một trăm đồng. Đã lâu lắm không gặp chị, vẻ cao quý đoan trang đầy nữ tính của chị vẫn không thay đổi. Xem ra chị đã hồi phục trong cái bóng của ly hôn.

“Nghe cô nói em lại bắt đầu viết tiểu thuyết?”, chị vừa uống nước hoa quả vừa cười và nhìn tôi. Ánh nắng tỏa sáng nhân nhật trên người chị. Nom chị thật tươi tắn. “Này”, chị rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho tôi, “Đây là công ty mới mà chị vừa nhận làm”.

Tôi cầm xem, sững người. Đó chẳng phải là công ty cố vấn đầu tư của Mark đó sao?

“Vâng, em lại viết, hy vọng nó sẽ bán chạy để em có tiền đi du lịch châu Âu”, tôi nói.

“Bạn trai em thế nào rồi? Vẫn sống với nhau chứ? Chị vẫn chưa tưởng tượng nổi cuộc sống như vậy. Trong hai người, không ai muốn đi làm sao? Như vậy không tốt, sẽ biến người ta ngày càng yếu đuối”, Chu Sa nói bằng giọng dịu dàng.

“Bọn em thường đi dạo, có lúc đi quán bar uống rượu, nhảy nhót”, tôi trả lời. Lòng thầm nghĩ nếu tôi đi châu Âu du lịch, Thiên Thiên chắc chắn sẽ tình nguyện đi theo. Du lịch chẳng qua chỉ là thay đổi không gian, cũng có thể tạo nên những tác động nhất định đối với tâm sinh lý của con người. Tôi tưởng tượng ra cảnh làm tình với Thiên Thiên trong một khách sạn nhỏ ở một thị trấn nào đó của nước Pháp (ở những nơi này chắc hẳn anh làm được), tiếp đó là khách sạn ở Đức, nhà thờ bỏ hoang tại Vienne, đấu trường thế kỷ 15 ở Rome, tàu nhanh trên Địa Trung Hải... Câu chuyện sẽ cứ kéo dài từng tí một, chỉ cần có tình yêu và tình dục, rừng sâu, hồ nước và bầu trời sẽ là vũ điệu của tự do và tình yêu.

Tôi tới bên Thiên Thiên, ngồi xuống, hôn anh. Anh ngừng câu chuyện với Lý Lạc, mỉm cười với tôi. “Chơi ném đĩa đi”, tôi nói, “Ừ”, anh đứng dậy. Ánh nắng rơi trên người anh, trông cực kỳ trẻ trung, như học sinh cấp ba vậy. Mái tóc đen ngắn gọn ghẽ, mặc chiếc áo vải bông màu đen kẻ sọc. Đôi mắt anh thật trong sáng.

Chúng tôi ngắm nhau vài giây. Một cảm giác mới mẻ trào dâng khắp người. Tôi thấy tim đập thành thịch. Anh cười phá lên, đĩa được ném qua ném lại, như một chiếc UFO nhỏ xinh, rơi xuống bên chân Chu Sa. Chị mỉm cười, đưa trả lại cho Thiên Thiên. Chị và Dick đang ngồi trò chuyện, xem chừng cũng rất vui vẻ.

Madona và bạn bè trong khách sạn xong việc, cũng vừa ra tới nơi, cùng chúng tôi ném đĩa. Anh Ngũ - cao thủ đua xe - và cô bạn gái Cissy đang phơi lưng trần dưới nắng đánh cò. Họ đeo kính đen, mảng lưng trần trắng trẻo lấp lóa dưới nắng. Dù thế nào đi nữa, trông họ thật đẹp đôi.

Cả đám đang đùa giỡn vui vẻ trên bãi cỏ, đột nhiên một bà già nước ngoài trông rất nghiêm nghị xuất hiện. Tôi và Madona lại gần, những người khác vẫn chơi đùa. “Xin lỗi, tôi muốn mời các cô rời khỏi đây”, bà ta nói tiếng Anh giọng Mỹ, đầu lưỡi cứ cuốn lên.

“Tại sao?”, tôi hỏi lại bằng tiếng Anh.

“Hừ”, bà ta nhún vai, “Tôi và chồng tôi sống ở phía trước”, bà ta chỉ tay. Tôi nhìn theo. Đó là một biệt thự ba lầu kiểu Pháp tuyệt đẹp, chỉ cách thảm cỏ một dãy tường thấp lè tè. Bên trên có ống khói cao, cánh cửa sổ kính màu, hai ban công uốn lượn hình hoa. “Chúng tôi thường ngồi ở ban công ngắm thảm cỏ này”.

“Vậy thì sao?”, tôi vẫn dùng thứ tiếng Anh không mấy lễ độ. Tôi cũng không muốn lịch sự. Bà già người Mỹ này rút cục muốn cái gì nhỉ?

“Nhưng các người đã phá vỡ sự yên tĩnh của thảm cỏ. Các người quá ồn ào”, bà ta cau mày nói. Cặp mắt xanh của bà ta có thứ gì đó thật lạnh lùng và không dễ gì cưỡng lại nổi. Bà ta cũng có mái tóc bạc giống hệt bà ngoại tôi, cũng những nếp nhăn như vậy, nhưng quả thực tôi không thấy chút gì đáng yêu hiền từ ở bà ta. Tôi dùng tiếng Trung, khẽ nói qua đại ý của bà ta cho Madona.

“Cái gì? Bà ta dám đuổi chúng ta?”, vừa nghe Madona đã điên tiết. Rõ ràng yêu cầu vô lý này khiến cô nổi xung. Cô lại là kẻ không dễ bị

khuất phục, rất thích đấu tranh và giành giật.

“Hãy nói với bà ta, thăm cỏ này không thuộc về bà ta, nên không có quyền đưa ra yêu cầu đó”. Tôi dịch lại ý này cho bà già.

Bà ta cười phá lên, thái độ như ngầm nói “Đúng là lũ đàn bà Trung Quốc thô lỗ”. Madona châm một điếu thuốc, “Chúng ta không đi, kêu bà già về nhà nghỉ đi”.

Bà ta dường như cũng hiểu ý của cô, vẫn dùng thứ tiếng Anh nhạt nhẽo, nói tiếp, “Chồng tôi là chủ tịch ngân hàng Mỹ Lãng. Chúng tôi thuê cả biệt thự này cũng chính vì thăm cỏ. Chúng tôi đã già rồi, cần có không gian sạch sẽ và không khí trong lành. Tìm được thăm cỏ như thế này ở thành phố Thượng Hải thật không dễ dàng”.

Tôi gật đầu, “Đúng là không dễ, vì vậy chúng tôi mới tới đây thuê”. Bà ta cười khẩy, hỏi tôi, “Cô cũng thuê nhà phải không?”. Tôi gật đầu. “Thuê bao nhiêu?”, bà ta hỏi tiếp. Tôi cười đáp, “Đó là chuyện riêng của tôi, không liên quan tới bà”.

“Chúng tôi thuê một tháng 25.000 USD”, bà ta dẫn từng từ một. “Giá thuê này có liên quan tới thăm cỏ. Người Trung Quốc các người cũng rất hiểu khung cảnh đẹp có thể bán với giá cắt cổ, vì thế tôi mời các người mau đi khỏi nơi đây”. Bà ta vẫn cười, nhưng giọng rất nặng nề. Cái giá đó quả thực khiến chúng tôi giật mình. Không biết ông chồng bà ta bao nhiêu tuổi, có quan hệ riêng tư thế nào với ông chủ khách sạn. Madona quả nhiên là một tay lão luyện trong giang hồ, cô cười nhạt, chấp thuận, “Ok. Chúng tôi sẽ đi. Hẹn gặp lại”.

Trên đường về, mọi người kể về chuyện tấm bia ở khu tô giới Pháp thuộc trước kia. Trên tấm bia ghi rõ: “Cấm người Trung Quốc và chó”. Nhưng giờ đây đủ các tập đoàn đa quốc gia, các tên chủ tài

phiệt lại lần lượt quay về. Không còn nghi ngờ gì nữa, động lực kinh tế mạnh lại mang tới những ưu việt về mặt tâm lý và bá quyền văn hóa. Vì thế trong buổi chiều đó, lớp người mới này lần đầu tiên va chạm và cảm nhận được lòng tự tôn dân tộc, suy nghĩ nghiêm túc về một số thứ khác trong cuộc sống.

Buổi tối, khi Mark gọi điện cho tôi, Thiên Thiên đang trong phòng tắm. Tôi thì thào trả lời, “Lần sau không được gọi điện tới. Không hay đâu”.

Anh nhất trí, “Nhưng làm sao liên hệ với em được?”.

“Em cũng không biết, có thể em sẽ gọi cho anh”.

“Em làm hộp mail điện tử nhé”, anh chân thành gợi ý.

“Được”, tôi nói, rồi không nhịn nổi kể lại câu chuyện ban chiều. “Nếu anh sống ở tòa biệt thự đó, anh có đuổi tụi em đi không?”, tôi nghiêm nghị hỏi, như là một kiểm nghiệm ngoại giao, có liên quan tới lòng tự tôn dân tộc.

“Tất nhiên là không rồi”, anh đáp, “Như thế, anh có thể được ngắm em mãi”.

13

Tháng 12, rời bỏ

*Tôi thấy đôi mắt sáng của anh
thấy lửa nóng phụt ra từ chiếc xe cở lố
Trên đường không ngừng thiêu đốt
Vượt qua cánh đồng, qua thành phố
Làm sập cầu, làm cạn kiệt dòng sông
Lao như điên về phía Tây.*

Jack Kerouac

Tháng 12, khí hậu khắc nghiệt, không còn mùi đinh hương lan tỏa trong vườn. Không còn người đẹp khỏa thân khiêu vũ trên bậc thềm đá ở vườn hoa “Legarconchimis” của Takashi trên đường Hành Sơn. Không còn bờ câu, không có những niềm vui điên rồ, không còn cái bóng xanh của nhạc Jazz.

Mưa đông rơi u buồn. Trên đầu lưỡi nhấm nháp được vị đắng đắng, hơi ẩm trong không khí khiến người như rửa ra, nát vào tận trong tim. Mùa đông Thượng Hải khó chịu và ẩm ướt như kỳ kinh nguyệt của phụ nữ, khiến người ta ngán ngẩm.

Thiên Thiên quyết định đi du lịch. Cứ vào mùa này hàng năm, anh lại rời Thượng Hải vì không chịu nổi thời tiết lạnh và ẩm thấp. Ngay cả ánh nắng mặt trời hiếm hoi cũng có màu xám xám, rơi lên người thấy ngửa ngửa. “Anh phải trốn một thời gian”, anh nói. “Đi đâu? Đi

đâu?”. “Về phía Nam, nơi có ánh nắng rực rỡ hơn, bầu trời xanh hơn. Chẳng hạn như Hải Khẩu”. “Anh muốn đi một mình sao?”. Anh gật đầu.

“Được rồi, vậy tự chăm sóc mình nhé. Anh đã có thẻ IC rồi, có thể gọi điện về bất kỳ lúc nào. Em sẽ ở nhà viết tiếp”.

Ý nghĩ mãi không hoàn thành nổi cuốn tiểu thuyết khiến tôi khiếp hãi. Sau khi Thiên Thiên đi, tôi có thể tận hưởng không gian riêng tư hơn, cả cảm giác tự do của cơ thể nữa. Không biết Thiên Thiên có ý thức được điều này không. Anh chọn cách du lịch phải chăng cũng muốn tạm thời né tránh những mối nguy hiểm nào đó mà cuộc sống chung giữa chúng tôi mang lại. Anh có sự nhạy cảm gấp trăm lần người thường. Có lúc, cảm giác không thể giải thích nổi này khiến hai đứa cứ xiết chặt lại nhau, tới mức khiến người ta không thể nào thở được và mất hẳn sức sáng tạo. Có lẽ đó cũng là lúc nên đi du lịch.

Huống hồ Mark lại bám vào đời sống tình cảm vốn mỏng mảnh của chúng tôi như một kí sinh trùng không dễ dứt bỏ. Lý do nó tồn tại khiến căn bệnh trên người tôi tái phát. Căn bệnh đó chính là “tình dục”.

Trong con mắt của rất nhiều người, tình dục và tình yêu không thể trộn lẫn. Trong mắt nhiều phụ nữ có tư tưởng cởi mở, để tìm một người yêu thương thực sự và một người đàn ông có thể đem lại cho cô cảm giác khoái lạc tình dục là phần đẹp đẽ trong đời sống riêng tư. Họ còn nói: tình yêu và tình dục là hai chuyện riêng biệt, không hề mâu thuẫn với thái độ theo đuổi nhân sinh lành mạnh. Cuộc sống mỗi ngày làm tiêu hao sinh mệnh bạn sẽ dẫn dắt trực giác và ý nguyện của người phụ nữ. Họ tìm kiếm bất kỳ phương thức sống nào có thể khiến họ có cảm giác an toàn. Họ vớt chiếc chìa khóa mở bí mật cuộc

sống ở dưới gối. Họ tự do hơn đám phụ nữ 50 năm trước, xinh đẹp hơn đám phụ nữ 30 năm trước, đạt được nhiều cao trào tình dục đủ loại hơn đám phụ nữ 10 năm trước.

Chiếc tắc xi của hãng Đại Chúng tôi gọi qua điện thoại đã dừng ở dưới lầu. Tôi kiểm tra lại lần cuối vali của Thiên Thiên. Một tút thuốc lá thơm Tedlapidus (hình như loại này chỉ có thể mua ở một số tiệm riêng tại Thượng Hải), dao cạo râu Gillette, nước súc miệng, bảy chiếc quần lót trắng, bảy đôi tất đen, một chiếc Discoman, một tập thơ của Dylan Thomas, cuốn nhật ký Salvador Dali, đĩa phim của Alfred Hitchcock, thêm một khung ảnh có hình chụp chung hai chúng tôi. Còn một túi là con mèo mà anh cương quyết đòi mang theo. Rồi chúng tôi cùng giương cái ô đi mưa, xuống tắc xi. Để mang được con mèo đi theo, anh phải bỏ đi máy bay, mua vé tàu năm tới Hà Khẩu.

Mưa đập rào rào vào cánh cửa kính xe tắc xi. Đường phố một màu xám xịt. Các cửa tiệm và người qua đường đều vón cục lại như một đồng màu, có những đường nét như không thật. Thiên Thiên lấy ngón tay vạch lên kính những hình thù kì quái. Radio trong xe đang ngân nga một ca khúc đang thịnh hành “Cô gái kia ơi, nhìn về đây” của Nhậm Hiền Tề. Chiếc xe cách ga ngày một gần, lòng tôi trào dâng một cảm xúc thật khó tả. Thiên Thiên nắm lấy tay tôi, đặt lên đầu gối của anh. Chúng tôi sắp phải xa nhau gần hai tháng. Đột nhiên phát hiện thấy người kia không ở bên cạnh gối, không còn ai gõ cửa phòng tắm, đòi tắm chung, không cần phải chuẩn bị hai phần đồ ăn, phải giặt quần áo của hai người, cũng không phải lo những nghi ngờ và nước mắt, không phải nghe thấy những tiếng nói mơ của nhau.

Trên quảng trường nhà ga có không ít những người dân tứ xứ tới làm thuê đang chờ đợi trong mưa. Tôi nhắc Thiên Thiên xem kĩ lại chứng minh thư, thẻ ngân hàng, thẻ điện thoại, vé tàu. Đi thang máy

lên khu chờ ở lâu hai đã bắt đầu soát vé. Anh vẫy tay chào tôi, vai phải khoác cái túi đựng con mèo, tay trái xách vali, theo dòng người đổ ào về phía cửa soát vé.

Bên ngoài mưa đã tạnh, tôi đi xe buýt tới siêu thị Mỹ Mỹ. Đây là một khúc hơi hướng Tây theo kiểu bình dân trên đường Hoài Hải, có thể nhìn thấy những đám trẻ khá mốt. Đường Hoa Đình luôn là con đường cho giới trẻ tiếp nhận những thứ thời trang nhất cùng các thông tin thịnh hành nhất. Con đường tuy nhỏ nhưng được người Thượng Hải thể hiện rõ bản tính ở nơi này. Tràn ngập tầm mắt là quần áo rất quyến rũ, giá cả phải chăng, ngoài ra còn có vô số ví đầm, giày dép, mũ mào, hàng thủ công, đồ chơi. Con đường này đã được viết vào sổ tay du lịch Thượng Hải để giới thiệu cho du khách. Nó vừa theo kịp trào lưu mốt quốc tế, giá cả lại rẻ hơn rất nhiều. Một lần tôi nhìn thấy một chiếc túi lụa giá 250 tệ trong gian hàng Hồng Kông tại Trung tâm triển lãm Thượng Hải. Buổi chiều tới đây nhìn thấy chiếc túi tương tự như vậy chỉ bị hét giá 150 tệ. Mỗi lần tâm trạng không vui, tôi thường tới đây như các cô gái khác, bực tức mua loạn xạ một đống những thứ đẹp đẽ và nhẹ bẫng. Phần lớn quần áo chỉ mặc một hai lần vì hầu hết đều được mua trong lúc bốc đồng. Kiểu cách không khoa trương, không sexy, chỉ phù hợp một mình trong nhà ngắm nghĩa như Marilyn Monroe, tự vui sướng lấy.

Trên đường Hoa Đình còn có không ít các thanh niên trong và ngoài nước ăn mặc thời trang. Một nhóm thanh niên Nhật Bản đi giày trượt patanh, ăn mặc lòe loẹt như đàn bướm, tóc nhuộm như lông gà, đang khoe những kĩ năng trượt. Một cô gái Thượng Hải môi đen sì đi cùng với một cô bạn môi xám bạc. Hai cô đang ăn kẹo mút “quả bảo bối” (Bọn trẻ đũa nào cũng có một cái kẹo mút này, nó luôn trở thành một bộ phận trong hình tượng thời trang của Thượng Hải). Tôi luôn lo lắng họ sẽ nuốt quá nhiều thứ son rẻ tiền này, mắc độc mà chết. Tất

nhiên hiện nay chưa có một bài báo nào chính thức thông báo có một nữ sinh nào ăn son môi mà chết cả.

Trong đám người qua lại có một nhóm đàn ông công sở ăn mặc rất chỉnh chu, trong đó có một người nhiệt tình vẫy tay với tôi. Tôi nghĩ hẳn anh ta gọi ai đó đang đi phía sau tôi nên không thèm để tâm. Anh ta vẫn vẫy tay, gọi tên tôi, tôi kinh ngạc nhìn.

“Tri Thù đây mà”. Tôi đang tự hỏi hôm nay có phải ngày nói dóc không. Trong ấn tượng tôi, Tri Thù là một thanh niên xã hội có kiến thức cao tới phát sợ, rất dễ phạm tội. Những ngày qua không nhìn thấy cậu ta, ắt không phải là dùng máy tính để hacker tài khoản ngân hàng thì cũng cần tiếp tục những việc làm công lật vật ban ngày, còn buổi tối thì ôm máy tính lên mạng tới mức thần phách đảo điên.

Nhưng chàng trai trước mặt tôi lại đeo cặp kính không gọng mà giới trí thức đang rất ưa chuộng, răng rất trắng, cười tươi tắn. “Chết tiệt, không nhận ra mình à?”. Câu cửa miệng của Tri Thù luôn là “Chết tiệt”.

Thế là tôi cười phá lên. “Nom cậu đẹp quá thế”, tôi nói.

“Cậu cũng vậy”, anh nói, gương mặt rất thành thực, mọi cử chỉ hành động đều rất đúng mực.

Tiệm cà phê Manabe bên đường. Chúng tôi ngồi đối diện nhau. Mùi thơm của cà phê khiến người ta bị ngấm độc từ từ. Vì thế rất nhiều người nghiện tới đây ngồi suốt buổi chiều, dù cho một phần năm cuộc đời bị lãng phí trong tiệm, chỉ cần có ảo tưởng đã thoát khỏi gánh nặng công việc là được. Âm nhạc dịu êm, nhân viên phục vụ nam có gương mặt như trai nhảy. Chúng tôi nói chuyện về quán cà phê Lục Đế. “Đó quả là một nơi tuyệt vời”, Tri Thù thừa nhận, “Chỉ

tiếc hời ở đó không biết mà tận hưởng, trong lòng chỉ nghĩ đến việc làm thuê kiếm tiền”.

“Lại còn định ăn trộm két sắt nữa chứ”, tôi chọc.

“Chết tiệt, chuyện này không nên nhắc lại. Giờ đây mình đang làm người lương thiện”. Cậu ta cười, đưa cho tôi một tấm danh thiếp bên trên có ghi tên công ty máy tính Quả Táo Vàng. Đó là một công ty nhỏ do cậu ta và mấy người bạn thời đại học hùn tiền mở, chuyên làm phần mềm, lắp đặt mạng, kiêm bán máy tính, hiện giờ công việc kinh doanh cũng bắt đầu khởi sắc. “Ước tính tới cuối năm sẽ có lợi nhuận kha khá đấy”, khát vọng kiếm tiền của cậu ta vẫn bành trướng, chỉ có điều trầm lắng hơn.

“Phải rồi, vậy còn cái cô *Quyến rũ* thì sao? Còn liên lạc không?”, tôi chọt nhớ tới cô gái mà cậu ta quen trên mạng trước đây.

“Tụi mình vẫn thường đi uống cà phê, xem phim, đánh tennis”.

“Cảm tạ trời đất, thì ra linh cảm trước đây của mình là sai. Cái cô *Quyến rũ* này có vẻ hợp với cậu nhỉ. Có định lấy cô ta không?”.

“Không, trên mạng là gái, nhưng trong đời lại là trai”, cậu ta vội vã đính chính. Nhìn gương mặt đầy kinh ngạc của tôi, cậu ta tiếp lời: “Tất nhiên tụi mình chỉ là bạn bè, không có quan hệ gì khác”, rồi cười phá lên, mặc cho tôi tin hay không.

“Trên mạng, anh ta giả nữ để thu hút đàn ông như vậy, chắc chắn thần kinh có vấn đề”.

“Đúng thế, anh ta luôn muốn làm phẫu thuật thay đổi giới tính. Tất nhiên mình quan hệ với anh ta chỉ vì thấy anh ta lương thiện và

nhiệt tình, biết suy nghĩ. Anh ta cũng biết mình không phải là dân đồng tính, nhưng vẫn kết bạn với mình”.

“Mình rất muốn gặp cái cô *Quyến rũ* này một phen, nghe ra cũng thú vị”.

14

Mắt của người tình

Thân hình ấm nóng

Cùng tỏa sáng

Thịt da run rẩy

Trong khoái lạc, linh hồn đỏ

Vui vẻ tới trước mặt

Allen Ginsberg

Đêm đó tôi không viết nổi chữ nào, đầu óc trống rỗng. Bên trong như có một con ruồi bay qua bay lại trong không trung như tìm kiếm chút thức ăn nhưng không thấy được linh hồn đáng giá nào.

Tôi thấy buồn phiền, không biết giấu mình vào đâu trước độc giả. Nói một cách khác, tôi không muốn tiểu thuyết và cuộc sống thực của tôi hòa làm một. Thực ra, tôi lo ngại hơn là cùng với sự phát triển các tình tiết trong tiểu thuyết, cuộc sống sau này của tôi sẽ nảy sinh những tác động khó lường trước.

Tôi luôn cho rằng sáng tác là một dạng hành vi đầy ẩn ý như ma thuật. Nhân vật chính là một cô gái cũng giống tôi, không muốn tìm kiếm một cuộc sống bình thường. Cô có khát vọng, có hai người đàn ông, nội tâm luôn dằn vặt. Cô tin tưởng một câu: hút cạn nhựa sống như một con đĩa, bao gồm cả những khoái lạc bí mật, những vết đau không ai hay, những hưng phấn bất ngờ. Cô ta cũng giống tôi, sợ sau

khi chết phải xuống địa ngục, không được xem phim, không được mặc bộ đồ ngủ thích hợp, không được nghe tiếng nhạc của Mono, vô vị tới không thở nổi.

Tôi châm thuốc, đi lại trên sàn, bật nhạc rất to, thậm chí còn lật tung ngăn kéo của Thiên Thiên xem anh có gửi lại những mảnh giấy làm tôi kinh ngạc và yêu thích hay không. Cuối cùng tôi bật máy ghi âm, lật lại đoạn Mark nói. Tôi ngần ngừ, không biết có nên gọi điện cho anh ta không. Thiên Thiên vừa đi, tôi đã muốn gọi cho một người đàn ông khác. Nghĩ tới đây, tôi lại nhăn nhó.

Nhưng tiếp theo, tôi nghĩ ra hai lý do, một là tôi không yêu người đàn ông này. Anh ta không thể thay thế nổi vị trí của Thiên Thiên trong trái tim tôi. Gương mặt anh ta chỉ viết chữ dục vọng. Hai là, chưa chắc anh ta nhận được điện thoại của tôi vì tắt máy chẳng hạn.

Thế nên tôi bấm số. Đầu dây bên kia tút dài. Tôi nhả khói, lơ đãng ngắm nghía các đầu móng tay. Chúng đã được tỉa tót gọn gàng. Trong chớp mắt, tôi nhìn thấy đôi bàn tay mình bò lên tấm lưng vạm vỡ của Mark. Chúng giống như đôi bướm đang ra sức lay động, rên rỉ. Không gian tỏa mùi dục vọng.

Chợt đầu dây bên kia vắng tới tiếng một phụ nữ, phá tan những tưởng tượng của tôi. “Xin chào!”, cô ta nói.

Tôi giật mình, chào đáp lại theo bản năng rồi hỏi, “Có Mark ở đó không?”.

“Anh ấy trong phòng tắm, cô có nhắn lại gì không”, cô ta nói tiếng Anh giọng Đức rất nặng.

Tôi lịch sự nói không cần, sẽ liên lạc lại sau. Tôi gác máy, tâm

trạng buồn bã ủ dột bao trùm lấy tôi. Gã người Đức này quả nhiên còn có người tình, tất nhiên cũng có thể là vợ gã. Chưa bao giờ Mark kể cho tôi về đời tư, tôi cũng không hỏi. Giữa chúng tôi cho tới giờ vẫn đơn thuần là “quan hệ tình dục”.

Tôi trầm ngâm nằm trong bồn tắm, bên trên bày đầy các túi thơm hoa hồng. Chai rượu vang đỏ đặt bên phải, rất dễ với lấy. Đây là lúc tôi mềm yếu nhất, cũng là lúc tôi si mê mình nhất. Tôi tưởng tượng lúc này có một người đàn ông đẩy cửa phòng tắm, đi vào, vọt hết đám bọt xà phòng và cánh hoa trên mặt nước, hoan hỉ khai quật phần bí mật nhất trên cơ thể tôi như khai quật bảo bối. Ngắm nghĩa tôi run rẩy trong bàn tay thô bạo của anh ta như cánh hoa bị vày vò, ngắm nhìn đôi mắt tôi uơn uớt dưới ánh đèn vì ngỡ ngàng ngừng, đôi môi tôi hết mở ra rồi khép lại, cặp đùi chuyển động theo hướng hoan hỉ.

Đột nhiên tôi nhớ tới Thiên Thiên, anh có ngón tay độc nhất vô nhị, đã làm cho tôi vô số lần, những lần ru ngủ đầy ý thơ trôi trên nhục dục. Đúng vậy, như lột bỏ đi những lớp mờ sương khói sẽ đạt được trực tiếp cơn ru ngủ đúng giữa tình yêu. Tôi nhắm nghiền mắt, vừa uống rượu vừa vuốt ve giữa hai đùi. Kiểu giày vò như vậy khiến tôi hiểu được tại sao nhân vật Akksandr trong “Mặt trời độc” lại lựa chọn cái chết trong bồn tắm.

Điện thoại đột nhiên réo vang. “Thiên Thiên”, tim tôi giật thót, mở to mắt, rướn người chụp lấy máy điện thoại treo bên phải trên tường.

“Xin chào, Mark đây”.

Tôi hít một hơi sâu, “Chào anh”.

“Em vừa gọi cho anh, đúng không?”, anh hỏi.

“Không”, tôi cãi, “Em không gọi cho anh điện thoại chết tiệt gì, em vẫn đang tắm trong vui vẻ, trong cô quạnh...”. Tôi nuốt một ngụm rượu, cười ha hả.

“Vợ anh nói, trong lúc anh tắm có một cô gái gọi tới. Nghe giọng biết là người Trung Quốc. Anh đoán là em”. Giọng anh ta có vẻ đắc thắng, như thể biết chắc tôi nhớ anh ta vậy.

“Nói như vậy, anh đã có vợ?”.

“Cô ấy vừa từ Berlin tới, đến Thượng Hải dự Noel, một tháng nữa sẽ về”. Thật lạ, anh dùng kiểu nói thật an ủi, như nghĩ rằng tôi sẽ rất buồn phiền vì chuyện này.

“Cô ta có bạn lắm không? À, đúng rồi, em nhớ ra một chuyện. Anh đã thay drap giường chưa?... Để em đoán xem, chắc chắn đã thay rồi. Nếu không cô ta sẽ ngửi thấy mùi đàn bà Trung Quốc”, tôi khẽ cười, biết mình hơi say. Cảm giác lơ mơ say thật dễ chịu, nghĩ cái gì cũng thoáng, đám mây đã tản hết, trước mắt chỉ còn ánh sáng chói lọi.

Đã 25 tuổi, năng lực khống chế những sự cố bên ngoài rất mạnh, cứ coi như giờ đây anh ta có nói muốn chia tay với tôi, hoặc nói sắp đi lên sao Hỏa, tôi cũng không lấy làm tuyệt vọng. Tình táo cư xử mối quan hệ giữa tôi và anh ta, một là một, hai là hai, đừng mê muội làm mất phương hướng.

Anh ta cũng cười, Giáng sinh sắp đến, công ty sẽ cho nghỉ một đợt dài, anh ta hy vọng có cơ hội gặp tôi. Mark nói chuyện với tôi bằng tiếng Trung. Tôi đoán rằng vợ anh ta đứng bên cạnh, một chữ cần đôi cũng không hiểu. Đàn ông luôn dám bao sân ngay trước mặt đàn bà như vậy. Họ sẽ nói “yêu em và trung thành với em là hai chuyện hoàn

toàn khác nhau”. Phần lớn đàn ông không thích ứng với kiểu một vợ một chồng. Họ áp ử cái thời lịch sử trong hậu cung cổ đại có tới ba ngàn thiếp nâng khăn sửa túi.

Anh nói mấy hôm nữa có người bạn làm phóng viên từ Đức tới, muốn giới thiệu cho chúng tôi quen nhau. Bạn anh có kế hoạch phỏng vấn các cô gái trẻ có cá tính ở Thượng Hải.

Nói cho cùng, ăn tối với một người tình và với một phóng viên cũng không phải là chuyện xấu. Hôm đó, trước khi ra cửa, tôi trang điểm cẩn thận, rất mê thích cái cảm giác thoa son tự mê mẩn khi đứng trước gương. Vì thế tôi tình nguyện kiếp sau vẫn làm đàn bà. Trang điểm kĩ nhưng không lộ liễu, phụ nữ Thượng Hải bẩm sinh đã biết chăm chút những tiểu tiết.

Từ vi ghi màu đen là màu may mắn cho chòm sao của tôi. Bởi vậy, tôi mặc váy đầm bó cao cổ màu đen, đi đôi guốc cao tới mức người ta phát sợ, tóc búi lên cao rất đơn giản, cắm thêm một chiếc lược ngà voi, trên tay là chiếc lắc bạc mà Thiên Thiên tặng. Ăn mặc như vậy, tôi có cảm giác an toàn, tôi biết mình đẹp.

Tiệm ăn Monthebund ở bên ngoài là một tiệm ăn có chủ là cặp chị em người Áo, giá cả cắt cổ nhưng đồ ăn lại không ngon. Kinh doanh ở đây rất tốt, khách nước ngoài làm việc ở Phố Đông đều vượt sông sang đây dùng cơm. Dàn đèn rủ, cao hai mét, hàng bao lơn bằng sắt lượn hoa, bàn ăn rộng thênh thang, trơ trọi, nhưng có thể lại phù hợp với khẩu vị thẩm mỹ nghiêm trang, đơn giản của dân tộc Đức. Mê nhất là ban công lớn bên ngoài tiệm ăn. Ở đó có thể ngắm nhìn được hai bờ sông.

Anh bạn phóng viên của Mark tên là Ruanda, mắt đen, tóc đen. Đòi tổ phụ của anh đã từ Thổ Nhĩ Kỳ di dân sang Đức. Thoạt đầu

chúng tôi luận bàn về bóng đá và triết học. Nói chuyện với người Đức về bóng đá tuy có chút tự ti, nhưng về triết học, nước tôi chẳng kém cạnh gì. Ruanda sùng bái Khổng Tử, Lão Tử. Bạc tiền bối thứ nhất đã khích lệ anh đi khắp thế giới tìm kiếm chân lý vĩnh hằng của loài người. Bạc tiền bối thứ hai đã an ủi anh những lúc anh đau khổ và cô đơn.

Theo đề nghị của Ruanda, tôi bắt đầu kể về những kinh nghiệm đã trải qua, bao gồm cả tập truyện của tôi đã gây những phản ứng quái dị, giải thích về mối quan hệ giữa tôi với thế hệ phụ huynh, về người bạn trai cũ. Khi kể về Thiên Thiên, tôi liếc nhìn Mark. Anh ta đang cắt một miếng đùi cừu chấm tương thực vật, giả vờ không nghe thấy.

Tôi kể rất thẳng thắn. Thiên Thiên là người yêu duy nhất của tôi, là món quà mà Thượng đế đã ban tặng tôi, mặc dù tôi luôn linh cảm rằng đó là một tình yêu không có hy vọng, nhưng tôi không muốn và cũng không thể thay đổi được điều gì, dù chết cũng không ân hận. Nói tới cái chết, tôi không thấy sợ. Tôi chỉ sợ phải sống vô vị, thế nên tôi đã viết. Tiếng Anh của tôi không tốt lắm, có lúc phải nhờ Mark dịch hộ. Anh giúp tôi dịch rất nghiêm túc.

Mark luôn giả vờ coi tôi như một người bạn bình thường, nhưng anh không nhìn nổi luôn ngắm nhìn tôi. Anh kể một số chuyện tiểu lâm, chẳng hạn như khi anh vừa học tiếng Trung, luôn nói nhầm từ “ví tiền” thành “bao quy đầu”. Có một lần anh chuẩn bị mời một đồng nghiệp người Trung Quốc đi dùng cơm, đi được nửa đường sờ không thấy ví đâu, anh ngượng ngùng nói với người đó rằng, “Xin lỗi, mình không mang theo bao quy đầu”.

Tôi cười phá lên. Anh kể toàn chuyện hài, dù chỉ dăm câu cũng

thấy rõ bản tính vui vẻ. Chợt bàn tay anh lần tìm đùi tôi dưới gầm bàn. Đây là một hành động rất mạo hiểm. Trong một câu chuyện, tôi cũng từng viết cảnh sờ nhằm người dưới gầm bàn. Nhưng anh đã tìm đúng đầu gối tôi, vuốt ve tới mức tôi phát ngứa, phải bật cười. Thấy tôi cười vui vẻ, Ruanda còn nói, “Cứ cười thế nhé, để tôi chụp vài tấm”.

Tôi dùng tiếng Trung hỏi Mark: “Phỏng vấn thế này cũng không hay phải không, chỉ nhằm thỏa mãn thói hiếu kỳ của người Đức về một đất nước phương Đông thần bí, nữ nhà văn trẻ có xu hướng ngược dòng”.

“Không, không, truyện của em rất hay, tin chắc rất nhiều người sẽ tôn trọng em. Sẽ có một ngày tiểu thuyết của em sẽ được dịch thành tiếng Đức”.

Ăn tối xong, chúng tôi tới Goya trên đường Tân Hoa. Đó là một tiệm rượu có tới hơn bốn chục loại rượu Martini, ghế bành la liệt khắp nơi, nến thắp rực rỡ, những bức màn sa rủ tha thướt và có loại nhạc tuyệt đối ru ngủ. Tôi rất thích chủ tiệm. Đó là một cặp tình nhân trẻ rất đẹp từ Mỹ tới. Cô gái có tên là Tống Khiết, vẽ tranh rất đẹp. Da mặt cô trắng bệch, là thứ màu trắng thần bí nhất mà tôi từng gặp phải, dù người ta có thoa lên bao nhiêu phấn trắng cũng không thể bì được.

Chúng tôi lần lượt gọi rượu. Tôi kêu bồi rượu thay một đĩa nhạc khác. Tôi biết họ có đĩa “Numy” của Portishead. Loại nhạc này rất phù hợp với loại rượu tôi gọi. Có một thời, tôi và Thiên Thiên thường tới đây uống rượu. Nơi đây như một chiếc tàu cổ bị chìm dưới đáy biển, luôn luôn có cảm giác buồn ngủ trĩu nặng từ trần nhà đổ xuống, đè lên não, khiến người ta ngán ngơ. Rượu càng uống càng nhiều, ghế

sôpha càng ngồi càng rơi xuống chìm ngấm, thỉnh thoảng có thể ngửi thấy mùi tê tê. Chốc chốc lại có người uống say quá, ngật đầu trên salông ngủ thiếp đi, lát sau tỉnh dậy, lại uống tiếp, rồi lại ngủ, mãi cho tới khi có tiếng cười giòn của các cô gái xinh đẹp vọng tới mới bừng tỉnh. Tóm lại đây là một nơi dịu dàng rất nguy hiểm. Khi một người muốn tạm thời đánh mất bản thân thì ngồi xe tới đây.

Tôi luôn gặp một số người khá tiếng tăm trong giới nghệ thuật Thượng Hải, các họa sĩ, nhạc sĩ, người làm truyền thông, cũng coi là biết nhau. Tới đây cũng gật đầu chào, hỏi thăm câu sức khỏe. Mark ngồi bên cạnh tôi, nói tiếng Đức với Ruanda. Thứ ngôn ngữ này lôi tôi tách rời khỏi thế giới của họ. Tôi vui sướng uống rượu, ngửa cổ lên uống thật ngon. Tôi chợt nhớ về một con thiên nga trong mơ. Tôi đang đau thương, u buồn, tự chìm đắm.

Tay Mark cứ tới thăm hỏi đùi và ngực tôi không một tiếng động. Đột nhiên tôi nhìn thấy bà chị họ Chu Sa và một gương mặt đàn ông quen thuộc lọt vào tầm nhìn của tôi. Tôi mở to mắt, chị tôi và Dick đang nắm tay nhau rất thắm thiết, và dường như họ cũng nhìn thấy tôi chỉ trong một giây. Nhưng họ không có phản ứng gì bất thường, tiến tới chỗ chúng tôi rất nhanh.

Mark nhận ra Chu Sa, gọi tên tiếng Anh của chị, “Chào Judy”.

Sau khi chuyển tới công ty tư vấn đầu tư của Đức này, Mark là ông chủ của chị. Nghe tôi giới thiệu Chu Sa là chị họ, Mark có vẻ ngạc nhiên, “Hai người không giống nhau một chút gì cả”, anh nói, “Nhưng cả hai đều là những cô gái thông minh và quyến rũ”. Anh cúi người, ra vẻ cung kính. Có thể đột ngột gặp “quân” ở đây, lại là họ hàng với người tình bí mật của mình, anh chưa được chuẩn bị về tâm lý. Tôi có thể tưởng tượng anh sẽ có bộ dạng khác hẳn khi đi làm, nghiêm túc,

cẩn thận, cương quyết với nhân viên, làm việc đâu ra đấy, đúng quy định, như thể một cỗ máy đủ dầu mỡ, được vận hành với tốc độ cao nhất. Y hệt chiếc đồng hồ Đức treo trên tường ở nhà tôi, đúng tới từng phút từng giây, rất đáng tin cậy.

Có lẽ Chu Sa cũng đoán được quan hệ giữa tôi với Mark. Chị mỉm cười, nháy nháy mắt. Tôi chú ý thấy chị mặc áo hở lưng hiệu G2000, trông thật đẹp, như thể một cô người mẫu từ biển quảng cáo mùa xuân Paris bước xuống vậy.

Nhưng điều khiến tôi quan tâm hơn lại là chuyện anh chàng họa sĩ Dick khôi ngô và bà chị họ tôi lại ở bên nhau, tay trong tay. Rõ ràng không phải là bạn bè bình thường, gương mặt như những người đang yêu cuồng nhiệt. Vậy Madonna đang ở đâu?

Âm nhạc và rượu khiến người ta lơ mơ muốn ngủ. Tôi ngủ thiếp đi. Lúc tôi tỉnh giấc, Chu Sa và Dick đã đi, Ruanda cũng muốn về khách sạn Ngân Hà. Mark liền nói, “Vậy đưa cậu về khách sạn trước”, anh lại quay đầu, nói với tôi, “Rồi đưa em về sau”.

Có thể tôi uống nhiều thật, đầu tựa vào bờ vai của Mark, ngửi thấy mùi nước hoa của vùng Bắc Âu và mùi động vật nhàn nhạt trên cơ thể anh. Thứ mùi gợi tình lạ lẫm này có lẽ là điểm quyến rũ tôi nhất ở anh. Xe lướt qua khách sạn Ngân Hà, thả Ruanda xuống, rồi tiếp tục lao về phía nhà tôi. Tôi ngoan ngoãn nằm trong lòng anh. Anh trầm ngâm. Bên ngoài cửa xe là đèn đường và các dây phố đua nhau vụt qua. Tôi thầm nghĩ tới giờ mình vẫn chưa biết rõ trong mắt anh ta, mình đóng vai trò gì. Thế nhưng chả sao, anh ta cũng không vì tôi mà ly hôn hoặc phá sản. Tôi cũng không dâng hiến cho anh ta tất cả ánh sáng và sự cuồng si. Cuộc sống là vậy, làm tiêu hao bao năm tháng trong sự di chuyển quyền lực giữa đàn ông, đàn bà và giải

phóng.

Xe đã tới nhà, tôi thừa nhận mình có phần đau buồn. Sau khi uống rượu rất dễ thấy đau buồn. Anh xuống xe cùng tôi, cùng lên lầu. Tôi cũng không cự tuyệt. Khi anh bắt đầu cởi quần áo của tôi, điện thoại chột réo vang. Tôi nhắc ống nghe, giọng của Thiên Thiên vang lên.

Tiếng của anh nghe xa vời nhưng vẫn rất rõ. Trong điện thoại không ngừng nghe thấy tiếng mèo kêu và tiếng lạo xạo. Anh khoe sống trong một khách sạn sát bờ biển, chịu ảnh hưởng của nguy cơ kinh tế Đông Nam Á, giá phòng và đồ ăn đều rất rẻ. Mỗi ngày tiêu pha chưa quá 200 đồng. Tới phòng xông hơi cũng chỉ có một mình anh. Nghe giọng Thiên Thiên rất vui vẻ. Anh cũng khoe con mèo rất ỏn, và ngày mai anh định ra biển bơi.

Tôi không muốn nói với anh những gì. Mark đã ôm tôi đặt lên chiếc bàn cạnh điện thoại. Một tay tôi vừa cầm ống nghe, một tay vừa túm lấy vai anh. Anh chúi đầu xuống bụng tôi, đầu lưỡi liếm phần kín của tôi qua lớp quần lót, làm tôi khó chịu không tả nổi, toàn thân cứ nhũn ra như kiệt sức. Tôi cố hết sức để nói chuyện thật tự nhiên, hỏi thăm Thiên Thiên về khí hậu ở đó, các cô gái mặc váy gì, có đi vào rừng dừa không, có ai cảm dỗ anh không. Mọi người nhìn bề ngoài không thấy gì nhưng điều đó không biểu thị họ không có dã tâm. Phải chú ý chuyện tiền nong cẩn thận.

Thiên Thiên phá lên cười, nói tôi là kẻ ngờ vực hơn cả anh, mất lòng tin với tất cả mọi thứ, chuyện gì cũng nghĩ theo hướng xấu, luôn có thái độ phủ định với cuộc sống. Lời của Thiên Thiên như lông vũ thổi vào tai tôi, rồi lại tuột đi. Tôi không tài nào nghe lọt được câu nào nữa. Tiếng cười của anh khiến tôi thấy năng lực thích ứng hoàn cảnh

lạ của anh tốt hơn tôi tưởng tượng. Âm thanh của anh biến thành bản nhạc “Sonát dưới ánh trăng” của Beethoven, ngăn chặn nỗi hoang mang trong lòng tôi. Tôi chỉ cảm thấy một cảm giác khoái lạc trào dâng từ dưới gót chân ùa dần lên tim. Cảm giác sung sướng từ trong gân cốt đó như có màu trắng, thơm ngát như sữa dê thuần khiết. Thiên Thiên chúc tôi ngủ ngon và hôn tôi mấy tiếng rất vang trong điện thoại.

Tôi đặt điện thoại xuống, Mark đã phóng tinh lên chiếc váy của tôi. Trắng quá, nhiều quá, như thể sữa dê thuần khiết vậy.

Có một câu, “Tình cảm vĩnh viễn không thể ngăn cấm được”. Cấm đoán như thể thứ thuốc hồi xuân tốt nhất trên đời. Một ngày trước đám tang của Thiên Thiên, tôi nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, nhớ cả cú điện thoại của anh, như thể mang một ý nghĩa tượng trưng. Như thể trong cơ thể tôi không phải là người khác, mà là Thiên Thiên. Qua đường dây điện thoại xa xôi ngàn dặm, anh tới bên tôi, thì thầm bên tai tôi. Hơi thở và tiếng cười của anh nằm ngay bộ phận nhạy cảm nhất trong đầu tôi. Nhắm mắt lại lần đầu tiên tôi có thể thấy rõ cảm giác xác thịt mà Thiên Thiên đem lại, tinh khiết và kì lạ đến không ngờ. Một luồng khí nhẹ nhàng, nóng rữa, một đoạn lễ rửa tội tâm linh không thể nói ra với người ngoài. Tôi luôn có hứng thú sâu sắc với chuyện “linh hồn thông nhau”. Và đây cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được cảm giác đặc biệt này. Tôi quyết định tin tưởng vào tôn giáo. Quan trọng nhất là tôi bị một ý tưởng khiến người ta phát điên đang tóm giữ, đó là sớm muộn gì tôi cũng sẽ có con. Trong bóng tối sương mù giăng giăng, gió se sẽ nâng bông hoa vàng. Một đũa hài nhi xòe đôi cánh, đột ngột bay vụt lên từ trong bóng tối. Nó là con của người đàn ông này hay người kia, là lúc này, hay là lúc khác.

Khi Mark ra về, tôi phát hiện thấy ví tiền của anh rơi trên sàn. Đó

là vật mà anh thường xuyên nhầm lẫn đọc thành “bao quy đầu” khi mới tới Trung Quốc. Người tôi đã mềm nhũn vì mệt, nhưng vẫn hào hứng lục lọi. Bên trong ví có mấy loại thẻ visa, master, thẻ VIP của câu lạc bộ Tứ Phương, có cả một tấm ảnh gia đình. Lúc này tôi mới phát hiện anh không chỉ có một người vợ trông cao sang, có nụ cười mê hồn, mà còn có một cậu con trai kháu khỉnh, tóc vàng mắt xanh y hệt anh, chừng ba, bốn tuổi.

Tôi mở to mắt, lắc đầu. Trông họ thật vui vẻ, có phần khiến người khác phải ghen tị. Tôi hôn lên gương mặt đẹp trai của Mark, rồi chẳng nghĩ ngợi gì, tiện tay rút luôn mấy tờ từ trong tập tiền tệ dày cộp trong ví, giấu vào một cuốn sách. Chắc hẳn anh ta cũng chẳng phát hiện thiếu mất mấy tờ. Chơi với người nước ngoài lâu, bạn sẽ biết phần lớn số họ đều đơn giản, ngây ngô như trẻ con, thích là thích, không thích sẽ lập tức nói ngay, và cũng không bủn xỉn như đám đàn ông Trung Quốc luôn tính toán, tỉ mỉ “đo lọ nước mắm, đếm củ hành”.

Sau chuyện này, tôi mắc phải trạng thái tâm lý giày vò mình về hành vi ăn trộm. Có lẽ đó là do ghen tức bầu không khí vui vẻ trong bức hình cả gia đình Mark, như một kiểu trừng phạt người tình Đức của tôi, khiến anh bị mất một ít tiền mà không hề hay biết, để rồi sau đó, anh vẫn luôn khao khát tôi. Tôi không chút hy vọng về mối quan hệ giữa chúng tôi, cũng không phải chịu trách nhiệm gì. Tình dục là tình dục, chỉ có dùng tiền bạc và phản bội mới có thể đánh gục nguy cơ biến nhục dục thành tình yêu. Tôi vốn luôn sợ hãi sẽ yêu Mark thật lòng, lo sợ không rời xa nổi thứ tình cảm nồng nàn, lồi cuốn này.

Nửa tiếng sau, Mark thở hắt hển chạy tới gõ cửa phòng. Tôi trả lại anh chiếc ví hiệu Yves Saint Laurent. Anh hôn tôi đắm đuối, nhét lại chiếc ví vào túi quần, rồi mỉm cười xoay người chạy âm âm xuống

thang gác.

Trên ban công, tôi nhìn thấy anh lại chui vào chiếc xe BMW. Chiếc xe lướt ra nhanh như làn khói, mất hút trên phố vắng không người trong đêm khuya.

Giáng sinh lạnh lẽo

Tôi chẳng làm gì, chỉ chờ điện thoại của Edmonson

Jean-Philippe Toussaint

Ngô Đại Duy ngồi trên chiếc ghế xoay bọc da, không ngừng lau nước mũi. Tôi nghe nói bệnh dịch cúm A3 đã ảnh hưởng tới thành phố. Người dân cần chú ý vệ sinh, phòng bệnh, bảo đảm ngủ đủ giấc và thức ăn dinh dưỡng, không khí lưu thông. Tôi mở cửa sổ, đứng bên cánh cửa sổ lồng lộng khí trời mát rượi, cố gắng thả lỏng thư giãn.

“Mình luôn mơ thấy một căn phòng, có một chậu hoa hướng dương, đóa hoa đã khô quắt. Hạt giống vương vãi, mọc thêm nhiều hoa hướng dương mới, khiến người ta khiếp sợ. Chỉ có một chú mèo muốn ăn đóa hoa. Lúc nó nhảy lên cửa sổ đã nhảy quá đà, rơi xuống dưới mất tích. Lúc đó mình đứng ngoài cửa phòng, chứng kiến hết thấy, tim đập loạn. Còn có một giấc mơ liên quan đến cái hộp. Mình mở cái hộp ra, bên trong có một cái hộp khác nhỏ hơn, mở ra nữa lại thấy một cái hộp nhỏ hơn nữa. Mãi cho tới cái hộp cuối cùng mới biến mất. Trong tay mình cầm một cuốn sách, rất nặng, cuối cùng mình quyết định gửi cuốn sách đi, nhưng quên mất địa chỉ, quên cả người định gửi”.

Ngô Đại Duy nhìn tôi, nói, “Lòng cậu luôn khiếp sợ, lo lắng cơ thể mình sẽ xuất hiện một biến đổi nào đó và việc sáng tác của cậu sẽ rơi vào khó khăn. Chẳng hạn mang thai, tiêu tụy trước khi sách xuất bản.

Trong khi cậu khát khao mọi việc thành công. Nhưng luôn có một số thứ cản trở cậu. Cậu hiểu rõ ý mình không? Những thứ này đến từ cái lồng sắt do chính cậu tưởng tượng nên. Thomas Morton từng nói: Niềm vui thực sự duy nhất trong đời người chính là tự thoát ra khỏi nhà tù do chính mình dựng nên. Hãy kể về cuộc sống tình cảm của cậu xem sao”.

“Cũng không tệ, nhưng cũng không hoàn hảo”.

“Cậu lo lắng điều gì?”.

“Vĩnh viễn không thể xóa bỏ cảm giác trống trải. Và có một thứ nhựa tình yêu cứ sục sôi trong lồng ngực mình, không tài nào giải phóng được chúng. Người đàn ông mình yêu không thể cho mình một lần tình dục trọn vẹn, thậm chí không đem lại nỗi cảm giác an toàn. Anh ấy nghiện ma túy, không tranh giành với thế gian, ôm con mèo con bỏ về phía Nam, như thể sẽ rời bỏ mình bất cứ lúc nào. Có thể là chia tay mãi mãi. Một người đàn ông khác đã có gia đình lại thỏa mãn cơ thể mình hết lần này tới lần khác, nhưng không bù đắp nỗi về tình cảm, về sự trống rỗng nội tâm. Bọn mình giao lưu với nhau bằng thể xác, dựa vào thể xác để tồn tại, nhưng chính thể xác cũng tạo nên khoảng cách giữa bọn mình, ngăn cản sự giao lưu về tinh thần”.

“Nỗi khiếp sợ cô độc mới khiến một con người học cách biết yêu”.

“Chắc hẳn tại mình nghĩ quá nhiều. 99,9% đàn ông không thích quan hệ với phụ nữ nghĩ quá nhiều. Mình còn có thể ghi chép lại các giấc mơ của mình”.

“Vì thế người ta mới nói đời người không đơn giản và không phải người nào cũng làm đúng như điều mình nghĩ. Tuy cậu biết phải làm ra sao, dùng tinh thần phân tích khắc phục nỗi tuyệt vọng. Cậu không

cam tâm những thứ bình thường. Bản thân cậu đã đầy sức quyến rũ”. Lời nói của cậu ta thật êm ái. Tôi không biết có phải cậu ta thường làm như vậy để an ủi các nữ bệnh nhân không. Nhưng từ sau khi tìm được cậu ta làm bác sĩ phân tích tâm lý, tôi không còn thường xuyên rủ cậu ta đi ăn cơm, đánh bóng và nhảy nhót nữa vì lo lắng nhất cử nhất động của tôi sẽ luôn bị mang ra phân tích.

Ánh nắng ủa vào phòng, đám bụi mỏng mảnh bắt đầu nhảy nhót như dòng suy nghĩ. Tôi mơ màng ngồi trên ghế bành, ôm đầu, đang tự vấn bản thân xem đã thực sự trưởng thành chưa. Tôi không phải là một người đàn bà quyến rũ, cũng không phải là một đứn ngu độn, giả tạo, ủa quyền lực. Mọi vấn đề trong cuộc sống cứ đồn đống lại một cục, tôi cần phải tiêu hao năng lực cả đời mới có thể khắc phục chúng.

Lễ Giáng sinh đã tới. Cả ngày không thấy ai gọi điện tới. Vào lúc hoàng hôn, trời một màu xám xịt, nhưng không thấy tuyết. Đã rất lâu không thấy Thượng Hải có tuyết vào những lúc cần có. Tôi xem đĩa phim cả ngày, hút hết một bao rười thuốc lá Mild Seven, vô vị không chịu nổi. Tôi gọi điện cho Thiên Thiên, không ai bắt máy. Bấm số gọi Mark được nửa chừng, tôi lại bỏ dở. Tối nay, tôi rất muốn nói chuyện, ở bên cạnh một người đàn ông.

Tôi buồn bực đi lại trong nhà, cuối cùng quyết định phải đi ra ngoài. Nhưng đi đâu, tôi cũng không biết. Có điều trong túi xách tôi đủ tiền. Mặt không trang điểm, tôi nghĩ tối nay nhất định có chuyện sẽ xảy ra.

Tôi vẫy một chiếc tắc xi. Người tài xế hỏi, “Cô đi đâu?”. Tôi đáp, “Đi đâu cũng được”. Cảnh đường phố bên ngoài cửa xe đầy ắp không khí lễ hội, mặc dù ngày Giáng sinh không liên quan tới văn hóa Trung Quốc, nhưng mang lại lí do vui chơi thỏa thích cho đám trẻ thời

thượng. Tôi nhìn thấy vô số cặp bạn tình từng đôi bước vào các tiệm ăn, siêu thị, tay xách giỏ đồ. Các cửa tiệm cũng nhân dịp này tranh nhau bán hàng giảm giá. Một đêm đầy ắp những niềm vui.

Tài xế cứ hỏi chuyện tôi suốt, nhưng tôi lười không trả lời. Radio trong xe đang bật một đoạn solo guitar. Rồi tiếng của người dẫn chương trình rồn rảng vang lên, giới thiệu đây là một ban nhạc được yêu thích ở Bắc Kinh. Thật kì lạ, tôi nghe thấy một cái tên quen thuộc, Phác Dũng.

Mấy năm trước khi còn làm ở tạp chí, tôi đã tới Bắc Kinh phỏng vấn anh và các ban nhạc khác. Mười hai giờ đêm đó, chúng tôi dắt tay nhau đi trên quảng trường Thiên An Môn. Khi đi qua cầu, anh nói muốn biểu diễn cho tôi một hành vi nghệ thuật, rồi kéo khóa quần đái một bãi, rồi quay sang ôm mặt tôi hôn đấm đuối. Kiểu lãng mạn thô lỗ đó làm tôi tò mò nhưng cũng rất lo khi làm tình, anh ta sẽ đòi đái lên người tôi hoặc có những hành vi kỳ quái khác. Chúng tôi vẫn chỉ giữ ở mức quan hệ bạn bè đơn thuần, rất ít khi liên hệ.

Tiếng Phác Dũng vang lên trong đài. Anh trả lời người dẫn chương trình một số câu hỏi thông thường có liên quan tới sáng tác âm nhạc, rồi bắt đầu giao lưu với thính giả. Trong đó có một thính giả nữ hỏi, “Trung Quốc có nhạc Rock của riêng mình không?”, và một thính giả nam hỏi phụ nữ xung quanh anh đem lại cảm xúc âm nhạc ra sao. Anh ta húng hắng vài tiếng, rồi dùng giọng trầm gọi cảm trả lời đám con nít đó. Tôi kêu tài xế, “Đợi tôi ở đây vài phút”.

Tôi xuống xe, chạy tới cột điện thoại bên đường, cho thẻ IC vào, rất may, tôi đã gọi thông được tới đường dây nóng của đài phát thanh.

“Chào Phác Dũng”, tôi mừng rỡ nói, “Em Nghe Khả đây”. Tiếp đó

tôi nghe được một loạt các câu chào hỏi khoa trương nhưng khá cảm động, “Giáng sinh tốt lành nhé!”. Anh ta vẫn biết giữ mình trong chương trình, không dám gọi tôi là “em cưng”. “Tối nay tới Bắc Kinh đi”, anh ta vui vẻ đề nghị, “Bọn anh đang bận một cuộc biểu diễn ở quán bar “Con ong bận rộn”, rồi sẽ có một bữa tiệc thân đêm”.

“Hay quá, đêm Giáng sinh, em sẽ bay tới nghe nhạc của các anh”.

Gác điện thoại xong, tôi đi lại bên ngoài cột điện thoại mấy bước, rồi quyết định chui lại vào tắc xi, nói với tài xế, “Lái tới phi trường, càng nhanh càng tốt”.

Năm giờ hơn sẽ có một chuyến bay tới Bắc Kinh. Tôi mua vé ở sân bay, rồi uống cà phê ở gian chờ. Tôi cũng không thấy vui vẻ lắm, chỉ thấy không còn chán ngán nữa. Chí ít thì tới lúc này, tôi cũng có mục tiêu để hành động, có việc để làm. Đó là đến Bắc Kinh nghe một đêm nhạc Rock náo nhiệt và qua một đêm Giáng sinh không có người yêu và cảm hứng.

Máy bay khởi hành và hạ cánh rất đúng giờ. Tuy mỗi lần ngồi máy bay, tôi đều sợ bị rơi từ trên trời xuống vì cái đồ sắt nặng nề và ngu độn này rất dễ rơi từ trong bầu không khí mỏng mảnh đó, nhưng tôi vẫn thích đi máy bay.

Tôi đến thẳng nhà Phác Dũng, gõ cửa. Hàng xóm nói anh đi vắng. Tôi đứng chờ một lúc ở sân, rồi quyết định đi ăn tối một mình. Trong chuyến bay, tôi không đọng tới chút điểm tâm nào. Đồ ăn Bắc Kinh đắt hơn ở Thượng Hải, nhưng mùi vị thật ngon, không làm khách phải thất vọng. Tôi không ngừng bị đám đàn ông phương Bắc ngồi các bàn bên cạnh ngắm nghía, đánh giá. Ánh nhìn rất đặc trưng phương Bắc của họ khiến một cô gái Thượng Hải một mình tới dự Giáng sinh cũng thấy được an ủi, chí ít cũng chứng minh được cô ta

còn là một người đàn bà quyến rũ.

Quán bar “Con ong bận rộn” vốn là nơi xuất thân của các tay nhạc Rock nổi tiếng với vô số các tay nhạc tóc dài, tóc ngắn, các gương mặt bệnh tật, những móng dít teo tóp. Họ thi tốc độ chơi guitar và so sánh các thủ đoạn đeo đuổi các cô gái đẹp. Đàn bà ở đây đều có bộ ngực đồ sộ như các minh tinh Hollywood, chí ít cũng thu hút đám đàn ông trong giới âm nhạc ở một mặt nào đó (giàu có, quyền lực, có tài, có ngoại hình...).

Nhạc rất ồn, sặc sụa mùi thuốc lá, mùi rượu và mùi nước hoa. Xuyên qua dãy hành lang tối om, tôi nhìn thấy Phác Dũng. Anh đang hút thuốc và xâu một dây hạt cườm bạc.

Tôi lại gần, vỗ vai anh. Anh quay đầu lại, há hốc miệng, rồi đặt hết các thứ đang cầm trong tay sang cô gái ngồi bên cạnh, quay sang ôm chầm lấy tôi một cái rất mạnh. “Em đến thật đấy à? Cô gái Thượng Hải điên rồ kia, em khỏe chứ?”. Anh ta chăm chú ngắm tôi, “Hình như em gầy đi nhiều. Đứa nào hành hạ em? Nói ra đi, anh sẽ cho nó biết tay. Giày vò một người đàn bà đẹp thế này là một sai lầm, một tội ác”. Tôi từng nghe nói đàn ông Bắc Kinh có thể cả ngày đều tuôn ra được những lời nùng nàn như vậy, nhưng nói xong quên ngay. Có điều tôi vẫn thích kiểu an ủi đó bằng những ngôn ngữ cháy bỏng hoặc mát dịu như kem này.

Chúng tôi hôn nhau khá kêu. Anh chỉ sang cô gái ngồi bên, giới thiệu với tôi, “Đây là bạn anh, La Tây, nhiếp ảnh”, rồi nói với La Tây, “Đây là Coco đến từ Thượng Hải, tốt nghiệp trường Phúc Đán, đang viết tiểu thuyết”. Chúng tôi bắt tay nhau. Cô ta đã xâu xong chuỗi cườm bạc. Phác Dũng cầm lấy, đeo vào tay, “Lúc này ăn cơm, anh không cần thận làm đứt”. Anh nói nhỏ, vò đầu rồi ngoắc tay kêu phục

vụ tới, “Uống bia nhé?”. Tôi gật đầu, “Cám ơn”.

Trên sân khấu có người đang điều chỉnh các đường dây điện. Buổi diễn sắp bắt đầu. “Em tới nhà anh, anh không có nhà. Tối nay, em ngủ ở nhà anh được không?”, tôi hỏi. “Đừng ngủ, chơi thâu đêm chứ. Để anh giới thiệu cho em mấy cậu mạnh như hổ”. “Em không cần”, tôi bĩu môi. Bạn gái anh giả bộ không nghe thấy chúng tôi nói gì, ánh mắt lơ đãng nhìn sang hướng khác. Cô ta có một cái mũi rất đẹp, mái tóc dài bóng sáng, bộ ngực đồ sộ, mặc một chiếc đầm dài bằng len màu vàng lấp lánh sắc màu như nước sông Nile.

Một chàng trai tuyệt đẹp đi tới. Anh ta đẹp đến mức khiến người ta phải xao lòng, sợ mình đem lòng yêu anh ta, nhưng cũng sợ bị cự tuyệt. Anh ta có làn da bóng mượt, dáng cao cao, đầu rối tinh nhưng bóng loáng, đôi mắt mê hồn, menh mang như khói như thơ. Khi nhìn, đôi mắt anh ta ánh lên vẻ hồ ly giả hoạt. Đường nét trên mặt sắc sảo như dân Bôhêmiêng. Đập vào mắt nhất là chòm râu dưới cằm, đem lại cảm giác mạnh mẽ, khác biệt.

Rõ ràng anh ta rất thân với Phác Dũng và La Tây, nên đi tới chào hỏi. Phác Dũng giới thiệu chúng tôi với nhau. Anh ta lên là Quả Táo Bay, là nghệ sĩ tạo hình nổi tiếng ở Bắc Kinh, thậm chí còn nổi tiếng khắp cả nước. Anh đã từng lấy được thẻ xanh của Mỹ, từng đi qua nhiều vùng đất trên thế giới để nắm bắt linh hồn của cái đẹp và trào lưu mới nhất. Tất cả ngôi sao nữ trong nước đều mong tìm được anh giúp tạo hình.

Chúng tôi trò chuyện. Anh luôn cười, ánh mắt như hoa đào. Tôi hơi ngại, không dám nhìn anh nhiều, chỉ lo ánh mắt mình quá thẳng. Tôi không muốn đêm nay xảy ra chuyện gì. Đàn bà buông thả có quá nhiều. Qua ba mươi tuổi, gương mặt của họ sẽ lộ rõ những phóng

túng và hoan lạc mà họ từng trải qua. Tôi hy vọng lúc đó đàn ông sẽ cư xử với tôi như đối với một nhà văn, chứ không như đối với một người đàn bà. Tôi luôn tự nhủ với mình như vậy.

Ban nhạc đã bước lên sân khấu. Tiếng đàn guitar điện ré lên như tiếng thú hoang trong rừng sâu. Đám người ồ lên đầy phấn khích, ra sức lắc lư người như bị điện giật, gật đầu như thể gậy rìi bất cứ lúc nào. Tôi chen vào đám đông cùng lắc. Giờ đây tôi đang thực sự vui sướng bởi chẳng nghĩ ngợi gì, bởi đã vứt bỏ hết sức lực, tất cả đều dâng hiến cho thứ nhạc bùng bùng như lửa trong địa ngục này.

Tìm thấy niềm vui nhục thể trong đêm nhạc tung bùng.

Tóc tai rối bời, chân nặng trĩu, đám người lạ ra sức đưa tình nhau trong bầu không khí nóng hầm hập. Không một con ruồi nào có thể bay lọt và trú ngụ được ở đây.

Tôi sướng ngất trời. Một người đàn ông đang gào thét trên sân khấu.

Quả Táo Bay vẫn luôn đứng cạnh tôi. Anh sờ mông tôi, mỉm cười với tôi. Tôi không thể chịu nổi anh chàng điển trai này. Một gã “hai phai” luôn cười cợt với tôi bằng gương mặt còn vết trang điểm. Anh ta đã đánh phấn lên lông mày, tóc mai và râu cằm. Anh ta đeo đuổi cả đàn ông lẫn đàn bà. Anh ta khoe lũ bạn gái còn ghen cả với đám bạn trai. Anh ta luôn bị rơi vào nỗi muộn phiền tình cảm không rõ đến từ đâu. Tôi nói cả nước có tám trăm triệu nông dân đang nhức đầu vì kiếm ăn, anh là một người cực kỳ hạnh phúc rồi.

Anh ta thấy tôi rất thông minh, cũng rất thú vị, thấy gương mặt tôi rất nho nhã, trí thức, áo quần cài kín nghiêm chỉnh như thực nữ, nhưng tôi lại luôn vắng tục “Đ.m”. Tôi im lặng, lòng thầm nghĩ ai bảo

anh đẹp trai cho lắm, làm tôi như kẻ thần kinh. Tôi vốn không thích nói bậy.

“Em có cặp mông đáng yêu thật”, anh ta rĩ tai tôi. Âm nhạc quá ồn.

Hai rưỡi sáng, trời không một ánh trăng, trên mái nhà đọng sương lạnh lẽo. Tắc xi lướt như bay khắp Bắc Kinh. Trong đêm đông, thành phố Bắc Kinh rộng lớn vô cùng, như một thôn trang thời trung cổ.

Ba giờ sáng, chúng tôi tới nhà một thành viên trong ban nhạc Rock. Phòng rất lớn, nữ chủ nhà người Mỹ, trước đây cũng từng có tiếng trong giới nhạc Rock, giờ đây lấy một tay trống mũi to. Tay trống này thiết kế một nhà kính ngay trong khuôn viên nhà. Nghe nói còn trồng cần sa trong đó. Cả đám uống rượu, nghe nhạc, đánh mạt chược, chơi game điện tử, nhảy nhót và tâm tình.

Bốn giờ sáng, có người bắt đầu làm tình trong bồn tắm, có người đã ngủ say, có đôi lại âu yếm nhau trên salông. Những người còn lại thì đi ăn mì kéo tại một tiệm ăn Tân Cương. Tôi giữ chặt áo Phác Dũng, sợ vô tình đi lạc trong đêm tối Bắc Kinh. Một mình sẽ rất chán và khiếp sợ, vì không khí lạnh lẽo như dao cứa.

Quả Táo Bay đã biến mất. Không thấy anh ta trong đám người ngồi ăn mì. Tôi đoán có thể xảy ra năm khả năng. Trong đó một là anh ta đã bị ai chiếm hữu, hoặc anh ta chiếm ai đó, ai mà biết được. Anh ta mãi mãi là người thợ săn hoặc vật săn đẹp đẽ. Cũng may tôi không đưa số điện thoại cho anh ta, nếu không tôi sẽ không cân bằng được tâm lý, rất dễ bị bỏ rơi. Tôi trong đêm Giáng sinh này là một “tôi” nhạt nhẽo nhất, đáng thương nhất trong năm.

Năm rưỡi sáng, tôi uống thuốc ngủ, nằm lăn trên ghế bành ở nhà Phác Dũng. Trong máy nghe nhạc đang mở một bản du dương của Schubert. Bốn bề tĩnh mịch, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng xe tải trên đường lớn vọng vào. Tôi không ngủ được. Giấc ngủ như cái bóng có đôi cánh ngắn ngủi cứ bay chập chờn trước mắt. Đầu óc vẫn tỉnh táo, toàn thân mệt lử. Bóng tối sẫm đen bao trùm lấy tôi như làn nước. Tôi thấy mình lúc nặng trĩu, lúc nhẹ tênh, lúc trương phềnh. Cái cảm giác tự tìm thấy một thế giới khác cũng không đến nỗi đáng ghét, lơ mơ không rõ mình đang sống hay đã chết. Chỉ thấy mắt vẫn mở trừng trừng nhìn lên trần nhà, nhìn vào bóng tối đen ngòm xung quanh.

Cuối cùng, tôi nhắc điện thoại, ngồi dậy tựa lưng vào thành ghế, gọi điện cho Thiên Thiên. Anh vẫn chưa tỉnh hẳn. “Đoán xem ai nào?”, tôi hỏi anh. “Coco... Anh gọi cho em, nhưng em không có nhà”, anh nói nhỏ, giọng không có vẻ trách móc, như thể rất yên tâm về tôi.

“Em đang ở Bắc Kinh”, tôi nói, trái tim như bị vò xé bởi một cảm giác dịu dàng và mệt mỏi. Tôi cũng không biết tại sao mình lại ở Bắc Kinh. Tôi hơi hốt, trôi dạt như vậy. Một trái tim không an phận vĩnh viễn trôi đi trôi lại, không chịu nghỉ ngơi, mệt quá, vô dụng quá. Ngay cả sáng tác cũng không thể đem lại cho tôi cảm giác an toàn và thỏa mãn. Chẳng có gì cả, chỉ biết ngồi máy bay bay đi bay lại, chỉ có mất ngủ hàng đêm. Âm nhạc, rượu và tình dục cũng không thể cứu vớt nỗi tôi. Tôi nằm trong bóng tối, như kẻ chết rồi, vẫn không ngủ được. Tôi ao ước ông trời cho tôi lấy được một người mù lương thiện, vì những gì tôi nhìn thấy đều là bóng đen. Tôi khóc trong điện thoại.

“Đừng khóc, Coco. Em khóc làm anh rất đau lòng. Đã xảy ra chuyện gì?”, Thiên Thiên đau xót hỏi, vẫn chưa tỉnh khỏi cơn buồn ngủ trĩu nặng do ảnh hưởng bởi thuốc ngủ. Hầu như tối nào anh cũng uống thuốc ngủ. Tôi cũng vậy.

“Không có gì, đêm nhạc của bạn em rất hay. Em thấy rất náo nhiệt... Nhưng em không ngủ được. Chắc em sẽ mở mắt thế này mà chết mất.. Em không còn hơi sức quay về Thượng Hải nữa. Anh cũng không ở Thượng Hải. Em nhớ anh... Khi nào em mới được gặp anh?”.

“Em tới miền Nam đi. Nơi đây rất tuyệt... mà tiểu thuyết của em viết đến đâu rồi?”.

Anh vừa nhắc tới tiểu thuyết, tôi đã im bật. Tôi biết mình phải quay về Thượng Hải tiếp tục viết. Thiên Thiên thích tôi như vậy. Tôi cũng biết rõ mình chỉ có thể làm như vậy. Nếu không, tôi sẽ mất đi tình yêu của rất nhiều người, bao gồm cả tôi nữa. Chỉ có sáng tác mới có thể khiến tôi khác biệt với đám người tầm thường và đáng ghét đó, khiến tôi được hồi sinh từ đống tro tàn.

16

Madona ghê gớm

Đừng nhận lời đưa tiễn kỳ quái của đàn ông lạ,

Nhưng hãy nhớ rõ, tất cả đàn ông đều là những người lạ kỳ quái.

Robin Morgan

Hãy cho tôi một đôi giày cao gót, tôi sẽ chinh phục cả thế giới.

Madona

Quay về Thượng Hải. Mọi thứ lại tiếp tục diễn ra theo guồng máy đã định.

Tôi thấy mình gầy đi rất nhiều. Chất lỏng trong cơ thể như biến thành các giọt mực tuôn chảy ra đầu bút, ào ạt thành từng câu từng chữ của tiểu thuyết.

Đồ ăn Tứ Xuyên vẫn đúng giờ được mang tới, do một cậu tên Tiểu Đình đảm nhận vận chuyển. Lúc tâm trạng vui vẻ, tôi có cho cậu ta mượn một số sách. Một lần cậu khoe một truyện ngắn trên mục “Tiếng lòng” đăng trên tờ “Báo buổi tối Tân Dân”, tôi đọc và giật mình khi thấy văn phong của cậu rất hay, giàu ý tưởng. Cậu ta ngưng kể đang ấp ủ viết một cuốn sách. Kundera đã từng tiên đoán, bước sang thế kỷ 21, người nào cũng có thể trở thành nhà văn, chỉ cần cầm bút viết ra những lời lẽ của riêng mình. Khát vọng được thổ lộ là nhu cầu tinh thần của mỗi con người.

Tôi xoa tóc, mặc đồ ngủ, viết thâu đêm, rồi tới sáng sớm tỉnh giấc

trên bàn làm việc, trán dính đầy mực đen. Ngó bốn phía, trống trải, Thiên Thiên không có, điện thoại cũng không réo (tôi luôn quên cắm lại đường dây điện thoại sau khi rút ra). Tôi đến bên giường, lăn xuống ngủ tiếp.

Một hôm chừng hơn mười giờ tối, tôi đột ngột giật mình khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi đập tay lên ngực, may mà tiếng gõ cửa kịp thời đã cứu tôi thoát ra khỏi cơn ác mộng. Tôi mơ thấy Thiên Thiên lên một chiếc xe lửa kiểu cổ lỗ sĩ đang nhả khói, người lạ ngồi chật cứng trên băng ghế dài hai bên trong toa xe. Mắt tôi mở to, nhìn chiếc xe xình xịch khởi động. Một người đàn ông mặc quân phục, đội mũ sắt nhảy lên tàu. Tôi đang ngần ngừ, chiếc xe đã lướt qua. Tôi khóc nức nở vì tuyệt vọng, hận mình vì xem nhầm giờ, hoặc lẫn giờ tàu này thành giờ tàu khác. Phút cuối cùng cũng không dám nhảy lên tàu. Giấc mơ này như ám chỉ tôi và Thiên Thiên là hai chuyến tàu lướt qua nhau.

Tôi mệt mỏi mở cửa. Bên ngoài là Madonna trong bộ đồ đen, đang phì phèo thuốc lá. Màu đen khiến cô cực kỳ thanh tú.

Đầu óc tôi vẫn còn vương vấn trong giấc mơ ban nãy, không chú ý tới vẻ bất thường trên mặt cô. Hình như cô ta đã uống rượu, lại dùng cả thứ nước hoa Nha phiến đậm nồng, đầu bới cao như phụ nữ thời cổ đại, ánh mắt lấp lánh như thủy tinh vỡ. Có một vẻ gì đó khiến người ta thấy là lạ.

“Trời ơi, cậu cứ ở lý trong phòng thế này sao? Viết liên miên hả?”, cô ta đi vài bước vào phòng.

“Mình vừa tỉnh giấc, gặp phải ác mộng. À, cậu ăn tối chưa?”, tôi chợt nhớ ra cả ngày nay chưa ăn bữa nào.

“Ừ, ra ngoài ăn đi. Để mình đái cậu”, cô dụi thuốc, vút áo khoác cho tôi, rồi ngồi trên ghế bành đợi tôi thu dọn.

Chiếc xe Santana 2000 màu trắng của cô đã đợi dưới lầu. Cô mở cửa xe, khởi động máy, tôi ngồi bên, thắt dây an toàn. Chiếc xe lao vút đi. Cửa sổ xe mở hết cỡ, hút thuốc trong gió lồng lộng thật sung sướng. Mọi muộn phiền đều theo gió cuốn đi.

Madona lái xe lên cầu vượt. Từ sau khi thành phố xuất hiện ngày càng nhiều đường cao tốc và cầu vượt, rất nhiều xe hơi đã qua lại. Đĩa nhạc trong xe đang mở một bài tình ca của Trương Tín Triết. “Phải chăng em đã có người khác, hãy nói đi, đừng sợ anh đau lòng”. Lúc này tôi mới nhận thấy Madona rất khác lạ, chợt nhớ lại lần gặp Dick và Chu Sa tại quán Goya, tôi đã hiểu ra vấn đề.

Người đàn bà như Madona luôn có đặc điểm khiến không ai có thể nắm vững được. Cuộc sống của cô có quá nhiều niềm hưng phấn bất ngờ, đầy phức tạp. Đối với quá khứ, hiện tại và tương lai của cô, tôi luôn thiếu năng lực phán đoán rõ ràng. Tôi cũng không biết cô ta và Dick có thật tình hay không. Vì theo kiểu nói của cô, Madona có không ít các anh bạn trai ít tuổi như Dick. Theo lý lẽ đó, Dick ắt không phải là miếng điểm tâm dịu dàng cuối cùng trong chuyến du hành của cuộc đời cô.

“Muốn ăn gì? Đồ Trung Quốc, đồ Tây hay đồ Nhật?”.

“Thế nào cũng được”.

“Ăn nói không chịu trách nhiệm gì cả. Mình ghét người khác luôn nói, tùy, thế nào cũng được. Cậu hãy nghĩ đi mà chọn lấy một cái”.

“Vậy đồ Nhật đi”, tôi đáp. Văn hóa của thành phố này đang có

khuynh hướng thân Nhật rất nghiêm trọng. Những ca khúc của Anmuro, Namie, tiểu thuyết của Murakami Haruki, show truyền hình của Kimura Takuya, ngoài ra còn vô số các loại truyện tranh Nhật. Các sản phẩm đồ điện do Nhật sản xuất cũng đều được dân chúng cực kỳ yêu thích. Còn tôi cũng không ghét những món ăn Nhật tinh tế và đồ mỹ phẩm của Nhật. Xe dừng bên đường Đông Hồ, tiệm ăn Nhật Bản Edo.

Ánh đèn như dòng dịch thể màu hổ phách đổ xuống sàn nhà. Đám nhân viên ăn mặc như con rối xếp hàng ngay ngắn đón khách. Bánh trứng, sushi cuộn cá, dưa chuột bóp lạnh, canh tảo biển... lần lượt được bê lên.

“Cậu biết chưa, mình và Dick đã chia tay”, cô nói.

“Vậy sao?”, tôi nhìn cô. Sắc mặt cô ta u ám. “Tại sao lại thế?”. Quả thực tôi không tài nào đoán được nguyên nhân chính xác. Nhưng tôi cũng không muốn kể rằng đã từng bắt gặp Chu Sa và Dick ở Goya. Chu Sa là chị họ tôi, Madona là bạn tôi. Tôi chỉ cố gắng nhìn nhận sự việc này thật khách quan.

“Cậu còn mơ ngủ hay sao? Là do bà chị họ cậu. Bà Chu Sa nhà cậu đã cướp người đàn ông của mình”, cô ta hừ một tiếng, uống cạn ly rượu.

“Nhỡ Dick chủ động tán chị mình thì sao?”, tôi lạnh lùng nói. Vì trong ấn tượng tôi, Chu Sa là một phụ nữ rất đúng mực, sáng sủa trang điểm nhẹ nhàng ngồi xe bus có điều hòa hoặc tắc xi đến văn phòng. Buổi trưa ngồi ăn “bữa trưa của giới trí thức” tại tiệm ăn nhỏ nhắn hoặc trong tiệm cà phê mang không khí phương Tây. Buổi tối khi đèn đường vừa bật, chị thong thả rảo bước qua dãy phố Hoài Hải nơi có vô số các hàng hiệu lớn nhỏ trên thế giới. Khi đứng ở đầu

đường quen thuộc, lúc xuống thang máy hoặc ngồi tàu điện ngầm, chị sẽ tranh thủ trang điểm lại gương mặt đã hơi mệt mỏi. Bởi có rất nhiều phụ nữ như Chu Sa, thành phố này mới trở nên rực rỡ sắc màu, mê ly dưới ngòi bút viết văn của Trương Ái Linh, đau buồn dưới bút lông họa sĩ của Trần Đan Yến. Có người gọi Thượng Hải là “thành phố của phụ nữ”. Điều đó có lẽ khá đúng so với các thành phố phía Bắc mạnh mẽ.

“Mình cứ cho rằng nắm chắc Dick, có thể đoán được hết mọi suy nghĩ, ước mong của anh ta. Nhưng không ngờ anh ta làm mình mất hết hứng thú nhanh như vậy. Tiền mình tuy nhiều, nhưng mặt mình cũng không đến nổi tệ chứ?”, cô cười chụp lấy tay tôi, ngửa mặt lên dưới ánh đèn.

Tôi nhìn thấy một gương mặt không thể nói là đẹp nhưng khiến người ta đã từng gặp rất khó quên. Gương mặt nhỏ, đôi lông mày như sắp bay, làn da trắng và lỗ chân lông rất to, son môi đất tiền và đắp dày như thể sắp rơi xuống. Gương mặt đó từng rất đẹp, nhưng nay đã như hành liễu úa tàn, hoa rụng lá tả, bị tác động bởi hoan lạc vô độ và mộng mị. Chúng đã để lại vết sẹo trên gương mặt mềm mại, khiến các đường nét trở nên sắc nhọn, mệt mỏi, có thể làm người khác đau đốn và cũng dễ đau lòng vì người khác.

Cô ta cười, mắt sưng đỏ, ướt loang loáng. Cả con người cô như một bộ sử thi về cuộc đời người phụ nữ, thể hiện rõ lập trường, giá trị và bản năng vốn có của phụ nữ. “Cậu thực sự quan tâm tới Dick vậy sao?”, tôi hỏi.

“Không biết nữa... nhưng không cam tâm, anh ta dám đá mình.... Mình thấy kiệt sức, không muốn tìm đàn ông nữa. Thực ra cũng chưa có cậu trẻ nào thực sự yêu thích mình”, cô uống rượu như nước lã,

mặt dần đỏ như một bông hướng dương dưới nắng trong tranh của Van Gogh. Và đúng lúc tôi không ngờ, cô đột ngột giơ tay lên, ném choang cái ly rượu xuống sàn, mọi thứ vỡ vụn như ngọc trắng.

Nhân viên vội chạy tới. “Xin lỗi, chúng tôi lỡ tay”, tôi vội vã thanh minh.

“Nói thật nhé, cậu thật hạnh phúc. Cậu có Thiên Thiên, có cả Mark. Đúng không? Quá hoàn hảo. Sinh ra làm phụ nữ được như vậy đã hạnh phúc rồi”. Cô ta cười phá lên. “Yên tâm đi, mình không kể cho Thiên Thiên đâu. Nói thế chả khác nào giết chết cậu ta. Cậu ấy trong sáng quá, yếu ớt quá... Nhưng cậu cũng chả có gì sai trái. Mình có thể hiểu cậu”. Hai tay tôi ôm đầu, thứ rượu Nhật Bản nhẹ nhàng này đã có tác dụng, đầu tôi bắt đầu quay lơ mơ như sắp bay. “Mình say rồi”, tôi nói.

“Đi làm mặt nhé, ngay bên cạnh thôi”, cô ta trả tiền, kéo tay tôi ra khỏi tiệm ăn, đẩy cửa bước vào tiệm thẩm mỹ bên cạnh.

Tiệm thẩm mỹ không lớn lắm, quanh tường treo hàng loạt bức tranh thật giả lẫn lộn. Nghe nói chủ tiệm xuất thân từ nghệ sĩ. Không ngờ có đàn ông đẩy cửa bước vào, không phải để ngắm phụ nữ trên giường mà là tới mua một bức tranh thật của Lâm Phong Miện treo trên tường.

Nhạc se sẽ, hương trái cây thoang thoảng, gương mặt các cô gái mờ mờ.

Tôi và Madona nằm trên hai chiếc giường kề nhau. Hai lát dưa leo lạnh lạnh được đặt lên mắt, không còn nhìn thấy gì nữa. Ngón tay phụ nữ mềm mại lướt trên mặt tôi như chú cá nhỏ bơi qua bơi lại. Âm nhạc giúp người ngủ lơ mơ. Madona nói cô thường tới đây ngủ

khi làm mặt. Bầu không khí ở đây thật gần gũi. Được bàn tay phụ nữ ngọc ngà vuốt ve gương mặt có cảm giác được chăm sóc yêu quý gấp mấy lần so với tay đàn ông. Không biết giường nào có người xăm lông mày, tiếng máy xăm lên da thịt kêu sè sè, nghe hơi rợn người. Nhưng rồi tôi cũng cố thả lỏng, ôm ấp cảm giác khi tỉnh giấc sẽ đẹp như Elizabeth Taylor.

Chiếc Santana trắng lao vun vút trong màn đêm tịch mịch. Chúng tôi nghe radio và hút thuốc, cảm giác thật yên tĩnh. “Mình không muốn về nhà, quá yên ắng, không có đàn ông bên cạnh, nó như một nấm mồ vậy. Cho mình về nhà cậu nhé!”, cô nói.

Tôi gật đầu, nói được thôi.

Madona nằm trong phòng tắm rất lâu. Tôi gọi điện tới khách sạn nơi Thiên Thiên ở. Giọng anh nghe vẫn rất buồn ngủ (qua điện thoại, giọng anh nghe luôn buồn ngủ). Một luồng khí quen thuộc truyền đến tai tôi qua đường dây điện thoại dài dằng dặc. “Anh ngủ chưa? Hay để em gọi cho anh sau nhé”, tôi nói.

“Không, không sao.... Anh thấy rất dễ chịu, hình như vừa nằm mơ. Mơ đến em, có cả tiếng chim kêu. Chà, anh muốn ăn món canh em làm quá. Thượng Hải có lạnh không?”. Anh hơi sụt sịt mũi, hình như cảm lạnh.

“Cũng không đến nỗi. Tối nay Madona ở cùng em. Tâm trạng cô ấy không vui. Dick và Chu Sa đã cặp với nhau. Anh và con mèo thế nào?”.

“Con mèo bị đau bụng đi ngoài, anh phải đưa nó đến bệnh viện tiêm và uống thuốc. Anh bị cảm nhẹ, cứ bơi ở biển về là vậy, nhưng không sao đâu. Anh đã xem xong bộ phim “Thời gian đếm ngược” của

Hitchcock, thấy phong cách khá giống một số sách kiếm hiệp của Cổ Long. À quên, anh phải kể cho em một chuyện đã tận mắt chứng kiến. Chiều qua khi đi xe buýt, gặp phải một tên lưu manh chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Nó giật dây chuyền vàng đang đeo trên cổ của một phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh anh. Không có ai ngăn cản, nó nhảy xuống xe rồi chạy biến.

“Thật khiếp quá, anh cẩn thận nhé. Em rất nhớ anh”.

“Anh cũng vậy. Cảm giác nhưng nhớ một người cũng rất tuyệt”.

“Khi nào anh về?”.

“Sau khi đọc xong số sách này và vẽ thêm một số tranh. Người ở đây rất khác với người Thượng Hải, cảm giác như một nơi nào đó ở Đông Nam Á”.

“Vâng, thơm anh một cái nhé”. Trong máy vang lên tiếng chút một cái, rồi cả hai cùng đếm 1, 2, 3 và cùng gác máy.

Madona trong phòng tắm réo tôi, “Cho mình mượn cái áo tắm”. Tôi mở tủ quần áo, lấy ra chiếc áo choàng vải bông của Thiên Thiên. Cô ta đã mở toang cửa phòng tắm, đang lau khô người trong hơi nước mịt mù.

Tôi vớt chiếc áo tắm vào trong. Cô ta làm một động tác kêu gọi, “Cậu thấy thân hình mình ra sao? Có kêu gọi không?”. Tôi khoanh tay, nhìn hết từ trên xuống dưới, rồi bắt cô ta xoay người lại. Cô ta ngoan ngoãn làm theo, lại xoay thêm một vòng nữa.

“Thế nào?”, cô ta hồ hởi nhìn tôi.

“Muốn nói thật à?”, tôi hỏi.

“Tất nhiên”.

“Có rất nhiều dấu ấn đàn ông, chỉ ít, cũng đến một trăm thằn”.

“Có ý gì?”, cô ta vẫn chưa mặc áo vào.

“Bộ ngực không tệ. Tuy không lớn lắm, nhưng đủ vừa bàn tay. Cặp đùi rất đẹp, cái cổ là phần đẹp nhất trên cơ thể. Phụ nữ quý tộc trong xã hội thượng lưu ở phương Tây mới có được cái cổ đẹp như vậy. Nhưng cơ thể lại quá mệt mỏi, lưu giữ quá nhiều kí ức đàn ông”.

Cô ta cứ liên tục xoa bầu ngực, mặt đầy vẻ tiếc nuối, trân trọng như ngọc quý. Vừa nghe tôi nói, cô vừa vuốt ve đùi, rồi lại lên cái cổ thanh mảnh. “Mình yêu bản thân mình, càng mệt càng già càng phải yêu... Cậu không thích sao?”.

Tôi đi ra ngoài. Cái kiểu tự vuốt ve đó thật không chịu nổi, bất kể đàn ông hoặc đàn bà đều phản ứng. “Ở đây thích hơn ở nhà mình”, cô ta kêu toáng lên sau lưng tôi.

Cô muốn nói chuyện với tôi. Chúng tôi ngủ cùng giường, đắp chiếc chăn lông vịt, chân đụng chân. Đèn ngủ mờ mờ, nhưng vẫn nhìn thấy được tủ quần áo và cửa sổ. Hồi học ở Phúc Đán, bạn cùng phòng luôn có thói quen nằm tâm sự, chia sẻ mọi bí mật, sung sướng, khát vọng, tủi nhục, mộng tưởng... Địa điểm chia sẻ tốt nhất chính là cùng ngủ chung giường. Điều này bao hàm cả tình bạn kì lạ, lòng tin nhiệm và sự mệt mỏi trong ý thức tiềm ẩn mà đám con trai không tài nào lý giải nổi. Cô kể chuyện quá khứ của cô, đổi lại, tôi cũng kể chuyện cũ của tôi, mặc dù không đen đúa u ám như cô ta.

Cuộc sống của cô giống như một bức thư pháp điên loạn sau cơn say, còn tôi giống như một hàng chữ tròn trịa. Đau khổ, bất an, vui

sướng, áp lực vẫn không thể biến tôi thành kẻ khác thường hơn. Tôi vẫn là một đứa con gái đáng yêu tròn trịa, chỉ ít ra là vậy trong con mắt của đám con trai.

Madona sinh ở khu dân nghèo Sạp Bắc, từ nhỏ đã ước mơ trở thành một nghệ sĩ (kết quả sau này cô đã kiếm được khá nhiều bạn tình là nghệ sĩ), nhưng bỏ học từ năm mười sáu tuổi. Bố và anh trai cô đều là những kẻ uống rượu như hũ chìm, uống say toàn lồi cô ra đánh. Rồi dần dần bạo lực có khuynh hướng xâm phạm cả tình dục, họ đá mông cô, dí đầu mẩu thuốc lá vào ngực cô. Bà mẹ yếu ớt của cô không thể bảo vệ nổi con gái.

Một ngày, cô một mình lên tàu đi Quảng Châu. Cô không còn lựa chọn nào khác, làm gái tiếp rượu tại một nhà hàng. Lúc đó, các thành phố miền Nam đang trong trào lưu phát triển. Người có tiền rất nhiều, thậm chí nhiều không thể tả nổi. Cô có trí thông minh vốn có của gái Thượng Hải, mọi hành vi cử chỉ đều hơn đứt các cô gái tỉnh khác. Khách hàng rất yêu quý cô, cưng chiều cô, sẵn sàng làm mọi việc cho cô. Địa vị của cô trong giới lập tức được thăng vọt, dưới trướng bắt đầu chiêu tập vài cô gái, tự làm riêng.

Biệt hiệu của cô lúc đó là “Búp bê ngoại” - một cách xưng hô của người Thượng Hải đối với những cô gái vừa đẹp vừa trắng trẻo. Cô mặc váy đầm đen hở vai, tay đeo dây lắc của khách hâm mộ, tóc đen xoa trên gương mặt trắng ngần, giống như một nữ vương trong thâm cung sau khi buông rèm nhiếp chính. Tay cô thao túng thứ quyền lực vô hạn được đan kết bởi mạng lưới quan hệ phức tạp.

“Nhớ lại cuộc sống thời đó như cách xa một thế kỷ, có thể dùng một câu đơn giản để khái quát là “người đẹp và dã thú”. Nhưng mình đã nắm được nguyên tắc thuần phục đàn ông. Có lẽ sau này khi về già,

mình sẽ viết một cuốn sách dành riêng cho phụ nữ, dạy cách nắm vững tâm lý đàn ông, những yếu điểm của đàn ông, giống như khi đánh rần cần đánh đúng điểm vậy. Đàn ông cũng có chỗ yếu đuối nhất. Các thiếu nữ giờ đây trưởng thành rất sớm, so với tụi mình trước đây, họ lợi hại hơn, dũng cảm hơn rất nhiều. Nhưng phụ nữ ở nhiều nơi vẫn phải chịu thiệt thòi”. Cô chỉnh lại chiếc gối cho thoải mái hơn, nhìn tôi, hỏi, “Đúng vậy không?”.

Tôi đáp, “Xét cho cùng, hệ thống văn hóa hiện có trong xã hội đã coi nhẹ tính tất yếu của phụ nữ khi nhận thức giá trị bản thân. Phụ nữ lanh lẹ hơn một chút thì bị châm chọc là “thô lỗ”, phụ nữ xinh đẹp dịu dàng thì bị coi là “lọ hoa rỗng không đầu óc”.

“Tóm lại, phụ nữ nhất thiết phải hoàn thiện cái đầu của mình. Thông minh một tí cũng chẳng chết ai”. Cô ngừng lại, hỏi tôi có nhất trí không. Tôi đáp đồng ý, tuy không muốn rêu rao mình là chiến sĩ của chủ nghĩa nữ quyền. Nhưng lời của cô quả thực không sai chút nào, khiến tôi nhận thấy trong đầu cô ẩn chứa những suy nghĩ rất chín chắn.

“Còn cậu thế nào mà lại lấy chồng cậu?”.

“Đã xảy ra một chuyện và nó đã dạy mình, giúp mình hiểu ra rằng dù sống trong giới đó có hô mưa gọi gió thế nào chẳng nữa, mình cũng chỉ là một hồng nhan bạc phận mà thôi. Hồi đó, mình rất thích một cô gái Thành Đô vừa tới. Cô ta là sinh viên của Đại học Xuyên Đại, từng đọc rất nhiều sách, có thể nói chuyện với mình về nghệ thuật. (Xin lỗi, tuy mình rất thô lỗ nhưng luôn có cảm giác háo hức như con trẻ đối với nghệ thuật. Trong đám bạn trai của mình hồi đó có một họa sĩ tốt nghiệp Học viện Mỹ thuật Quảng Châu, cũng vẽ tranh sơn dầu về chủ nghĩa siêu hiện thực như Dick). Cô gái đó lúc đó

chưa có chỗ ở. Mình liền mời về ở chung. Một tối, đột nhiên có ba gã đàn ông hung dữ tới tìm cô ta. Thì ra, cô ta là đồng hương với chúng. Chúng góp tiền giao cho cô ta tới Quảng Châu gom hàng, kết quả là 10 vạn tệ mất tong trong một đêm, lại bị cướp hết hàng. Cô gái không một đồng xu dính túi, đành phải làm gái bar. Nhưng cô ta vẫn trốn bọn chúng, không dám thông tin liên lạc, thế nên giờ đây chúng mới vác dao tới cửa. Lúc đó mình đang tắm. Chúng phát hiện ra mình, cũng bắt đi luôn. Cảnh tượng lúc đó thật khiếp sợ, phòng bị lật tung. Đồ trang sức và ba vạn tiền mặt đều bị tịch thu. Mình kêu chuyện này không liên quan tới mình, xin tha mạng, chúng dùng vải tống vào miệng mình. Mình rất sợ bị chúng bán cho bọn buôn người sang Thái Lan hoặc Malaysia”.

“Tụi mình bị nhốt trong căn phòng tối om. Đầu mình nặng trĩu, tuyệt vọng vô cùng. Bốn bề đều có vẻ không lành, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ xảy ra điều gì đó. Nhớ lại vài tiếng trước, mình còn đang sống trong nhung lụa, giờ đây lại biến thành đồng thịt chờ chém. Tính mạng của mình là cái gì đây. Chúng tới, đánh cô gái đó rất dã man, nói rằng cô ta đáng để làm điểm, rồi lòi miếng giẻ trong miệng mình ra. Mình tranh thủ cơ hội, không nề hà điều gì để cứu sống mình. Mình kể ra hết danh sách các nhân vật trong cả hai giới, từ Cục trưởng Cục cảnh sát tới đại ca xã hội đen trên từng con đường. Chúng ngần ngừ một lúc, cùng ra bên ngoài thương lượng khá lâu. Dường như vẫn tranh cãi nhau, rồi một gã cao lớn đi vào nói, “Thì ra cô là Búp bê ngoại nổi tiếng, hiểu lầm thôi, chúng tôi sẽ đưa cô về”.

Tay cô ta nắm tay tôi lạnh ngắt. Cùng với câu chuyện cô kể, các ngón tay cô run rẩy. “Vì thế cậu quyết định lấy chồng sao?”

“Đúng vậy, rồi bỏ giang hồ”, cô đáp, “Lúc đó có một lão già triệu phú rất muốn lấy mình. Cuối cùng mình khắc phục được cảm giác ghê

tỏm khi phải ngủ chung với một đống bị thối đầy vết nhăn đó. Mình chấp nhận lấy gã và cũng đoán gã chả sống được bao lâu. Kết quả chứng minh trực giác mình rất đúng... Giờ đây mình giàu có và tự do, hạnh phúc hơn phần lớn phụ nữ khác. Tuy nhàn rồi tới phát chán nhưng vẫn còn hơn làm công nhân trong xưởng dệt”.

“Mấy bà nội trợ hàng xóm nhà mình đều thất nghiệp cả, nhưng không thấy có vẻ khổ sở lắm. Họ vẫn vui vẻ nấu nướng đợi chồng và con về, cả nhà ba người quây quần bên bàn ăn tối. Thượng đế thật công bằng, ông ta đã cho cậu thứ này, ắt sẽ lấy đi của cậu những thứ khác. Vì thế có lúc mình cũng hiểu được hàm nghĩa hạnh phúc trong cuộc sống của hàng xóm”.

“Được rồi, cứ coi như cậu có lý, thôi ngủ đi”, cô ôm vai tôi, hơi thở nặng nề rồi thiếp đi.

Tôi ngủ không được. Madonna và câu chuyện của cô ta như một nguồn sáng không ngừng rọi thứ ánh sáng kích thích trong đầu tôi. Những tia chớp mười hai màu đan xen cứ lóe lên. Nhất là thân hình cứ tì sát bên tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm, hơi thở, những đau thương và giấc mơ của cô. Cô tồn tại ở ranh giới giữa tin và không đáng tin, giữa lò lửa và băng tuyết. Trên thân hình cô có nét gọi cảm của người mẫu (là phụ nữ, tôi càng cảm nhận rõ điều này), cũng có mùi tử khí (cô có những kinh nghiệm và tính thần kinh hiểm có ở người thường, có thể mất thăng bằng mọi lúc mọi chỗ, như một con dao có thể gây sát thương).

Tôi thử gỡ tay cô ra, chỉ có nằm cách xa con người này mới có thể ngủ được. Nhưng cô ta cứ ôm ghì lấy tôi, cùng với tiếng rên rỉ trong mơ, cô bắt đầu hôn mặt tôi nồng nàn. Đôi môi cô như chết đói, nồng nàn và đầy nguy hiểm. Nhưng tôi không phải là Dick hoặc người đàn

ông nào trong cuộc đời cô. Tôi ra sức đẩy ra, nhưng cô vẫn không tỉnh. Trong màn đêm mơ màng, cô như nhành trêu xuân cứ quấn chặt lấy cơ thể tôi. Người tôi nóng bừng, hoảng hốt.

Rồi đột nhiên cô ta tỉnh giấc, mở to mắt, đôi mắt loang loáng nước, “Sao cậu lại ôm mình?”, cô khẽ trách tôi, nhưng xem ra cô đang vui mừng.

“Tại cậu ôm mình trước”, tôi thanh minh. “Hừ”, cô ta thở dài, “Mình nằm mơ, mơ gặp Dick... Có thể mình đã thực sự mê cậu ta rồi. Mình cô đơn quá”. Cô nói, rồi nhồm dậy xuống giường, sửa sang lại đầu tóc và áo ngủ. “Hay là ngủ tách nhau ra vậy”, khi ra khỏi cửa, cô đột nhiên cười phá lên, trông thật quái dị, rồi quay lại hỏi tôi, “Cậu có thích mình ôm cậu như lúc nãy không?”.

“Trời ơi”, tôi nhăn nhó. “Mình rất thích, thật đấy. Chúng mình có thể làm thân thiết hơn nữa. Đó có thể là do chòm sao của chúng mình tương hợp”. Cô làm một cử chỉ ngăn tôi mở miệng, “Mình định nói là, có lẽ mình có thể làm người quản lý cho cuốn tiểu thuyết tuyệt vời của cậu”.

Giữa mẹ và con

*Tôi không muốn con gái tôi phải lộ diện,
đôi mắt với cuộc sống tàn khốc.
Tốt nhất là nó nên ở trong phòng khách.*

Sigmund Freud

Tôi ngồi tầng trên trong chiếc xe buýt hai tầng lắc lư, xuyên qua những dãy phố quá quen thuộc, các cao ốc và hàng cây, xuống xe ở Hồng Khẩu. Căn phòng trên lầu 22 cao ngất càng thấy rõ dưới ánh mặt trời. Lốp tường màu vàng nhạt bên ngoài bị hóa chất ô nhiễm trông bẩn thỉu. Bố mẹ tôi sống trên lầu áp mái của tòa nhà. Từ cửa sổ nhà tôi nhìn xuống đường, người qua lại và các chung cư khác trông nhỏ bé. Thành phố nhìn xuống trông be bé nhưng phong phú đa sắc màu. Nhưng nhà tôi lại quá cao khiến một số bạn bè của bố mẹ tôi có chứng sợ độ cao không dám thường xuyên lui tới thăm hỏi.

Còn tôi lại rất thích thú tận hưởng cảm giác tòa kiến trúc này có thể đổ sập bất kì lúc nào. Thượng Hải không có nhiều thành phố rơi trên vùng dễ động đất như Nhật Bản. Thượng Hải chỉ có vài lần kí ức lắc lư. Trong đó có một lần tôi còn nhớ lúc đó là một đêm cuối thu, khi tôi đang tụ họp với các bạn đồng nghiệp ở tạp chí cũ trên đường Tân Lạc, bỗng lắc một cái, tôi vút ngay con cua đang cầm trong tay, chạy thực mạng xuống cầu thang. Đợi đến khi các đồng nghiệp chạy xuống, chúng tôi đứng lại trò chuyện trước cửa khách sạn. Chờ qua cơn động đất, chúng tôi lại quay về ăn tiếp. Tôi vẫn còn cảm giác tiếc

nuối sinh mệnh, loáng một cái đã ăn sạch con cua béo còn lại trong đĩa.

Trong thang máy luôn có một ông già mặc quân phục cũ kỹ phụ trách ấn nút. Tôi cũng nhớ mỗi lần lên thang máy, mặt đất yếu ớt của thành phố lại nứt ra một đường nhỏ xíu. Mỗi lần thang máy lên xuống, Thượng Hải lại bị nhấn xuống hướng biển Thái Bình Dương với tốc độ 0,0001 giây.

Cửa mở, gương mặt mẹ tràn đầy vui mừng, nhưng bà cố khắc phục, hơi lạnh nhạt nói: “Kêu là mùi rươi tới, sao lại trễ vậy”. Mái tóc bà đã được vuốt keo kỹ lưỡng, làm kiểu đầu mới. Lẽ ra mẹ phải nên xuống tiệm hót tóc dưới lầu để làm.

Bố tôi đánh tiếng đi ra. Người ông mập quay, mặc chiếc áo phong hiệu Cá sấu, tay cầm một điếu xì gà hiệu Hoàng gia. Tôi kinh ngạc phát hiện thấy qua bao nhiêu năm qua, bố tôi vẫn là một ông già điển trai rất được lòng người.

Tôi ôm ông rất mạnh. “Chúc mừng sinh nhật giáo sư Nghê”. Ông cười hi hi, các nếp nhăn dần ra. Hôm nay là ngày của ông, song hỷ lâm môn. Tức là hôm nay vừa là ngày sinh nhật ông tròn năm mươi ba tuổi, nhưng cũng là ngày ông chính thức được phong hàm giáo sư sau bao năm tháng vất vả tóc đã bạc trắng. Giáo sư Nghê nghe hay hơn phó giáo sư Nghê rất nhiều.

Chu Sa từ phòng ngủ tôi chạy ra. Chị vẫn sống tạm ở đây. Căn hộ ba phòng ngủ mới mua vẫn đang làm nội thất. Kể ra cũng rất thú vị, bố mẹ tôi cương quyết không nhận tiền phòng của chị. Có mấy lần chị nhét trộm tiền vào ví họ hoặc vào ngăn kéo, nhưng đều bị họ trách mắng dữ dội. Nguyên do của họ chỉ có một, “Họ hàng thân thích không thể nhận tiền. Làm vậy chả khác nào coi trọng tiền bạc. Trong

xã hội hàng hóa này cũng vẫn cần coi trọng tình ruột thịt, cần duy trì một số nguyên tắc, phải không?”, bố tôi nói.

Chu Sa thường tặng họ những món quà nhỏ như hoa quả. Lần sinh nhật này, chị mua một hộp xì gà to. Bố tôi chỉ hút xì gà “Hoàng gia” trong nước sản xuất. Điều khiến ông đặc ý nhất là một số học giả phương Tây trong khoa cũng hút thử xì gà Trung Quốc sau khi được ông giới thiệu.

Tôi mua hai đôi tất tặng bố. Một phần trong mắt tôi, món quà quý giá nhất mà tôi thường tặng cho người khác giới là tất (quà sinh nhật cho các bạn trai cũ của tôi đều là tất), mặt khác, tài khoản của tôi cũng không còn nhiều. Hy vọng có thể kiếm được tiền từ cuốn sách mới cũng phải mất một thời gian dài, cần phải tiết kiệm.

Tối làm khách lần này có mấy đệ tử theo học thạc sĩ của bố tôi. Mẹ vẫn mãi xào nấu trong bếp. Cô giúp việc mới thuê theo giờ của gia đình đang phụ giúp bên cạnh. Trong phòng làm việc của bố văng ra tiếng bàn luận. Đám đàn ông đang tranh cãi một số đề tài vừa khó hiểu vừa không mang ý nghĩa cụ thể. Hồi đầu bố tôi còn muốn giới thiệu một người trong số đệ tử của ông làm bạn trai tôi. Tôi không chịu vì phản cảm với vẻ thư sinh trên người chàng trai đó. Đàn ông vừa phải giàu kiến thức vừa phải am hiểu về cái đẹp, cái tốt, những buồn thương của người phụ nữ, thậm chí còn phải biết nói những lời yêu đương. Cần phải biết rằng, tình yêu của phụ nữ trước hết phải đến từ đôi tai, rồi mới đến trái tim.

Tôi và Chu Sa ngồi trong phòng nhỏ nói chuyện. Chị đã cắt tóc ngắn theo đúng một mái nhất trên tạp chí Elle gần đây. Tình yêu khiến người ta thay da đổi thịt, câu nói này quả không sai. Nhìn nước da chị sáng đẹp (tôi tin rằng vẻ bóng sáng này bắt nguồn từ tình yêu

chứ không phải bẩm sinh), đôi mắt long lanh, ngời me mé trên chiếc ghế gỗ khắc hoa nom như một thánh nữ thời cổ đại. “Em luôn mặc đồ đen nhỉ”, Chu Sa nhận xét.

Tôi nhìn cái áo len và quần bó trên người, “Có gì không tốt?”, tôi hỏi. “Màu đen là màu may mắn của em, nó khiến em xinh đẹp hơn, có phong cách hơn”. Chị cười, “Nhưng cũng có những màu khác đẹp chứ. Chị đang định tặng em một số quần áo”. Chị đứng lên, lật tìm trong tủ quần áo.

Tôi nhìn phía sau lưng chị, lòng thầm nghĩ chị thẳng thắn, lương thiện như thế, sao lần này lại muốn hối lộ tôi. Vì chuyện giữa chị và Dick có liên quan tới tôi, vì tôi đã cho họ cơ hội quen nhau, và vì Madona cũng là bạn của tôi.

Chị giơ ra mấy bộ quần áo trông vẫn mới, mở từng chiếc ra trước mặt tôi. “Chị cứ giữ lấy, em không có nhiều cơ hội diện đồ thời trang như thế này đâu, em toàn mặc áo ngủ ở nhà viết sách thôi”.

“Nhưng em vẫn phải gặp gỡ phóng viên và nhà xuất bản chứ, còn phải kí tặng sách nữa. Hãy tin chị, nhất định em sẽ trở thành một nhân vật công chúng rất xuất sắc”, chị cười, nịnh tôi.

“Kể về chị và Dick đi”, tôi đột ngột hỏi, có lẽ do tôi hỏi quá thẳng thắn, chị sững người rồi cười, “Rất tốt, bọn chị rất hợp”.

Sau bữa tiệc trên cỏ, họ trao đổi số điện thoại cho nhau. Tất cả đều do Dick chủ động. Gọi điện hẹn gặp cô cũng do Dick đầu tiên. Trước lần gặp đầu tiên, chị mất rất nhiều thời gian đắn đo suy nghĩ. Có nên hẹn hò với một chàng trai kém mình tám tuổi không, huống hồ chàng trai này đang quan hệ nồng nàn với một người đàn bà ghê gớm đã từng làm má mì. Nhưng cuối cùng, chị vẫn đi.

Cũng không hiểu tại sao, có lẽ chị đã chán ghét vẻ nghiêm túc của mình. Chị không muốn luôn là một thực nữ trong sạch trong con mắt mọi người. Gái nhà lành cũng đột ngột có khát vọng muốn rơi vào một thế giới khác. Đúng là “Tu nữ cũng phát điên”.

Trong một nhà hàng bình dân, họ ngồi đối diện nhau dưới ánh đèn. Chị cố tình không trang điểm, quần áo giản dị, nhưng vẫn thấy ngọn lửa cháy rực trong mắt Dick. Y hết thứ ánh sáng khiến tim người ta đập rộn mà Rose nhìn thấy trong mắt Jack trong phim Titanic.

Tối đó chị tới nhà Dick. Họ làm tình trong tiếng hát nhạc jazz của Ella Fitzgerald. Cảm giác ân ái như một trận mưa xuân nồng nàn. Chưa bao giờ chị trải qua cảm giác êm ái và diệu kì đó, như có thể yêu một người từ trong xương cốt, có thể hòa tan thành nước, chảy trong cơ thể Dick, hòa quyện như hình với bóng. Chị thấy choáng váng.

“Em có phải là một người đàn bà tồi tệ không?”, chị hỏi nhỏ người tình trẻ điên cuồng kia. Anh ta đang trần trụi tựa lưng vào thành giường, nhìn chị mỉm cười.

“Đúng thế, vì em khiến tôi phải yêu em”, anh ta đáp, “Những người phụ nữ tốt trong cuộc sống, tệ khi trên giường giống em giờ đi đâu kiếm đây?”, anh vùi đầu vào ngực chị, “Anh thấy mình may mắn quá”.

Chị không biết anh được bao nhiêu phần đáng tin, nhưng chị đã nghĩ và đã thông suốt, không cần quá quan tâm tới việc phát triển sau này, cần thế nào thì cứ thế thôi. Chị không muốn dựa vào ai. Chị có công việc tốt, có đầu óc thông minh. Trong thành phố này, chị tiêu biểu cho lớp phụ nữ có trình độ cao, tự chủ và độc lập cả về tinh thần lẫn vật chất.

“Hai người có lấy nhau không?”, tôi tò mò hỏi, “Em chỉ quan tâm chị...”, tôi bổ sung. Tôi thấy bệnh nghề nghiệp của mình luôn được xây dựng trên phương diện thăm dò chuyện riêng tư của người khác. Chu Sa vừa ly hôn không lâu, thời gian quen Dick cũng rất ngắn, nhưng tôi luôn thấy chị là một phụ nữ bẩm sinh thích hợp với chuyện lập gia đình. Trên người chị có tình mẫu tử, có trách nhiệm.

“Không biết nữa, nhưng bọn chị thực sự rất hợp nhau”. Tôi nghĩ bụng hợp nhau là phải nhiều mặt, bao gồm cả chuyện “gối chăn”. “Cùng thích đồ ăn giống nhau, cùng thích loại nhạc giống nhau, cùng thích xem dạng phim giống nhau. Hồi nhỏ, cả hai đều thuận tay trái, nhưng bị người lớn bắt phải dùng tay phải”, chị nhìn tôi, cười rất tươi, “Chị không hề cảm thấy anh ấy nhỏ hơn chị tám tuổi đâu nhé”.

“Anh chàng điển trai cò vầy Thường Ngô cũng kết hôn với cô gái hơn anh ta tám tuổi và sống rất hạnh phúc đó sao?”, tôi cũng cười, “Tình cảm là một thứ khó nói nhất... Từ trước tới giờ, em chưa bao giờ thực sự hiểu Dick. Anh ấy rất nội tâm. Chị có thể hiểu được anh ấy không? Các nghệ sĩ trẻ luôn có thể kích thích được tình mẫu tử của người đàn bà hơn tuổi. Và bản thân các nghệ sĩ này cũng không thể xác định. Họ sống lang bạt, thứ mà họ tìm kiếm khắp đông tây nam bắc không phải là nghệ thuật, mà là một người đàn bà”, tôi nói. Mấy tháng sau, báo chí đều đưa tin trong vụ ly hôn của Vương Phi, lý do của người chồng chính là anh ta yêu bản thân và âm nhạc hơn, mặc dù vợ anh ta là thiên hậu của âm nhạc châu Á.

“Em cũng là nghệ sĩ mà”, chị tôi khẽ cười, gương mặt đoan trang như một pho tượng ngọc đong sừng trong công viên buổi sớm mai. Chị đứng dậy, đi về phía cửa sổ, mắt dõi xa xăm. “Thôi được”, chị quay đầu lại cười, “Kể về tiểu thuyết của em đi, về cả Thiên Thiên nữa”. Nụ cười của chị khiến tôi đột nhiên cảm thấy mình có thể ngăn

cản được sức giải phóng của chị đối với cuộc sống và trí tuệ vốn có của người phụ nữ. Chị tuyệt đối là một thành viên điển hình có chủ kiến trong giới phụ nữ giai cấp trung lưu ở Thượng Hải.

“Mark gần đây ra sao?”, tôi hỏi. Chúng tôi không liên lạc suốt một thời gian dài. Hẳn anh đang bận rộn tận hưởng thời gian đoàn tụ gia đình.

“Vừa hết đợt lễ Giáng sinh, công ty lại bận khủng khiếp, nhiều việc phải làm lắm. Mark lại là ông chủ không thể chê được, có đầu óc phán đoán, có tổ chức, nhưng đôi khi cũng quá nghiêm khắc”. Chị chạm vào đầu gối tôi, cười tinh nghịch, “Thì ra hai người cũng quan hệ với nhau, chị thật không ngờ đấy”.

“Em chỉ mê cái mông tròn và sự thẳng thắn của anh ta. Còn anh ta có thể lại mê thân hình phương Đông và nét tươi sáng của em. Không nhiều lông như phụ nữ phương Tây, màu da vàng, có nét thần bí, còn nữa, em có một người bạn trai bất lực, và em là một phụ nữ viết văn. Đó chính là tất cả nguyên do hấp dẫn chúng em với nhau”.

“Anh ta đã có vợ con rồi”.

“Yên tâm đi, em có thể khống chế bản thân. Không yêu anh ta sẽ không có gì rắc rối đâu”.

“Em chắc chắn chứ, em sẽ không yêu anh ta chứ?”.

“Em không muốn nói tới chuyện này nữa. Hình như giữa đàn bà lúc nào cũng chỉ có chuyện về đàn ông... Đến giờ ăn rồi”.

Chúng tôi cùng ra khỏi phòng. Chu Sa nhớ ra điều gì, nói nhỏ: “Chiều thứ bảy tới trên sân trường Mỹ ở Phố Đông có một cuộc bóng

đá hữu nghị do thương hội Đức tổ chức. Mark cũng tham gia, là xạ thủ tiên phong cho đội bóng của công ty chị”. “Em muốn đi xem”, tôi nói nhỏ. “Nhưng rất có thể em sẽ gặp vợ con anh ta ở đó”, chị tôi nhắc nhở.

“Được thôi, càng hay”, tôi nhún vai. Trong phim đã từng miêu tả cảnh chồng, vợ và người tình cùng gặp nhau, rất kịch tính. Chắc đạo diễn sẽ lắc ống kính sang người tôi.

“Ăn thêm đi”, mẹ ngồi bên cạnh tôi, “Món chân giò lạc này mẹ vừa học đấy”. Đôi mắt mẹ tràn đầy tình yêu thương, đúng là thứ sưởi ấm tôi, nhưng cũng khiến tôi tăng áp lực thêm gấp bội. Nó khiến tôi muốn nhảy vào tử cung mẹ để ủi phẳng đi mọi buồn đau và tiêu tụy sau khi khôn lớn. Nó cũng khiến tôi muốn vắt chân lên chạy khỏi quảng trường rộng lớn được xây dựng bằng tình mẹ. Dù sống hay chết cũng mặc xác tôi, cũng đừng tới phiền tôi nữa.

“Vẫn kêu đồ ăn ngoài phải không? Người con gầy sọp đi thế này... Anh ta - Thiên Thiên - thế nào rồi? Các con có dự định gì chưa?”, mẹ liên tục hỏi nhỏ. Tôi cúi đầu ăn, cố tình húp canh súp soap (nhà tôi vốn không cho phép húp canh thành tiếng). Bố và các sinh viên vẫn đang tranh luận về thời sự quốc tế. Dường như họ vừa đích thân tới Nhà trắng, hoặc bán đảo Ban Căng, nắm rõ tình hình Irắc và Kosovo như lòng bàn tay. Thậm chí có thể nói rõ từng chi tiết trong đó. Ví dụ, một sinh viên trong số còn biết khi Clinton phát biểu bài diễn văn chứng tỏ sự trong sạch của mình tại cuộc điều tra của quốc hội Mỹ lần thứ nhất, trên cổ ông còn đeo chiếc cavát hiệu Zoi do Lewinsky tặng. Đó là một chi tiết đầy ẩn ý nhằm kêu gọi Lewinsky cùng đứng với ông ở một chiến tuyến, phải chung thủy, không được phản bội ông.

“Mẹ”, tôi thành thực ngấm nhìn người đàn bà trung niên bên

cạnh, tuy vẫn còn đẹp nhưng lòng luôn buồn rầu. “Mẹ không phải lo lắng về con. Nếu có một ngày con không thể giải quyết được khó khăn, con sẽ về nhà để tị nạn. Chắc chắn như vậy, được không?”, tôi ôm đôi vai của mẹ.

Bánh sinh nhật được mang lên, là do mấy sinh viên chung nhau mua, bên trên cắm sáu ngọn nến. Tâm trạng bố rất vui, một hơi thổi tắt sạch các ngọn nến, rồi cười hi hi như trẻ con, cắt bánh chia cho mọi người. “Sắp nhận được kinh phí rồi, dự án nghiên cứu sẽ có phát triển mới”, ông nói. Thế là đám sinh viên lại bàn tán về đề tài “Nghiên cứu thể chế nghỉ phép của các quan đời Đường” (thật quái lạ, nói tới đề tài này như thể trong tay đang cầm quả bóng đỏ, quả bóng xanh, nhưng lại cố hỏi tay nào cầm bóng vàng).

Trong mắt tôi, rất nhiều các đệ tử của các giáo sư chỉ là một đám sâu bọ biết vâng lời, hoặc một đám nô lệ. Trước tiên, họ phải đi theo con đường tư duy triết học của thầy, phải giấu kín mọi nghi ngờ của chính mình. Sau khi được thầy tín nhiệm, sẽ cùng thầy đi khắp nơi mở các cuộc thảo luận, viết các bài trên tạp chí được thầy giới thiệu. Thậm chí được thầy yêu thương, họ còn sinh con đẻ cái, giành giật nghề nghiệp, mãi cho đến một ngày địa vị của họ ổn định, có thể tự cất tiếng nói.

Một sinh viên trong số họ hỏi về tiểu thuyết của tôi. Chắc chắn do bố tôi khoe là tôi lại đang sáng tác. Mặc dù ông không lấy làm tự hào về chuyện có một cô con gái làm nhà văn, nhưng ông vẫn nhiệt tình tuyên truyền giúp tôi. Cả đám trò chuyện một lúc, tôi cũng muốn về.

“Không thể ở lại một đêm sao? Mẹ có nhiều điều còn muốn nói với con”, mẹ nhìn tôi, ánh mắt thật buồn như xuyên qua thời gian, như một mảnh vụn của vì sao đang trôi dạt trong hư vô tận cùng.

“Vâng, con chỉ muốn ra phố một chút. Tối nay con sẽ ở lại, ngủ cùng chị Chu Sa”. Tôi cười, lấy chìa khóa trong túi ra, nó kêu lanh canh, đó cũng là âm thanh nói dối.

18

Hai mặt của tình yêu

Chúng ta là tình nhân. Chúng ta không thể ngừng yêu.

Marguerite Duras

Còn nhớ hai năm trước, tôi được tạp chí cử sang Hồng Kông làm một loạt bài phỏng vấn đặc biệt liên quan đến sự kiện “Hồng Kông trao trả cho đại lục”. Mỗi lần kết thúc công việc của một ngày tới tận canh khuya, tôi lại ngồi trên bậc thềm đá của cảng Victoria, hút thuốc ngắm sao trời, ngửa cổ tới mức suýt gãy. Cứ cách một đợt, tôi lại rơi vào trạng thái mơ màng quên cả chính mình đi như vậy. Lúc đó, tôi quên hết sự tồn tại của vạn vật xung quanh, thậm chí quên cả chính mình. Trong đầu chỉ còn lại các tế bào trắng mờ mờ đang đập thoi thóp, một màn sương mù màu xanh đang lặng lẽ dâng lên.

Viết văn khiến tôi luôn bị rơi vào trạng thái đó, chỉ có điều giờ đây tôi cúi đầu ngắm các vì sao. Chúng lấp lánh giữa các chữ viết khi niềm hứng khởi bùng lên. Tôi thấy lúc đó mình như lên tới niết bàn. Tức là tôi không còn cảm thấy sợ hãi về bệnh tật, tai nạn, cô đơn, thậm chí cả cái chết, tất cả đều đã miễn dịch.

Nhưng cuộc sống thực luôn ngược với ước nguyện. Qua cánh cửa sổ, tôi nhìn thấy bóng người qua lại, những cành cây đen đúa đan xen nhau. Tôi nhìn thấy người yêu tôi và cả người tôi yêu, đầy ắp khát vọng, những gương mặt xa xôi và chịu nạn.

Trên sân thể thao trường học Mỹ, tôi thấy cả gia đình Mark. Hôm

nay trông anh cực kỳ đẹp trai. Có lẽ điều này liên quan tới ánh nắng rực rỡ và môi trường tự nhiên. Đây là một trường học quý tộc chuyên dành cho con em nước ngoài, phẳng phất như đang nằm trên mây, tách rời khỏi bụi trần cuộc sống. Vườn trường đều sạch bóng và tinh khiết như được dội qua nước, cả không khí cũng như được khử độc. Đúng là tinh thần chết tiệt của giai cấp thượng lưu.

Mark nhai kẹo cao su, vẫy tay chào chúng tôi và giới thiệu vợ. “Đây là Eva”. Eva vẫn nắm tay chồng, đẹp và quyến rũ hơn cả trong tấm hình mà tôi bắt gặp. Mái tóc vàng nhạt buộc đơn giản, tai đeo đôi khuyên bạc, áo len đen càng làm nổi bật làn da trắng. Dưới ánh nắng, màu trắng này như thêm hương thơm của mật ong, khiến người ta có cảm giác đang nằm mơ.

Cái đẹp của phụ nữ da trắng có thể làm đắm cả hạm thuyền. Trong khi đó, cái đẹp của phụ nữ da vàng lại ở đôi lông mày kẻ chỉ, cặp mắt quyến rũ như các cô gái trên quân bài thời còn hương sắc (như Lâm Úc Liên hoặc Cung Lợi vậy).

“Đây là Judy - đồng nghiệp của anh ở công ty. Đây là Coco - em họ Judy - một nhà văn ghê gớm đấy”, Mark khoe. Eva hơi nheo mắt dưới nắng, cười rất tươi, bắt tay chúng tôi. “Đây là B.B con trai tôi”, anh bế một thằng cu ra khỏi chiếc xe đẩy, thơm nó một cái, đùa giỡn rồi chuyển nó cho Eva. “Anh phải ra sân đây”. Anh dậm dậm chân, mỉm cười liếc mắt với tôi rồi cầm túi đồ chạy về phòng thay quần áo.

Chu Sa cứ chuyện trò với Eva mãi. Tôi ngồi xuống thảm cỏ bên cạnh, nghĩ lại một lúc, thấy ngay từ phút đầu gặp vợ Mark, tôi thấy mình không đến nỗi ghen tức như dự đoán. Trái lại, tôi còn có cảm tình với cô ta. Ai bảo cô ta đẹp. Con người luôn yêu thích những thứ đẹp đẽ. Hoặc tôi thực sự là một đứa con gái tồi tệ, nhìn gia đình

người ta hạnh phúc, tôi cũng thấy được an ủi? Ôi, ông trời.

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu. Con mắt tôi luôn dán chặt vào Mark. Trông anh thật sinh động và khỏe mạnh trên sân. Mái tóc vàng dập dờn trong gió, nó chao qua lắc lại như giấc mơ ngoại quốc của tôi. Tốc độ của anh, da thịt và sức lực của anh đã phô bày trước hàng trăm khán giả, chắc hẳn thực chất của vận động thể thao là một sự kết hợp tập thể với niềm hoan lạc tình dục ở mô hình lớn. Ngắm các cổ động viên trên khán đài và các cầu thủ dưới sân đều thấy hưng phấn tới mức khó có thể kiềm giữ mạch sức sôi trong thận và trên người họ. Không khí thoảng qua cũng mang đậm mùi đó.

Một số học sinh trong trường vừa uống coca vừa gào thét. Eva vẫn trò chuyện với Chu Sa (hình như tán chuyện thú vị hơn xem chồng thi đấu), nhưng quần lót tôi đã ướt đẫm. Chưa bao giờ, tôi thấy thèm khát Mark như lúc này. Dục vọng khiến tôi như quả táo bị gió lắc rung điên cuồng, rơi tọt vào lòng anh.

“Coco, mấy năm trước em từng ra một tập truyện ngắn nhỉ”, Chu Sa đột ngột cắt ngang sự chú ý của tôi.

“À, vâng”, tôi nói, thấy Eva đang cười duyên dáng với tôi.

“Tôi rất có hứng thú, không biết bây giờ có thể mua được không?”, cô hỏi bằng tiếng Anh.

“E rằng không mua được nữa, nhưng tôi còn một cuốn, có thể tặng cô, chỉ có điều đó là bản tiếng Trung”, tôi nói.

“Cám ơn cô, tôi đang định học tiếng Trung. Văn hóa Trung Quốc rất thú vị. Thượng Hải là thành phố khiến người ta lao đến nhiều nhất mà tôi từng gặp”, gương mặt cô ta thoảng ửng hồng, đúng là một

thiếu phụ da trắng lấm nước. “Rảnh rồi cuối tuần tới nhà tôi dùng cơm nhé!”, cô mời.

Tôi cố giấu vẻ căng thẳng, nhìn Chu Sa, có nên đi không nhỉ?

“Judy cũng tới nhé, còn có mấy người bạn Đức nữa”, Eva nói, “Tuần sau tôi về Đức rồi, mọi người cũng biết đấy, tôi làm việc trong bộ phận bảo vệ môi trường của chính phủ, không thể nghỉ phép lâu. Người Đức yêu thích bảo vệ môi trường tới mức cố chấp”. Cô cười, “Ở nước tôi, không có loại xích lô xì khói, cũng không có người phơi quần áo trên đường đi”.

“Ừ”, tôi gật đầu, lòng thầm nghĩ nước Đức có thể là một nơi cách thiên đường không xa, “Được rồi, tôi sẽ tới”.

Có lẽ Eva không phải là phụ nữ thông minh, nhưng rất đáng yêu.

Trong xe nôi, đứa trẻ bắt đầu kêu to “Bố, bố”. Tôi quay đầu lại, thấy Mark đang giờ năm dặm, nhảy cẫng lên, anh vừa sút vào một quả. Từ xa, anh hôn gió với chúng tôi. Eva nhìn sang tôi. Chúng tôi đều cười.

Lúc tới giảng đường tìm nhà vệ sinh, Chu Sa hỏi tôi có thấy Eva rất đáng yêu không?

“Có thể, điều đó càng khiến người ta thấy bi quan về hôn nhân”.

“Thật sao? Nhưng xem ra Mark rất yêu vợ mà”.

“Chuyên gia hôn nhân từng nói, một người thật lòng yêu người kia không đồng nghĩa là anh ta luôn giữ sự chung thủy trọn đời”.

Trong nhà vệ sinh, tôi phát hiện thấy một bức tranh hoạt họa khá

sinh động. Bên trên là rừng cây xanh và một câu hỏi to đùng “Động vật đáng sợ nhất trên đời là gì?”. Từ nhà vệ sinh đi ra, tôi và Chu Sa đều buột miệng đáp, “Con người”.

Giờ giải lao, cả nhà uống nước khoáng, cười đùa vui vẻ. Tôi có cơ hội nói với anh mấy câu:

“Người nhà anh rất đáng yêu”.

“Ừ”, mặt anh rất khách quan.

“Anh yêu vợ không?”, tôi hỏi khẽ. Tôi không muốn vòng vo với anh, cách chọc dao trực tiếp có lúc mang lại khoái cảm. Tôi hơi ngại nhìn anh.

“Em ghen đấy à?”, anh hỏi vắn.

“Vớ vẩn, em không phải là con ngốc”.

“Đương nhiên rồi”, anh nhún vai, nhìn sang bên cạnh, chào hỏi một người quen, rồi quay lại cười với tôi. “Em là yêu nữ hát vang vào ban đêm. Theo truyền thuyết ở nước anh, yêu nữ này xuất hiện ở sông Rhine, trèo lên phiến nham thạch, dùng giọng ca quyến rũ để mê hoặc các ngư dân đến hao mòn kiệt sức mà chết”.

“Thật không công bằng, ngay từ đầu là anh chủ động quyến rũ em thì có”.

Eva đi tới, ôm lấy vai chồng, nhướn mặt lên, hôn anh, “Đang nói chuyện gì thế?”, cô cười nhưng mặt hơi nghi ngờ.

“À, Coco đang kể một câu chuyện mới ấp ủ”, Mark tiện miệng đáp.

Trước khi trận đấu kết thúc, Dick tới tìm Chu Sa. Anh ta ăn mặc giản dị nhưng khá thời trang, đầu tóc vuốt keo chải chuốt rõ ràng, phần tóc tơ trước trán hơi bay lên. Nhưng trên má trái của anh có một vết thương trông rất kỳ quái, xem ra vừa bị thương bởi thứ rất sắc. Anh ta chào hỏi tôi vài câu, cũng may chưa hỏi tôi tiểu thuyết viết đến đâu. Gần đây tôi không thể nào chịu nổi mọi người vừa gặp tôi đã hỏi về tiểu thuyết. Điều đó làm tinh thần tôi rất căng thẳng.

“Mặt anh sao thế?”, tôi chỉ vết thương trên mặt Dick hỏi.

“Bị đánh”, anh đáp vắn tắt. Tôi há hốc miệng, cảm thấy quả thực thật kì lạ. Ai có thể đắc tội với anh nhỉ? Tôi nhìn Chu Sa. Chị ra hiệu như thể mọi chuyện đã qua rồi, đừng nhắc đến nữa.

Đầu tôi đột ngột lóe lên một tia chớp, liệu có phải do người đàn bà điên rồ Madona không? Cô ta nói không cam tâm, lẽ nào lại sai người dùng cách này để dạy người yêu cũ? Nếu đúng như vậy, thực sự là một thứ tình cảm bạo lực.

Mấy ngày nay, Madona không ở Thượng Hải. Cô ta mang theo thẻ tín dụng đi mua sắm điên cuồng ở Hồng Kông và sẽ ở lại đó một thời gian. mấy đêm trước, cô ta gọi điện cho tôi nói một loạt những câu như mơ ngủ. Nào là đã đến tiên động của pháp sư Vương Bàn nổi tiếng nhất Hồng Kông, gần đây bị cáo trạng làm đại ca vận chuyển ma túy. Cô được khuyên là mọi chuyện giờ không thuận, cần xuất hành về phía Đông Nam, vì vậy cô tới Hồng Kông là rất đúng đắn.

Chu Sa và Dick muốn đi mua đồ sơn tường. Căn hộ Chu Sa mua trong hoa viên Thụy Hân do Dick phụ trách thiết kế. Nghe nói họ định sơn lên tường một gam màu phục cổ, thanh tao, có độ bóng sáng, có thể khiến người ta cảm thấy như đang ở sông Seine, vì chị đã mua bộ salông kiểu thập niên 30, chỉ sản xuất tại Pháp.

Các tiệm bán loại sơn này không nhiều. Họ nghe nói một cửa tiệm chính tại Phố Đông có bán.

Trận đấu vẫn chưa hết, họ đã bỏ đi. Một mình tôi ở lại mãi đến khi trận đấu kết thúc. Kết quả đội của Mark thắng.

Đầu tóc Mark ướt sũng, anh từ phòng thay quần áo đi ra. Anh đã thay quần áo, đi về phía chúng tôi. Eva và tôi vẫn đang trao đổi những cách nhìn khác nhau về văn hóa và ý thức của phụ nữ phương Đông và phương Tây. Cô cho rằng một phụ nữ phương Tây có chút ý thức nữ quyền sẽ được nam giới ngưỡng mộ. Tôi hỏi, “Thật sao?”, rồi cuộc trò chuyện giữa chúng tôi đã kết thúc. Eva quay lại hôn chồng. “Cùng đi phố nhé, được không?”, cô ta hỏi tôi.

Trong siêu thị ở Phố Đông, Eva tự lên thang máy tới lầu 3 để xem đồ tơ tằm và đồ sành sứ. Tôi và Mark ngồi ở tiệm cà phê bên dưới, uống cà phê và không ngừng chọc B.B.

“Anh yêu cô ta không?... Xin lỗi, em hỏi thật bất lịch sự, đó là chuyện riêng của hai người”, tôi nghịch một viên đường, mắt nhìn cái cột đối diện. Cây cột được quét một lớp sơn vàng sữa, bên trên vẽ một số hình trang trí, vừa vặn có thể chặn được tầm nhìn của đám người đi ra đi vào cửa tiệm.

“Đó là một phụ nữ lương thiện”, Mark đáp rất chung chung, một tay cầm tay con trai.

“Đúng vậy, hầu hết mọi người đều lương thiện. Kể cả anh và em”, tôi cười châm chọc. Mặc dù kiểu đổ kị này không phù hợp với nguyên tắc trò chơi tình ái giữa chúng tôi. Một điều quan trọng nhất trong nguyên tắc này là luôn phải giữ thái độ bình thản bất kì lúc nào, không thể để khuynh hướng đau thương hoặc ghen tị.

Có câu nói rất hay, “Đã quyết định thì làm, làm rồi thì phải chấp nhận tất cả”.

“Em đang nghĩ gì thế?”, anh hỏi.

“Đang nghĩ cuộc sống của em rốt cuộc sẽ ra sao. Còn nghĩ, liệu anh có gây cho em đau khổ không?”, tôi nhìn anh chằm chằm, “Sẽ có một ngày như vậy chứ?”.

Anh không nói gì, đột nhiên tôi bị một cảm giác buồn bã khổng lồ chế. “Hôn em đi”, tôi nói khẽ, tựa sát hơn vào bàn. Anh hơi ngần ngừ, rồi cũng vươn tới, ghé mặt lại, hôn lên môi tôi một nụ hôn nồng nàn và ẩm ướt.

Hình như đúng lúc tôi và anh vừa buông nhau ra, tôi thấy bóng của Eva xuất hiện ngay sau cái cột. Cô ta mỉm cười, tay xách lĩnh kính mấy túi đồ. Thần kinh của Mark đã điều chỉnh lại bình thường chỉ trong một giây. Anh đón các thứ trong tay vợ, thoải mái nói với vợ mấy câu đùa bằng tiếng Đức mà tôi không hiểu được (tôi đoán là nói đùa vì thấy cô ta cười). Tôi như một kẻ ngoài cuộc đứng nhìn những cử chỉ yêu thương của vợ chồng họ, rồi nói lời cáo biệt. “Bữa tối cuối tuần sau, nhớ đến nhé”, Eva nhắc nhở.

Khi đứng trên bến chờ tàu qua sông, trời rất u ám, từng đám mây xám cứ dồn đống ở trên đầu, như một mảnh vải nhàu nhĩ. Dòng sông vàng lờ lờ, bên trên trôi đầy rác rưởi như chai lọ, hoa quả hỏng, đầu mẩu thuốc lá... Mặt nước khẽ gợn sóng, như lớp sôcôla bắn. Ánh sáng loang loáng làm mắt không quen. Phía sau lưng là các tòa cao ốc của khu tài chính Lục Gia Chủy. Phía trước là khu kiến trúc bên ngoài hùng vĩ độc nhất vô nhị. Một con tàu chở hàng màu đen cũ kĩ từ bên phải trườn tới. Đuôi tàu treo cờ đỏ, nhìn thật nghịch mắt.

Tôi hít một hơi bầu không khí mát mẻ và hơi chua chua, ngắm nhìn bến Phố Tây ngày càng gần. Một cảm giác như bùng tỉnh chợt ủa tới. Hình như cách đây rất lâu, tôi đã từng mơ thấy cảnh này. Mặt nước vàng, không khí u buồn, đầu tàu gỉ sét lốm đốm hơi nghiêng ngả, chậm rãi nhích xeo xéo về phía bến. Cũng giống như gần gũi một người đàn ông, giống như tiếp xúc với một tâm linh của một thế giới khác.

Gần một chút, gần thêm chút nữa, nhưng có lẽ cả đời không bao giờ chạm tới được. Hoặc gần hơn chỉ vì chia ly cuối cùng.

Tôi đeo kính đen, bước xuống tấm ván cầu, đi vào dòng người trên đường Sơn Đông. Đột nhiên, tôi muốn khóc. Mỗi người đều có những cơn xúc động muốn khóc, Thượng đế cũng không loại trừ.

Trời đột nhiên đổ mưa, mặc cho mặt trời vẫn chói lọi bên trên. Mặt trời dần giấu đi ánh sáng, gió to nổi lên.

Tôi trú mưa trong một bưu điện gần đấy. Nơi đây cũng chen chúc rất nhiều người trú mưa như tôi, Một luồng khí ẩm ướt tỏa ra từ tóc tai, áo quần, giày dép. Tôi tự an ủi mình. Mùi khí này tuy không tốt lành, nhưng so với đám lều trại tị nạn của dân nghèo ở biên giới Kosovo và Anbani còn tốt hơn nhiều. Chiến tranh thật đáng sợ. Chỉ cần vừa nghĩ đến vô số các thảm họa trên trái đất, tôi đã nghĩ thông. Một đứa con gái trẻ trung, ưa nhìn và biết viết sách như tôi quả thực vẫn may mắn và hạnh phúc xiết bao.

Tôi thở dài, lật giở mấy tờ báo trên quầy hồi lâu, bất chợt bắt gặp thông tin từ Hải Nam. Cảnh sát đã phá một vụ án buôn lậu xe hơi ngoại đắt tiền với quy mô lớn, có dính líu tới giới lãnh đạo cao cấp trên đảo Lôi Châu.

Tôi vội vã rút số điện thoại từ trong túi ra, gọi điện cho Thiên Thiên. Còn nhớ tôi và anh không liên lạc với nhau đã một tuần qua. Thời gian trôi quá mau, đã đến lúc anh phải quay về.

Sau khi trả tiền tại quầy, tôi bước vào buồng điện thoại số bốn. Tôi bấm máy, rất lâu không thấy ai bắt máy. Đúng lúc định gác máy, tiếng của Thiên Thiên vẳng tới nghe mơ hồ. “Em đây..., anh thế nào rồi?”, tôi hỏi.

Hình như anh vẫn chưa tỉnh, hồi lâu mới trả lời, “À, Coco”.

“Anh ốm đấy à?”, tôi chợt cảnh giác. Giọng anh quả thực có điều gì không ổn, như từ kỷ nguyên Jura xa xôi trôi dạt tới, không có sức lực, thậm chí cũng không liên mạch về ý thức. Anh mơ màng và trĩu nặng hừ một tiếng.

“Có nghe thấy em nói không?... Em muốn biết rốt cục anh làm sao?”, tôi sốt ruột, cao giọng. Anh không nói, chỉ thở khe khẽ và chậm chạp.

“Thiên Thiên, anh nói đi, đừng làm em lo”. Im lặng rất lâu, dài như nửa thế kỷ, nén chặt những bức bối bất an.

“Anh yêu em”, Thiên Thiên nói như đang mơ.

“Em cũng yêu anh”, tôi đáp, “Anh ốm thật à?”.

“Anh... rất tốt”.

Tôi cắn môi, đầu rối như tơ vò, nhìn chăm chăm vào tấm kính. Trên đó có không ít những vết bẩn màu xám. Đám người bên ngoài cửa sổ đã tản dần. Xem chừng mưa đã tạnh.

“Thế khi nào anh về?”, giọng tôi rất lớn, sợ nếu không lớn tiếng như vậy không thể thu hút được sự chú ý của anh. Anh có thể lẩn ra ngủ bất cứ lúc nào và biến mất ở đâu đây bên kia.

“Có thể giúp anh một chuyện được không?... Gửi cho anh ít tiền”, anh nói nhỏ.

“Cái gì, tiền trong thẻ tín dụng, anh dùng hết rồi sao?”, tôi kinh ngạc. Trong thẻ có hơn ba mươi ngàn đồng, cứ cho giá cả ở Hải Nam cao ngất đi nữa, nhưng anh cũng không thích mua sắm, không lấy tiền đi tán gái, anh như một đứa trẻ ngây thơ không khát khao, không đòi hỏi, vậy không thể tiêu tiền như nước được. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì. Trực giác của tôi bị một bóng đen úp chụp xuống.

“Ở ngăn kéo bên phải trong tủ quần áo có sổ tiết kiệm, rất dễ tìm”, anh nhắc tôi. Tôi đột nhiên rất tức giận, “Anh làm sao? Anh phải nói cho em biết anh tiêu tiền vào cái gì? Không được giấu giếm. Nếu tin em, hãy cho em biết sự thật”.

Lại im lặng.

“Không nói không gửi tiền”, tôi dọa anh bằng giọng ngang phè.

“Coco, anh rất nhớ em”, anh lầm bầm. Sự dịu dàng màu đen như bóp nghẹt lấy tôi. “Em cũng vậy”, tôi xuống giọng.

“Em sẽ không bỏ anh chứ?”.

“Không bao giờ”.

“Dù em đã có người đàn ông khác, cũng đừng bỏ anh”, anh khẩn cầu. Lúc này, ý chí anh thật mềm yếu. Một không khí bất an dần lan tỏa từ đầu dây điện thoại trong tay.

“Thiên Thiên, sao thế?”, tôi hỏi nhỏ.

Giọng anh rất yếu, nhưng anh vẫn kể ra được câu chuyện đáng sợ. Tôi tin mình không nghe lầm chút nào, anh đang dùng ma túy.

Sự việc trải qua ắt hẳn là thế này, một chiều nào đó, anh tình cờ gặp phải người quen trong một tiệm ăn nhanh trên đường. Đó là Lý Lạc - cậu bạn mà anh từng quen trong Trung tâm sức khỏe sinh sản ở Thượng Hải. Anh ta cũng tới Hải Nam, sống trong gia đình người họ hàng ở đây, làm thuê cho phòng răng tư nhân do họ mở.

Họ nói chuyện với nhau rất tâm đắc. Có lẽ Thiên Thiên đã im lặng suốt một thời gian, nay đột nhiên có đối tượng để tâm sự nên rất vui sướng. Lý Lạc đưa anh đi nhiều nơi, đều là những nơi trước đây anh không hề biết, hoặc có biết cũng không dám tới một mình. Nào là sòng bạc dưới hầm, tiệm cắt tóc trong bóng tối, những nhà kho bỏ hoang luôn có người tới tụ tập. Thiên Thiên không mê mẩn những trò đó nhưng lại bị một người bạn rất có kiến thức, thông minh và hòa nhã lôi cuốn.

Hắn trông rất thân mật, nhưng dưới lớp vỏ nhiệt tình đó lại là một vẻ lạnh lùng vô hình. Nhưng đó lại chính là loại tính cách mà Thiên Thiên có thể tiếp cận. Họ đều có một đôi mắt đen lúc lạnh lúc nóng, làm gì cũng lặng lẽ, nói cũng được, nghe cũng được, cười cũng được, ánh mắt lúc nào cũng u buồn.

Miền Nam khiến tâm tính con người thư thái hơn trong gió. Họ đi dạo vai kề vai, bàn luận về thế hệ Henry Miler, cùng ngồi trên ban công ngắm chiều tà, uống thứ nước trắng tinh khiết trong dứa tươi. Trên đường cái không xa, mấy cô gái da trắng, trang điểm rất đậm bắt đầu xuất hiện. Họ có vẻ lẳng lơ của gái làng chơi, nụ cười giả tạo, cái mũi đáng thương, bầu ngực nặng trĩu và tuyệt vọng như hóa thạch

thời tiền sử. Không khí miền Nam vừa ồn ào, vừa quyến rũ và đầy ảo tưởng.

Tại phòng khám của người bà con Lý Lạc, Thiên Thiên lần đầu tiên thử tiêm mooc-phin. Đó là do Lý Lạc thị phạm trước rồi rủ rê anh theo. Trong phòng không có ai, đêm đã khuya. Ngoài đường vắng tới thứ ngôn ngữ địa phương nghe không hiểu. Tiếng còi xe tải chở hàng nặng nề chạy qua, tiếng còi tàu từ bến xa vắng tới.

Tất cả như một nơi khác trên thế giới. Những dãy núi, hang động không tên chập chùng như mắc cửi, tạo nên cái bóng lập thể khổng lồ. Gió ngọt ngào thổi qua những cành cây lớn. Những đóa hoa không tên màu phấn hồng nở rục dưới thâm cốc, đóa nọ tiếp đóa kia, liên miên không ngắt, tạo thành một đại dương màu phấn hồng, ấm nóng như tử cung của mẹ. Cảm giác say sưa có độ thấm vào từng không gian trên đất, xọc thẳng vào tế bào màu đỏ trong tim.

Trăng lúc ẩn lúc hiện, ý thức lúc có lúc không.

Sự việc biến đổi tới mức không tài nào khống chế nổi. Thiên Thiên hằng đêm đi vào giấc ngủ mộng mị màu phấn hồng. Thứ dịch thể màu phấn hồng đó rất tự nhiên thấm qua làn da anh. Chất độc như nước lũ thời nguyên thủy cứ ào qua người anh. Thân thể anh mềm nhũn, bất lực. Thần kinh của anh như đứt đoạn.

Tới giờ, tôi vẫn không muốn chứng kiến lại cảnh đó. Nó là điểm chuyển ngoặt xảy ra trong cả câu chuyện đột ngột bị tụt dốc. Có lẽ nó đã được định sẵn ngay từ khi bắt đầu, không tài nào trốn tránh nổi. Nó khởi đầu từ cái ngày cậu bé Thiên Thiên nhận hộp tro của bố ở sân bay, từ ngày anh mắc bệnh câm lặng và bỏ học, từ ngày anh gặp tôi ở tiệm Lục Đế, từ cái đêm đầu tiên anh nằm trên người tôi, yếu ớt và bất lực, mồ hôi tuôn ra như tắm, từ ngày tôi và người đàn ông khác

lên giường. Từ những thời khắc đó, anh đã rơi vào cơn tuyệt vọng và những giấc mơ không tài nào rũ ra nổi. Đúng vậy, anh khó có thể tách ra khỏi chúng, không thể phân giới hạn, chỉ có thể sống suốt đời trong bóng tối cùng “của quý” dụ dằng và khó thể buộc tội kia, coi như chết cả đời. Chỉ vậy mà thôi.

Cứ nghĩ đến đó, tôi lại muốn la lên. Những khiếp sợ, điên cuồng đã vượt qua cả sự tưởng tượng của tôi, quá sức lực của tôi. Những ngày tháng sau đó, gương mặt thiên sứ của Thiên Thiên vừa lóe lên, tôi đã muốn ngã gục. Khi trái tim đau đớn, có thể đau tới chết.

Mọi việc mua thuốc đều do Lý Lạc làm. Tiền của Thiên Thiên bị đổi thành từng gói bột trắng. Hai người nằm lỳ trong khách sạn, con mèo ngủ cạnh tivi. Tivi bật suốt ngày, đầy ắp thông tin về các vụ án và công trình chính quyền thành phố. Họ hầu như không ăn uống gì. Sự thay đổi chất trong cơ thể gần như tụt xuống không. Cửa mở, người phục vụ mang cơm tới, lười đến nỗi không muốn bước đi. Trong phòng tỏa ra một thứ mùi kì dị như thứ hỗn hợp mát lạnh và rữa nát của hoa quả ướp lạnh trong bụng xác chết.

Rồi dần dà để tiết kiệm tiền hoặc có lúc không tìm được người bán quen, họ ra tiệm mua si rô ngâm ho, dùng khi cần kíp. Lý Lạc dùng cách thức rất thủ công là đổ si rô ra một cái thìa cà phê, đun nóng lên thành một thứ gầy say, dùng làm đồ thay thế, mùi vị quả thực rất tệ nhưng có còn hơn không.

Một hôm, con mèo bỏ đi, không có gì ăn suốt mấy ngày. Đã từ lâu, nó không còn được chủ chăm sóc, thế nên tới một ngày, nó quyết định phải bỏ đi. Khi đi, bụng nó lép kẹp, lông đen xỉn, gầy gior xương như không thể sống được bao lâu.

Sau khi bỏ đi, mãi không thấy nó về. Không phải nó chết, mà đã

trở thành một tên mèo hoang chuyên ăn rác rưởi ban đêm và gào gọi bạn tình ở một góc đường nào đó.

Tình hình đã trở nên tồi tệ như vậy, tôi sống sờ sờ hồi lâu, đầu óc hoảng loạn. Mất ngủ càng khiến cơ thể bị nóng và ra mồ hôi. Tất cả các bóng cứ chập chờn di chuyển xung quanh, ghi lại hàng nghìn hàng vạn tình cảnh tuyệt vọng. Trong cái đêm nóng bức và tuyệt vọng đó, tôi nằm trên giường, trăn trở suy nghĩ mất cả đêm, lật giở lại hết lượt những ngày tháng tôi và Thiên Thiên quen nhau không theo một trình tự nhất định. Đầu óc tôi như một cái màn hình phủ đầy bụi xám. Tôi và người yêu của tôi là cặp nam nữ bi thương nhất thế giới.

Nhưng chúng tôi yêu nhau thắm thiết như vậy, không ai rời bỏ ai được, nhất là hiện nay. Nỗi lo sợ Thiên Thiên có thể thành hạt bụi, biến mất bất kì lúc nào khiến tim tôi đau thắt. Tôi thấy mình yêu anh hơn. Tôi trông ngóng trời sáng, nếu không, tôi sẽ phát điên mất.

19

Về miền nam

Chìa khóa trên bậc cửa sổ

Chìa khóa nằm trong nắng

Em có chìa khóa rồi

Lấy nhau thôi Allen ơi

Đừng nghiện hút nữa

Chìa khóa nằm trong nắng trên cửa sổ.

Allen Ginsberg

Ngay hôm sau, tôi xách một cái túi du lịch nhỏ, gọi tắc xi ra thẳng sân bay. Tại đây, tôi mua vé máy bay chuyến gần nhất đi Hải Khẩu. Làm xong mọi việc, tôi nhớ ra cần phải gọi một số cuộc điện thoại. Phòng Thiên Thiên không có ai nhắc máy, hình như anh không ở khách sạn. Tôi để lại lời nhắn ở quầy tiếp tân, nói rõ thời gian tôi sẽ tới Hải Khẩu. Lật sổ điện thoại, tôi thấy hơi buồn. Đúng lúc vấp phải chuyện nhức đầu và bế tắc này, dường như tôi không tìm ra nổi một ai thích hợp để gọi điện, cùng chia sẻ những lo lắng và mệt mỏi của tôi.

Điện thoại của Madonna tắt ngóm, điện thoại công ty Chu Sa luôn bận, di động cũng bận. Không biết cùng lúc chị nói chuyện với mấy người. Tri Thù đi công tác xa, không ở Thượng Hải. Đồng nghiệp của cậu ta hỏi tôi có nhắn lại gì. Tôi cảm ơn và nói không cần. Chỉ còn lại biên tập viên Đặng, bác sĩ tâm lý Đại Duy, Mark người tình của tôi, bố

mẹ tôi và vài người đàn ông mà tôi quen trước đây.

Tôi nhét thẻ điện thoại vào cột, tâm trạng ủ rũ, xoay mặt cách lớp kính có thể nhìn ra thấy một chiếc máy bay Mc Donnell Douglas đang lướt trên đường băng, tăng tốc. Nó mạnh mẽ ngẩng cao đầu, xọc thẳng vào tầm nhìn của tôi. Khoảnh khắc cất cánh đó thật tuyệt đẹp, như một con chim lớn màu bạc. Ca khúc “Đáp máy bay đi xa” từng làm rung động biết bao trái tim người lữ hành cô đơn.

Tôi đi vào khoang hút thuốc, ngồi xuống đối diện với một người đàn ông. Anh ta hơi nghiêng người, để lộ chòm râu rất đẹp, mặc quần da ống loe. Tôi không biết một người đàn ông Trung Quốc để kiểu râu như vậy lại cá tính đến thế. Anh là người đàn ông duy nhất mặc quần da trên máy bay mà tôi từng gặp. Anh hút loại thuốc 555. Tôi có thể ngửi thấy mùi thô nặng riêng biệt trong khói thuốc như có cảm giác đầu lưỡi nhấp phải thứ bột thô mịn. Điếu thuốc vẫn cháy trên ngón tay lạnh lẽo.

Anh ta quay người lại đối diện với tôi. Mắt anh ta rất đen, cực kỳ sáng, trông uy phong nhưng cũng đẹp dịu dàng, như thể một hiện tượng của âm dương đảo lộn.

Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu. Anh đứng dậy, mỉm cười mở rộng cánh tay, “Coco, em đây sao?”. Đó chính là nhà tạo hình Quả Táo Bay mà tôi từng gặp ở Bắc Kinh.

Chúng tôi ôm nhau chào hỏi, rồi ngồi xuống hút thuốc. Nói với nhau vài câu, thì ra chúng tôi ngồi cùng một chuyến bay, tới cùng một nơi. Đầu tôi vẫn đau âm ỉ, ánh sáng trong phòng hút thuốc khiến người ta khó quên.

“Trông em không khỏe, có chuyện gì không?”, anh cúi đầu quan

sát kĩ gương mặt tôi, một tay khoác lên vai tôi.

“Đúng là không khỏe... Nhưng kể ra thì dài lắm, em phải đi đón bạn trai em. Anh ấy sắp nổ tung ở đó... Còn em, cũng chẳng còn hơi sức”, tôi lẩm bẩm, vút đầu mẩu thuốc lá, đứng dậy, “Không khí ở đây tệ quá”. Tôi nói rồi đi ra cửa.

Anh ta đi theo, “Đợi đã, cái gì trên sàn đây này?”. Đầu óc tôi mù mịt, chỉ cầm đầu đi ra ngoài. “Coco, em bị rơi hoa tai phải không?”.

Tôi sờ tai, thở dài, đón cái nụ bằng hạt gạo từ tay Quả Táo Bay, gấn lại lên tai. Nó có những màu sắc và hình dáng khác nhau dưới những luồng ánh sáng khác nhau. Đó là điểm sáng duy nhất trên bộ trang phục đen tuyền của tôi. Tôi cảm ơn anh, vừa đi vừa nghĩ, “Đúng là khi gặp phải chuyện không vui đều có xảy ra những điều kì lạ. Hút một điếu thuốc mà cũng bị rơi hoa tai”.

Trước cửa đăng kí lên máy bay, tôi vẫn gọi cho Mark, nghe giọng anh như đang bận. “Xin chào”, anh nói hờ hững. Tôi cũng lập tức đổi giọng thành lạnh như băng, mặt lạnh phải đối với nhau mới công bằng, đó là cách tự bảo vệ mình.

“Em đang ở sân bay”, tôi nói, “Bữa tối cuối tuần sau không thể tham gia. Chuyển lời xin lỗi với vợ anh nhé”.

“Em đi đâu thế?”, cuối cùng anh cũng phải chú ý.

“Tới chỗ bạn trai em”.

“Có lâu không?”, giọng anh bắt đầu có vẻ bất an, có lẽ đã đặt cây bút trong tay xuống, gấp tài liệu làm việc lại.

“Nếu đúng vậy, anh có buồn không?”, giọng tôi vẫn lạnh lùng. Giờ

đây quả thực tôi không tài nào vui lên nổi. Trông tôi trắng bệch và cứng cõi như một phụ nữ đầy oán hận cuối thập kỉ 20. Tôi chẳng hài lòng về tất cả mọi thứ, đúng là quá nhiều vấn đề.

“Coco”, anh ta rên rỉ, “Em biết anh thế nào rồi mà. Đừng đùa nữa. Em sẽ về sớm, đúng không?”.

Tôi im lặng hồi lâu. Tất nhiên anh ta nói đúng. Tôi sẽ đem Thiên Thiên về, mọi thứ phải tốt hơn. Có thể trở lại không khí như trước đây không nhỉ? Tôi còn giữ được hai người đàn ông nữa không (Một người trong đó nghiện hút vì đau buồn)? Còn an tâm viết tiểu thuyết nữa không?

Tôi bật khóc, Mark cố gắng quát: “Xảy ra chuyện gì thế, em yêu, nói đi chứ”.

“Không có gì, đợi sau khi về, em sẽ liên lạc với anh”, nói xong tôi dập máy. Tôi thầm nghĩ mình đã dùng thái độ rất tệ để làm ảnh hưởng tới người khác. Mark sẽ đi lại trong phòng với tâm trạng bất an. Ôi con người đáng thương và tôi cũng đáng thương.

Ngô Đại Duy từng nói với tôi rằng: Thương hại mình là hành vi ươn hèn nhất. Lúc anh nói câu đó, gương mặt bừng sáng, đầy vẻ khinh mạn. Nhưng tôi chưa bao giờ chịu nghe câu nói đó. Từ trước tới giờ, tôi rất dễ thương hại mình. Tự say đắm mình chính là phẩm chất đẹp nhất trên người tôi.

Máy bay xuyên qua những tầng mây. Quả Táo Bay ngồi bên cạnh tôi. Anh ta cứ thao thao bất tuyệt, còn tôi đọc tạp chí, cởi áo khoác, cầm áo khoác, lại đọc tạp chí, nhắm mắt, tay trái đặt trên đùi, tay phải ôm ngực, ho, mở mắt, điều chỉnh vị trí ghế ngồi.

Tiếp viên hàng không mang điếm tâm và nước giải khát tới. Khi hạ bàn ăn xuống, tôi không cẩn thận làm đổ coca trên đầu gối của Quả Táo Bay. Tôi liền miệng nói “xin lỗi”. Thế là bắt đầu nói chuyện với anh ta. Ánh mắt của anh chàng điển trai này lắc lư như lửa xám, như chiếc lưới vô hình, như máy phát điện, có thể giạt ngã hàng loạt đàn bà, chỉ trừ các cô gái đang u buồn như tôi.

Anh ta nói giờ đây anh đang hấp thu nguyên tố thịnh hành của Nhật, chủ trương dùng phấn hồng, phấn xanh và màu bạc để tạo dựng hình tượng khách hàng. Máy hàng ghế sau là các đồng nghiệp của anh, trong đó có một nữ minh tinh điện ảnh và truyền hình, hai nhà nhiếp ảnh, ba trợ lý tạo hình, ba vệ sĩ nam cao to lực lưỡng. Họ đang bay tới Hải Nam để chụp một bộ ảnh cho cô ta. Hình như tôi đã nhìn thấy ngôi sao này trong bộ phim nào đó, nhan sắc cũng bình thường, tức là không đẹp lộng lẫy, song cũng không đến nỗi, duy có bộ ngực là đẹp nhất.

Quả Táo Bay ngồi bên cạnh tôi, nói liên tục như vôi vã chạy lẩn vào những mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu tôi. Tôi luôn nghe anh nói, thầm nghĩ đàn ông mặc quần da hoặc là đáng ghét hoặc là đáng yêu. Anh kể đủ thứ chuyện, từ chuyện nhổ một cái răng vào tháng trước, cho tới bố mẹ anh luôn cãi nhau, hoặc bạn gái anh luôn ghen với bạn trai.

Tôi ngủ thiếp đi. Lúc tôi tỉnh giấc, Quả Táo Bay đang nhắm mắt, sau đó cũng tỉnh dậy. “Sắp tới chưa?”, anh hỏi tôi, rồi kéo cửa sổ lên nhìn xuống dưới.

“Vẫn đang bay”, anh nói và mỉm cười, “Hình như em không cười bao giờ nhỉ?”.

“Cái gì?... Không phải, chỉ bây giờ em không muốn cười”.

“Vì anh à?”

“Không, vì bạn trai em”.

Anh sờ tay tôi, bóp khẽ, “Đừng sợ khó khăn. Ai cũng có những rắc rối lớn nhỏ bất cứ lúc nào. Chẳng hạn như anh, hết chuyện này tới chuyện khác. Anh cũng không rõ mình yêu đàn bà nhiều hơn hay yêu đàn ông nhiều hơn”.

“Yêu và được yêu đều tuyệt cả”, tôi cười với anh ta. Nhưng nụ cười đó có lẽ không được tự nhiên. Nói đi nói lại vẫn luôn là những đề tài này. Dù tôi và câu chuyện của tôi cùng lúc biến mất không còn dấu vết thì câu chuyện của người khác vẫn đang diễn tiếp. Trong đó từ nổi bật nhất chính là “tình yêu”. Mọi thứ vây quanh nó thật kinh thiên động địa, đau đớn nát lòng.

Khi máy bay sắp tới sân bay Hải Nam đột nhiên gặp phải lốc xoáy. Máy bay lắc dữ dội, cô tiếp viên hàng không khi đi kiểm tra hành khách thắt dây an toàn đã bị ngã lăn trên lối đi.

Hành khách hoảng hốt. Tôi nghe thấy cô minh tinh kêu thất thanh, chỉ vào một người đàn ông trông có dáng như người quản lý, nói, “Tôi đã không muốn bay chuyến này rồi. Bây giờ hay thật, vội vàng cho kịp thời gian thì mất mạng”. Tiếng gào thét của cô ta khiến bầu không khí trên máy bay trở nên quái dị, giống như đang đóng một bộ phim, chứ không phải đang thực sự có sự cố nguy hiểm.

Quả Táo Bay vội nắm tay tôi, mặt trắng bệch, “Chỉ cần nghĩ đến được nắm tay em ngã xuống kia, cũng không đến nỗi quá tệ”.

“Không việc gì đâu”, tôi an ủi, cố nén cơn đau dạ dày quặn thắt, “Tử vi của em chưa bao giờ nói em gặp tai nạn, vì vậy máy bay sẽ

không rơi. Các chuyên gia thống kê đã nói máy bay là một công cụ giao thông có hệ số an toàn cao nhất thế giới”.

“Anh đã mua bảo hiểm. Bảo hiểm hàng không cộng với bảo hiểm nhân thọ được một món lớn đấy. Nhưng anh không biết bố mẹ anh sẽ vui hay buồn”, Quả Táo Bay vẫn lẩm bẩm.

Đang nói, máy bay đột ngột hồi phục được trạng thái bình thường, bốn bề lại lặng phắc như tờ.

Ở sân bay, tôi và Quả Táo Bay vội vã hôn từ biệt. Trên môi tôi vẫn còn cảm giác ẩm ướt. Rất nhiều người đàn ông đồng tính hoặc lưỡng tính đều có thân nhiệt khác thường, như những động vật bé bỏng, dù họ rất dễ mắc bệnh Aids. Ca khúc “Viên vỡ nát” của Alanis Morissette từng hát rất hay, “Tôi có bệnh, nhưng tôi là bảo bối xinh đẹp”.

Xe tắc xi mở cửa sổ suốt chặng đường, bên ngoài trời trong xanh, các mái nhà mới sáng loáng. Tôi không biết mình đang ở đâu nữa. Tài xế cứ cắm cúi lái xe, cuối cùng đưa tôi tới được khách sạn nơi Thiên Thiên ở, nhìn cũng không lớn.

Tôi hỏi lễ tân phòng B405 có xem tin nhắn tôi gửi lại không. Cô tiếp tân nói không có. Môi cô tô đỏ chót, dính cả son lên răng. Tôi thử gọi điện, Thiên Thiên không có nhà. Tôi đành ngồi chờ ở sôpha trong đại sảnh.

Qua cửa sổ bằng kính, ánh nắng chiều ba giờ hắt lên đường. Đám người lạ cùng xe cộ ào ào như thác đổ, nhưng chưa đến nỗi chen chúc như Thượng Hải. Không có cảnh tráng lệ, Tây hóa, đẹp đẽ mà tôi hằng quen thuộc. Mọi người nhìn khá giống nhau, hiếm hoi lắm mới thấy một cô gái cao ráo xinh đẹp đi ngang qua, rõ ràng là dân từ miền Bắc đi xuống. Trên người họ thiếu cái đẹp kiêu hãnh vốn có của con

gái Thượng Hải. Ánh mắt của họ có sức mạnh hơn, trong khi phụ nữ Thượng Hải lại kiêu hãnh ở sự tinh tế, thu vén giỏi và e lệ.

Tôi đói quá, nhắc túi ra phố. Đối diện là một tiệm ăn nhanh. Tôi chọn một chỗ gần đường. Như vậy có thể thấy được người ra vào khách sạn.

Trong tiệm cũng có mấy thanh niên khá thời trang đang tíu tít chuyện trò bằng thứ tiếng địa phương mà tôi không hiểu nổi. Đài phát thanh cứ một lúc lại có phát bài hát bằng tiếng Quảng Đông, một lúc lại chuyển sang tiếng Anh. Hai cảnh sát đi vào, nhưng thật kì lạ, cả hai đều không hẹn mà gặp, cứ quay sang nhìn tôi.

Họ mua coca, lúc quay người đi ra cửa cũng nhìn tôi thêm lần nữa. Tôi vuốt mặt, trên mặt không có gì. Chiếc áo lót sát người màu đen của tôi cũng không bị tuột dây, khóa quần vẫn ổn, bụng phẳng lì không có dấu hiệu mang thai. Chẳng lẽ trông tôi lại đẹp ra, như vậy thật đáng ngờ.

Giờ tôi lại không thấy đói, không thèm ăn chút nào, chỉ uống từng ngụm cà phê nhỏ. Tách cà phê có mùi hóa chất, như đang uống nước rửa chén bát vậy.

Tôi đi vào nhà vệ sinh, nhìn thấy mình trắng bệch trong gương. Tôi cúi xuống chiếc bồn cầu, đi vệ sinh như đàn ông. Tôi luôn giải quyết vấn đề như vậy trong các nhà vệ sinh công cộng. Bồn cầu luôn có vô số người sử dụng, biết bao nhiêu dịch thể, vi khuẩn, đồ xú ối, hôi ức, chứng kiến và lịch sử. Chiếc bồn cầu như một con ruồi trắng cỡ bự, buồn thảm quỳ mọp dưới đám đàn bà đủ màu da.

Bụng đột nhiên đau dữ dội, tôi thấy một vệt đỏ trên khăn giấy. Thật đen quá. Hình như cứ lần nào rời Thượng Hải, kinh nguyệt của

tôi lại tới. Nhất là giờ đây, tôi đang phải đối mặt với vấn đề có liên quan tới sống chết của tôi và của người yêu tôi. Nhưng cơ thể tôi lại rơi vào một cảnh khó khăn.

Những căng thẳng về thần kinh càng làm tăng thêm những cơn bóp tử cung, cơn đau cứ ào ạt tới. Tôi vốn ngỡ đã có con với Mark từ lần làm tình trước, thậm chí tôi còn định thẳng thắn thú nhận với Thiên tất cả rồi mới sinh con. Đứa bé đó do ai mang lại cho tôi đều không quan trọng. Chỉ cần trên người nó chảy dòng máu của tình yêu. Chỉ cần nụ cười của nó có thể khiến trời đất rạo rỡ, chim chóc reo vang, xóa tan mọi u buồn và bóng tối, chỉ cần...

Tôi đau đến mức toàn thân lạnh toát, gỡ hết giấy trong cuộn làm thành một tệp dày lót vào trong quần. Tôi hy vọng chỗ giấy này đã được khử trùng. Nhưng giờ đây tôi thấy cần nhất là một ly nước ấm và một cái túi nước nóng chườm lên bụng.

Mẹ từng nói rằng: Phần lớn phụ nữ sau khi sinh sẽ không còn phải chịu những cơn đau kinh nguyệt hàng tháng nữa vì tử cung đã được rộng ra. Tức là nếu tôi không cần có con thì phải chịu đau suốt đời. Nếu mãn kinh ở tuổi 55 thì tới giờ còn ba mươi năm nữa, mỗi năm mười hai lần. Đầu tôi quay cuồng. Tới lúc đó, hẳn tôi còn ốm yếu, thần kinh hơn cả một con mèo bệnh hoạn. Chu Sa cũng bị đau, nhưng không nhiều bằng tôi, nhưng Madona lại bị dữ dội hơn. Hết người đàn ông này tới người đàn ông khác lần lượt rời bỏ cô hẳn có nhiều lý do. Một trong những nguyên nhân trong đó là không thể chịu nổi những vui buồn thất thường của cô suốt bảy ngày kinh nguyệt trong một tháng. Đau đớn và yếu ớt giày vò cô ta và họ. Chẳng hạn như cô sai bạn trai ra siêu thị mua thuốc giảm đau và băng vệ sinh. Nhưng nếu mua về chậm trễ hoặc không đúng loại nhãn hiệu yêu thích, cô sẽ nổi cơn điên, vứt hết quần áo và đồ đạc. Trí nhớ của cô sẽ

bị lẫn lộn, quên hết các cuộc hẹn, các bữa tiệc, kế hoạch, không thể để ai đó cười trước mặt cô, cũng không thể im lặng đi lại. Nếu đột nhiên cô quay đầu lại, thấy bạn trai đi đằng sau, cô sẽ lập tức hét ầm lên. Cô còn liên tục mơ phải ác mộng, mơ thấy gặp phải đám xã hội đen trước kia ở Quảng Châu. Chúng thọc tay vào tử cung của cô, lôi ra một cái máy vô giá nhưng khá kỳ dị. Cô tuyệt vọng hét lên. Lúc tỉnh giấc thấy máu đã thấm đẫm miếng băng vệ sinh, dây cả ra drap nệm, thậm chí còn dính cả sang quần lót của bạn trai. Cô phải vào phòng tắm gội sạch, thay miếng băng vệ sinh khác, và bạn trai cũng không chịu nổi mãi. Đó là chuyện đương nhiên.

Kỳ kinh nguyệt hàng tháng đều tác động mọi mặt tới tâm sinh lý của người phụ nữ. Phim ảnh và báo chí cũng đăng tải các bài về vấn đề này. Một khi kỳ kinh chưa tới, số phận của nữ nhân vật chính cũng tương ứng xuất hiện sự chuyển biến. Đọc nhiều cũng thấy hơi ngu ngốc, và nó gây nên một vấn đề không lớn nhưng cũng không nhỏ đối với những kẻ theo đuổi chủ nghĩa nữ quyền. Các bà sẽ không ngừng chất vấn cánh đàn ông: Như vậy có công bằng không? Tới khi nào mới có giải phóng phụ nữ thực sự?

Độn tập giấy dày, đi lại có phần khệnh khạng, như đứa trẻ quẩn bím. Lúc này tôi đã mất đi năng lực khống chế mọi việc xảy ra tiếp đó. Tôi muốn lập tức đi gặp bảo bối của tôi. Tôi nhớ cảm giác ấm áp lan tỏa tới tận xương cốt khi tôi và anh ôm nhau, hòa quyện làm một. Hơi ấm đó là do một trái tim này tới được với trái tim kia, không liên quan tới tình dục. Nhưng có một thứ điên rồ đã được sinh ra từ phản ứng hóa học giữa tình yêu và tình thân, ngoài ra còn có lời nguyện rửa của thần thánh không tài nào phân tích nổi.

Tôi uống hết cà phê nóng hết ly này tới ly khác. Tay trái ghì chặt lên bụng, đột nhiên qua lớp cửa kính, tôi thấy một bóng hình quen

thuộc.

Tôi đứng bật dậy, sai từng bước ra cửa. Khi băng qua phố, tôi lớn tiếng gọi tên anh. Anh dừng chân, quay người lại. Chúng tôi mỉm cười ngắm nhìn nhau. Vì cũng không còn lựa chọn nào khác, chúng tôi chỉ có thể ôm ấp tình yêu mãnh liệt và niềm đau thương xót. Chúng tôi ôm ghì lấy nhau, hôn lên môi mạnh tới mức bật cả máu. Tình yêu vừa mới bắt đầu đã tồn tại như vậy, giống như cái chết vừa mới bắt đầu đã đối lập, tôi nghe thấy tiếng nghẹn ngào trong cổ họng anh. Tử cung của tôi trở nên ấm áp hơn, cơn đau đã giảm nhẹ được phần nào. Nhưng tôi cũng hiểu ra rằng chúng tôi đã định sẵn sẽ tận hưởng giọt hoan lạc cuối cùng, như trong đóa hoa.

Vì không còn lựa chọn nào khác.

Buổi tối, tôi đi cùng anh tới phòng nha khoa nơi Lý Lạc làm thuê.

Trong mắt tôi, đó là một nơi thật đáng sợ, bẩn thỉu, tanh tưởi, ánh sáng lạnh lẽo của các thứ phát ra từ kim loại. Lý Lạc vẫn gầy gò như thế, như đứa trẻ ngừng phát triển vì một tai nạn nào đó. Tôi cứ cắn chặt môi, thừa nhận mình đang sợ hãi, nhưng tôi đã nhận lời đi cùng Thiên Thiên tới một sân bóng ở trường tiểu học. Tại một góc sân nơi đó sẽ có một cuộc trao đổi phi nghĩa. Và điều kiện là Thiên Thiên có thể trở về Thượng Hải cùng tôi vào ngày mai. Anh sẽ vào một trung tâm cai nghiện do Cục cảnh sát lập. Tôi nói với anh đó là cách duy nhất. Tôi cần anh khỏe mạnh, chúng tôi cần phải sống với nhau lâu dài.

Tôi và Thiên Thiên tay trong tay, bàn tay còn lại đứt túi quần. Nơi đó nhét đầy tiền. Bụng tôi bắt đầu nổi cơn đau ngấm ngầm. Tuy băng vệ sinh OP đang dán chặt lấy cơ thể tôi, như một cánh cửa, như cung cấp một vật cản an toàn của một thứ hư vô nào đó.

Đi vào một cánh cửa nhỏ không người gác, tôi nhìn thấy một sân vận động lộ thiên, có đường chạy ngoằn ngoèo, có bập bênh thấp cho lũ trẻ, có chỗ chơi cầu lông và giá bóng rổ. Chúng tôi chui vào một hốc tối dưới tường.

Thiên Thiên khẽ ôm chặt lấy tôi, lấy một cái khăn mùi xoa bần thấm mồ hôi trên trán tôi. Dù tình huống tồi tệ thế nào, dù đang ở đâu, anh cũng chuẩn bị sẵn một cái khăn mùi xoa. Về điểm này, anh giống hết một đứa trẻ, hoặc như một quý tộc.

“Còn đau lắm không?”, anh dịu dàng nhìn tôi. Tôi lắc đầu tựa đầu vào vai anh. Ánh trăng để lại cái bóng sâu thẳm trong mắt anh. Anh rất gầy, quanh hốc mắt có màu thâm tím. Tôi không thể ngắm kỹ gương mặt này, nếu không nước mắt sẽ đầm đìa, thấy vô dụng khủng khiếp.

Hai tên mặc quần bò, đeo kính đen xuất hiện. Tay tôi và tay Thiên Thiên đang nắm với nhau trở nên lạnh toát.

Lý Lạc đi lên đón, khẽ nói với chúng điều gì đó. Chúng đi về phía chúng tôi. Tôi quy xuống một góc, nín thở, không dám động đậy. Thiên Thiên đứng dậy, tay cầm số tiền tôi đưa.

Gã đàn ông nhìn tôi, rồi hỏi, “Tiền đâu?”.

Thiên Thiên chìa tay ra. Gã kia đếm một lúc rồi cười, “Được, trừ đi số nợ lần trước, chỉ cho mày thế này thôi”. Nói xong, gã nhanh như chớp, nhét một gói nhỏ vào tay Thiên Thiên. Anh nhét luôn nó vào chiếc giày bên trái.

“Cám ơn”, anh nói nhỏ, rồi kéo tôi dậy, “Đi thôi”.

Chúng tôi đi rất nhanh. Lý Lạc vẫn còn đang phân trần gì với chúng. Tôi và Thiên Thiên đi như bay trên con đường lớn đối diện. Đầu đường vẫn rất đông đúc, người qua lại tấp nập. Chúng tôi đứng bên đường, chờ một chiếc tắc xi trống xuất hiện. Khi một nhóm thanh niên trẻ trông rất lưu manh đi ngang qua, chúng liếc nhìn tôi thật dâm dăng, có gã nói câu gì đó mà tôi nghe không hiểu, nhưng chắc chắn là những lời bần thủ. Những thằng còn lại trong nhóm cười đắc ý, đá chiếc lon coca rỗng vào chân Thiên Thiên.

Bàn tay Thiên Thiên đang nắm tay tôi đã đổ mồ hôi, trở nên nóng rẫy. Tôi nhìn anh, hạ giọng an ủi, “Mặc kệ chúng, không sao đâu”. Lúc đó có một chiếc tắc xi trống lướt tới. Tôi vẫy tay, xe dừng lại. Chúng tôi chui tọt vào trong.

“Anh yêu em”, Thiên Thiên khẽ nói, “Đừng bỏ anh, đừng mặc xác anh. Em là cô gái tốt nhất đẹp nhất trên đời này. Tất cả tình yêu của anh chính là em”.

Nửa đêm, tôi mơ màng nghe thấy mấy tiếng mèo kêu, tiếng mảnh như tơ. Tôi bật đèn, quả nhiên nhìn thấy con mèo của Thiên Thiên. Tôi vội tụt xuống giường, đặt đĩa thịt lợn nướng ướp muối ăn dở tối qua xuống sàn nhà. Con mèo đi tới, gục đầu ăn, ăn rất nhanh, rõ là quá đói.

Trông nó thật bần, lông dính bết không còn thấy màu gì, mặt gầy guộc, lộ rõ vẻ hung dữ của một con mèo hoang.

Tôi châm thuốc lá, ngồi trên giường nhìn nó ăn. Tôi không biết nó quay về bằng cách nào, có thể nó nhìn thấy tôi ở một góc đường nào đó, như thể nhìn thấy cứu tinh, biết được nó lại có thể cùng quay về căn nhà của chúng tôi ở Thượng Hải. Tôi cứ miên man nghĩ, đột nhiên thấy rất xúc động.

Tôi lại xuống giường, bế nó vào phòng tắm, dùng sữa tắm và nước ấm tắm cho nó. Nó ngoan ngoãn như một đứa trẻ, chịu để tôi kỳ cọ, không hề cựa quậy. Rồi tôi lau khô nó, bế nó lên giường. Thiên Thiên vẫn ngủ say. Con mèo ngủ dưới chân hai chúng tôi.

Một đêm bình an vô sự.

Hôm sau, nắng đẹp. Chúng tôi tỉnh giấc vì bị con mèo liếm chân. Gan bàn chân dính đầy nước dãi của nó, ngứa ngứa.

Tôi và Thiên Thiên nhìn nhau, rồi anh bắt đầu cởi áo ngủ của tôi. Tôi mở to mắt trong ánh nắng chan hòa. Không gian ấm áp như vuốt ve tấm thân trần của tôi. Tôi thấy bầu vú màu phấn hồng dập dềnh. Đôi môi anh như một chú cá nhỏ, âu yếm giỡn đùa trong nước. Tôi nhắm mắt, đón nhận tất cả. Ngón tay anh vuốt ve chỗ đau của tôi đang chảy máu. Tôi hét lên, máu đang chảy rần rật, bên tai vẫn nghe thấy tiếng con mèo kêu và đồng thời vẫn cảm nhận được cái đầu lười ảm ướt của nó đang liếm gan bàn chân tôi.

Tôi còn nhớ như in cảnh làm tình sáng đó cùng anh và con mèo. Có chút gì đó điên rồ. Trong mũi vẫn dính cái mùi khủng khiếp tanh ngọt của thứ độc được màu trắng. Đúng vậy, sau đó tôi không tài nào quên được. Dù hẹn hò với những người đàn ông khác, dù đi chơi phố cùng bạn gái, hoặc lúc ngồi viết một mình, hoặc đi dạo trên phố Gierkezeile ở Berlin, tôi vẫn không thể quên được buổi sáng của tình yêu và cái chết đó, mùi vị ngọt ngào và khủng khiếp đó.

Qua một số thủ tục vận chuyển phức tạp, cuối cùng con mèo cũng được phép lên máy bay. Chúng tôi bay về Thượng Hải.

20

Bé trai trong bột khí

Đừng khóc con ơi, đừng khóc.

Paul Simon

Ngoài trời âm u rồi đổ mưa, trên truyền hình đang phát một đoạn quảng cáo Pepsi Cola của Quách Phú Thành, mãi chưa hết. Hôm nay là thứ tư, tôi đã từng xem câu chuyện về chú chuột Mickey. Từ những câu chuyện đó, tôi biết thứ tư là một ngày mà bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Sáng sớm vừa thức dậy, Thiên Thiên đột nhiên thay đổi ý định, không muốn tới trung tâm cai nghiện nữa. “Tại sao?”, tôi dăm dăm nhìn anh.

“Anh muốn ở bên em thêm một thời gian nữa”.

“Nhưng đây không phải là chia ly tử biệt gì cả... Đừng lo lắng, em hiểu được cảm nhận của anh, nhưng khi anh lên cơn thì làm sao?”.

Anh rút một gói nhỏ trong đồng giày ra, lắc lư.

“Thiên Thiên”, tôi rên rỉ, “Sao anh vẫn đem nó theo?”.

Anh phá lệ vào bếp làm đồ ăn sáng cho tôi. Tôi nằm dài trong bồn tắm hồi lâu, nghe thấy tiếng trứng gà rán trên bếp kêu xèo xèo, nghe cả tiếng vung nồi rơi xuống đất loảng xoảng. Đúng là vụng quá. Nhưng một bữa ăn sáng không thể mua chuộc được tôi. Tôi không

thể chấp nhận anh tái nghiệm.

Tôi không ăn bữa sáng do anh làm. Anh không nói câu nào, co rúm trên salông, cho mèo ăn. Tôi ngồi trước tập bản thảo hồi lâu, dần cảm thấy khiếp sợ, như một pháp sư chợt phát hiện thấy pháp thuật của mình đã biến mất. Giờ đây tôi không tài nào thâm nhập nổi cái thế giới chữ nghĩa có khoảng cách đó. Bên cạnh tôi đang có những biến đổi sống động xảy ra bất kỳ lúc nào, như từng đợt sóng gợn trên mặt nước. Tôi luôn muốn thành công đột nhiên ập đến, như Alibaba niệm xong câu thần chú đã mở ngay được cánh cửa kho châu báu, như Bill Gate chỉ sau một đêm trở thành tỷ phú, như Củng Lợi ở tuổi tôi không cần nói tiếng Anh vẫn chinh phục được hàng triệu đôi mắt đẹp của đàn ông da trắng.

Nhưng giờ đây, tôi không còn đủ sức, vĩnh viễn không thể thực hiện nổi ước mơ trong thành phố này. Ngoài việc tự giạt tóc mình, trốn chạy ra khỏi trái đất (trước khi lời tiên tri của Nostradamus trở thành hiện thực) hoặc cùng Thiên Thiên rời bỏ đám đông, tới một rừng sâu ở châu Phi hoặc một hòn đảo trên bờ Nam Thái Bình Dương để trồng cần sa, nuôi gà, nhảy những điệu dân dã quanh đồng lửa, sống cuộc đời còn lại.

“Muốn đi ra ngoài không?”, Thiên Thiên phi một chiếc máy bay giấy lên bàn tôi. Anh gấp máy bay giấy rất đẹp, bên trên có hình vẽ, viết đầy những câu danh ngôn hoặc triết lý cuộc đời như “Người khác là địa ngục”, “Con người mãi mãi cô đơn”, “Cuộc sống ở nơi khác”, “Hãy sống như thơ”...

Chúng tôi đi xe tới trung tâm thành phố. Khi xe đi qua đường Diên An, chúng tôi phát hiện đoạn đường cao tốc này vẫn chưa làm xong, tiếp đó là một dãy nhà cổ có vườn hoa và tường bao quanh.

Người Thượng Hải luôn có thể cùng một lúc có cả hai thứ một cũ một mới. Những công trình thành phố nhấp nhô dùng những cây cầu bằng sắt thép để nâng cả cơ thể to lớn của thành phố. Song những di tích lịch sử lại dịu dàng thấp lùn lương tâm của thành phố bằng vẻ rêu mờ và mưa phùn. Mỗi lần ngồi trong tắc xi xuyên qua nửa thành phố với mới cũ lẫn lộn, tôi lại như nghe thấy tiếng thành phố đang lẩm nhẩm suốt dọc đường.

Có lẽ cả đời tôi không thể quên được thứ âm thanh đó và cũng có thể cả đời cũng không thể hiểu nổi nó. Mark từng nói rằng, mỗi một thành phố khác nhau trên thế giới đều có những âm thanh khác nhau. Trong những âm thanh ở Paris, London, Berlin, Venice, Vienne và Thượng Hải, anh tìm ra được một thứ mang đặc trưng nơi đó. Nó liên quan tới thời tiết, trạng thái, sự vật ở nơi đó, tới tình cảm trong nhân dân. Nó cùng kích thích lẫn nhau, dựa vào nhau mà tồn tại.

Nghe có vẻ huyền ảo phải không? Mẫu đàn ông tôi thích có thần kinh hơi khác thường. Vì tình dục và tình yêu khiến người ta trở nên thiên tài, nhạy cảm, có tư tưởng.

Ăn một bữa trưa ngon lành ở nhà hàng Benny có thể khiến cho cả ngày trở nên khởi sắc. Benny do một nhà thiết kế cổ quái người Bỉ trang trí thành nhà hàng có hình dáng con tôm hùm khổng lồ. Cửa sổ dài màu bạc, trên tường treo một tấm gương lớn. Khách tới ăn vừa có thể thưởng thức đồ ăn, vừa có thể ngẩng đầu lên quan sát những người xung quanh. Một điểm khiến người ta cảm thấy quái đản nhất là qua tấm gương này, người ta có thể công khai ngắm đủ hình dáng các phụ nữ ăn mặc trẻ cổ với những bầu ngực khác nhau. Nghe nói nơi đây đã xe duyên cho không ít đôi bạn tình. Qua tấm gương, đám đàn ông đầu tiên thì kinh ngạc, sau lại rơi vào lưới tình.

Tôi và Thiên Thiên ăn canh chua cay và sò hấp, mở đầu một cuộc tranh luận khó khăn hiếm có.

“Em có thích anh hiện giờ không?”, đôi mắt trắng xanh của anh như một dấu hỏi trên gương mặt trắng bệch. Dường như anh đã cố gom hết sức để chuẩn bị cho cuộc trò chuyện này, “Tất nhiên em không cần nói dối đâu”.

“Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?... Sắp một năm rồi, nhưng cảm giác như từ lâu lắm, rồi vẫn tiếp tục nữa cho tới một trăm năm, một nghìn năm. Vì em yêu anh, nhưng nếu anh không mau chóng khỏe lại... Giờ đây đầu óc em rất trống rỗng”.

“Nếu có một ngày... anh chết. Không, em đừng ngắt lời anh. Ý anh là sau khi anh chết rồi, anh đã nhắm mắt không bao giờ tỉnh dậy nữa, em sẽ nghĩ anh là người như thế nào?”.

Tôi không muốn ăn gì nữa, đầu lưỡi đột nhiên mất cảm giác, bụng mụ mị. Ánh mắt chúng tôi dính với nhau khá lâu, qua đồng thìa đĩa, ly tách. Lòng trắng trong mắt anh ngày càng xanh, như Joan Hawkes người Mỹ đã nói, “mãi cho đến khi có thể ứa ra một dịch thể lỏng như sương mù”.

“Em sẽ hận anh”, tôi nói dần từng từ.

“Chết là một biểu hiện chán chường, một đáp án phát triển hợp lý sau khi đã chán chường tột độ. Anh đã nghĩ rất lâu, có lẽ đã nghĩ suốt đời. Nghĩ thông rồi thấy chết không có gì xấu hổ cả. Một người như anh không thể tiếp tục gặm nhấm và hủy diệt linh hồn mình vô thời hạn”, anh chọc ngón tay vào ngực trái. Nếu không phải là ngón tay anh, mà là một con dao, hẳn anh sẽ nhẹ nhõm ra đi.

“Anh có thể đoán được những xúc động nào đó trong mặt tối tăm của cuộc sống anh. Bác sĩ thần kinh luôn nói, xúc động là vô cùng nguy hiểm. Họ không nói tới nhưng nó vẫn tồn tại”, giọng anh lạnh băng và rõ ràng. Đôi môi anh trắng bệch và vô cảm. Anh đang thảo luận với tôi về vấn đề của người khác. Anh đang nói về chính anh.

“Ý chí của anh ngày càng yếu ớt, mắt anh ngày càng sáng rõ vì anh nhìn thấy lỗ đen trong lòng mặt trời, nhìn thấy được các hành tinh lớn trong vũ trụ đã xếp hàng thành chữ thập”, anh nói.

Tôi phẫn nộ vì tuyệt vọng, “Đừng vòng vo nữa. Một câu thôi, em thấy anh rất bê tha”.

“Có thể. Người chết từ trước tới giờ đâu có cơ hội thanh minh cùng người sống. Thực ra có rất nhiều người sống cũng đang bê tha trượt dốc”.

Tôi túm lấy tay anh, nó lạnh cứng.

“Chúng ta đang nói chuyện gì thế này? Trời ơi, đừng nói nữa. Tại sao giờ đây lại phải nói những chuyện khủng khiếp thế? Đừng nói với em về sống và chết, về yêu và hận, về bản thân và những từ ngữ khiến người ta phải phát điên. Chúng ta đang sống bên nhau, không phải vậy sao? Nếu anh có ý kiến gì về cuộc sống của chúng ta hiện nay, anh cứ nói ra cụ thể. Do em lười giặt quần áo, hay nói mê buổi tối, đang viết tiểu thuyết khiến anh thất vọng, tiểu thuyết không sâu sắc, thực lực giống như rác rưởi... ? Được thôi, em sẽ sửa, em sẽ nỗ lực sửa cho mọi thứ tốt đẹp hơn, nhưng tuyệt đối đừng nói những câu khủng khiếp như vậy nữa... Em thấy chúng quá vô trách nhiệm. Ví dụ nhé, em luôn muốn cùng anh kịp thời giương đôi cánh để bay vào bầu trời, nhưng anh luôn muốn hất tay em đi, tự nhảy vào địa ngục. Tại sao vậy?”.

Rất nhiều người nhìn về phía tôi. Tôi ngẩng đầu, thấy mình qua tấm gương thật thất sắc, dữ dằn, mắt ướt loang loáng. Tôi thấy mình thật ngốc. Rõ ràng chúng tôi yêu nhau như thế.

“Coco”, thái độ Thiên Thiên vẫn lạnh lùng. “Ngay từ lúc bắt đầu, chúng ta đã biết cả hai rất khác nhau. Anh đã từng nói, chúng ta là hai dạng người khác nhau, nhưng điều đó không ngăn cản được tình yêu của chúng ta. Em tràn trề sức sống, là một cô gái nhiều tham vọng. Nhưng anh lại là người không chút ham muốn, sống trôi nổi mặc dòng đời. Các nhà triết học từng nói, “Tất cả đều đến từ hư vô”. Cảm giác hư vô đã nhấn mạnh tất cả những gì chúng ta có”.

“Hãy để những kẻ nói năng vậ chết đi cho rảnh. Bắt đầu từ nay, anh không được đọc những sách đó nữa. Anh cần phải sống cùng những người đang sống. Anh cần phải lao động thể lực nhiều hơn. Bố em thường nói, “Lao động khiến người ta khỏe mạnh”. Anh cần ánh nắng và thảm cỏ, và cần cả những tưởng tượng về hạnh phúc và niềm vui”. Tôi nói rất nhanh, như thể một cái máy khâu liên tục kêu xạch xạch trong bóng tối.

“Chẳng thà ngay ngày mai, anh phải tới trung tâm cai nghiện chết tiệt đó, phải tham gia các hoạt động nhẹ nhàng như nhổ cỏ, cùng hát ca với mọi người, chờ đợi vượt qua những ngày tháng đáng sợ. Em sẽ khích lệ anh nên giao lưu với nhiều cô gái khác, nhưng tuyệt đối không được yêu họ. Nếu cần thiết, em sẽ tìm gái điếm, chỉ cần anh có thể phục hồi sức khỏe như người bình thường”. Tôi vừa nói vừa khóc. Các tấm gương treo bốn phía bỗng trở nên nhòe nhoẹt.

Thiên Thiên ôm lấy tôi, “Em điên rồi”, và lấy ra một chiếc mùi xoa trong túi đưa cho tôi lau nước mắt.

Tôi nghẹn ngào nhìn anh qua hàng nước mắt, “Em điên vì anh

cũng điên rồ”.

Có ai đó ở một góc nhà hàng đang nhìn lên tôi, nó bị phản chiếu lên tấm gương trước mặt tôi, làm tôi hơi mất tập trung. Thì ra là Mark. Anh đang ngồi với một phụ nữ Tây trung niên, điệu bộ như bạn bè. Hẳn anh quan sát tôi đã rất lâu.

Tôi giả bộ không nhìn thấy, kêu phục vụ tới tính tiền. Hôm nay là thứ tư, là ngày mà mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Mark nhìn về phía tôi, gương mặt anh đầy vẻ nghi ngờ và sốt ruột. Quả nhiên anh đứng dậy, tôi quay mặt đi. Người phục vụ sai từng bước tới, chìa hóa đơn ra cho tôi. Tôi móc ví tiền, càng nghĩ ngợi lại càng khó rút tiền ra.

Cuối cùng Mark cũng tới trước chúng tôi, ra vẻ ngạc nhiên, “Chà, tình cờ quá, thật không ngờ gặp các bạn ở đây”. Anh chìa tay về phía Thiên Thiên trước.

Đột nhiên tôi thấy hận anh ta, hận mọi việc đang xảy ra trước mắt, hận gã người Đức này. Anh ta không có tư cách bắt tay Thiên Thiên để ra bộ thiện chí. Đôi tay đó đã từng vuốt ve mọi ngóc ngách trên thân hình tôi. Trong thời khắc giả dối này, đôi bàn tay đó thật khó chịu vô cùng. Lẽ nào anh không nhận thấy Thiên Thiên đang gầy yếu như vậy. Trời ơi, chúng tôi vừa có một cuộc trò chuyện ghê người, vừa bị tình yêu xé rách. Ngày mai, chàng trai này phải vào trung tâm cai nghiện. Cơ thể chúng tôi đều bao trùm không khí tuyệt vọng, thế mà gã đàn ông khiến tôi thấy mình khốn nạn này lại đi tới, giả vờ lịch sự và giả dối hỏi thăm sức khỏe Thiên Thiên.

Cứ cho rằng anh ta có một trăm lý do mê tôi, nhưng anh ta cũng phải nín nhịn, ngồi yên ở đó, cách xa chúng tôi, để chúng tôi được

bình yên ra đi.

Thần kinh của tôi co thắt, tôi kéo tay Thiên Thiên, vội vã đi về phía cửa. Mark vội đi theo, đưa cuốn sách chúng tôi bỏ quên trên bàn. Tôi khẽ cảm ơn rồi hạ giọng nhỏ hơn nữa nói với anh ta, “Biến đi ngay”.

Buổi tối, chúng tôi hầu như không chợp mắt, hôn nhau suốt đêm, nỗi đau như lan tỏa khắp phòng. Chiếc giường như một hòn đảo cô đơn nguy hiểm trôi dạt trên đại dương mênh mông. Chúng tôi tị nạn trong tình yêu của nhau. Khi trái tim tan vỡ sẽ có tiếng lách tách rất khẽ. Tôi thề với anh sẽ thường xuyên đến thăm anh, sẽ chăm sóc con mèo và tôi, sẽ viết cho xong tiểu thuyết, nỗ lực viết. Tôi sẽ tuyệt đối không đắm chìm trong bất cứ cơn ác mộng nào, phải tin rằng mình đẹp đẽ nhất hạnh phúc nhất, rằng kỳ tích sẽ tới. Ngoài những thứ này ra, tôi cũng không có cách nào khác. Tôi hứa sẽ đánh mắt màu tím và màu xanh khi tới thăm anh.

Em yêu anh, tình yêu của em chính là như vậy.

Sáng hôm sau, tôi lão đảo đưa anh tới trung tâm cai nghiện. Họ kiểm tra tên anh trong một cuốn sổ. Đó là do tôi đăng ký từ trước. Họ trả lại một số đồ dùng không cần thiết. Chiếc cửa sắt nặng nề khép lại. Chúng tôi nhìn nhau lần cuối qua khoảnh khắc cửa sập kín.

21

Rượu cocktail

Hãy tới đi, hỏi các nhà văn và nhà phê bình

Hãy dùng ngòi bút của các vị, viết ra những lời tiên tri.

Bob Dylan

Tình yêu xé rách chúng tôi.

Ian Curtis

*Những phụ nữ không cùng đẳng cấp sẽ có
những danh tiếng khác nhau.*

Sally Stanford

Tôi trốn trong phòng viết suốt một tuần, đầu tóc rối bời. Suốt thời gian này không có điện thoại tới làm phiền, không có ai gõ cửa (trừ nhân viên đưa cơm của nhà hàng Tứ Xuyên và một bà già trong tổ dân phố tới thu tiền vệ sinh). Tôi chao đảo như đang trượt trên đồng bùn, đi lại hết từ cánh cửa này tới cánh cửa khác, từ sự thật này tới hư cấu khác. Hầu như tôi không còn phải bỏ qua quá nhiều hơi sức nữa. Tôi đang trượt trên cuộc hành trình của chính tiểu thuyết.

Tôi vứt bỏ hết những kỹ thuật tu từ và nói dối. Tôi muốn đem tất cả diện mạo vốn có trong cuộc sống thật của mình phơi bày trước con mắt của công chúng. Không cần quá dũng cảm, chỉ cần thuận theo sức mạnh tiềm tàng trong bóng đêm, chỉ cần có khoái cảm là được. Không cần giả bộ ngây thơ, cũng không cần ra vẻ lạnh lùng. Tôi lấy phương pháp này để phát hiện ra sự tồn tại chân thực của mình, khắc phục

nổi khiếp sợ về cô độc, đói nghèo, cái chết và nhiều chuyện tồi tệ khác xuất hiện.

Tôi thường ngủ trên trang giấy, làm trán sưng vù một cục. Sau khi chiếc kim bạc của đồng hồ treo tường điểm mười hai giờ, tôi lại nghe được mọi thứ. Âm thanh đó cứ lặp lại, như tiếng ngáy của bác công nhân nhà hàng xóm, như tiếng cần cẩu tại công trường xây dựng cách đó khá xa, như tiếng ì ì của tủ lạnh trong bếp.

Đã vài lần, thực tình tôi không nhịn nổi, phải đặt bút xuống đi vào bếp, mở toang tủ lạnh ra. Tôi hy vọng trong đó giấu một con hổ. Nó sẽ nhảy ào ra, đè kín mồm miệng tôi bằng thứ lông óng ả, khiến tôi ngạt thở, rồi cưỡng hiếp tôi không chút ngần ngại.

Sự thật là trong trạng thái ẩn dật không thể miêu tả đó, tôi như đã thành tiên. Chắc hẳn thiên đường cũng chỉ như vậy mà thôi, tự do tự tại, không chút lo nghĩ. Không có đàn ông chú ý tới tóc tai và trang phục của bạn. Không có ai soi mói ngực bạn có đủ lớn, ánh mắt có đủ đong đưa. Không còn vội vã tới hết cuộc vui này tới cuộc vui khác. Cũng không có cảnh sát ngăn cản những hành vi điên rồ của bạn. Không có cấp trên giám sát tiến độ công việc. Không có phân chia đêm và ngày. Cũng không có ai hút cạn tất cả tình cảm của bạn.

Tôi bị tiểu thuyết của chính mình ru ngủ. Để chuyên tâm viết một cảnh nồng cháy, tôi thử khóa thân ngồi viết. Rất nhiều người tin rằng cơ thể và bộ não có mối quan hệ tất yếu, giống như nhà thơ Mỹ Theodore Roethke sống trong cái khu nhà cổ trăm năm của ông ta, liên tục cởi và mặc đồ trước gương, không ngừng cảm nhận những vũ điệu khóa thân trên cơ thể mình, lấy nó làm nguồn hứng khởi sáng tác. Câu chuyện này đáng tin và cũng không thể biết được, nhưng tôi luôn cho rằng sáng tác và cơ thể có mối quan hệ thần bí. Khi thân

hình tôi tương đối đầy đặn, những chữ tôi viết ra cũng tròn trịa và ngắn gọn. Khi tôi gầy đi, tiểu thuyết tôi sẽ tràn đầy những câu cú dài lê thê như đám rong biển mềm mại và rậm rịt dưới đáy biển sâu. Phá vỡ giới hạn của chính mình, tận dụng hết không gian, thậm chí phát triển cả lên vũ trụ, viết ra những thứ lớn lao.

Có lẽ đối với tôi, đó là một khẩu hiệu của Thượng đế, như tôi vẫn thử làm. Đôi nam nữ trong tiểu thuyết ôm choàng lấy nhau trong căn phòng rực lửa. Họ biết không thể trốn thoát, lửa đã bịt kín cửa sổ và cầu thang. Vì thế họ chỉ có thể làm một chuyện, đó là làm tình cuồng nhiệt trong đám lửa. Đó là câu chuyện mà một trong số bạn trai cũ của tôi đã kể, nó có thật và xảy ra gần nhà anh ta.

Khi xe cứu thương lôi được đôi bạn tình đó ra, xác họ khóa thân và dính chặt lấy nhau, mặc cho bị lửa thiêu cháy, chúng vẫn không thể tách rời. Cả hai đều chưa đầy hai mươi tuổi, là sinh viên của một trường đại học trọng điểm của thành phố. May mà đó là một tối cuối tuần, bố mẹ cô gái tới nhà hát Thiên Chấn xem kịch như thường lệ. Chàng trai tới nhà cô gái. Họ luôn ở bên nhau xem tivi, nghe nhạc, trò chuyện, và tất nhiên họ cũng làm những chuyện âu yếm khác như tất cả các bạn trẻ. Rồi ngọn lửa bùng lên trong cái bếp chung ở dưới lầu và lan rất nhanh trong căn hộ làm bằng gỗ. Gió đêm đó lại rất lớn nhưng họ không hề cảm nhận được nguy hiểm. Mãi cho đến khi căn phòng có mùi khét, họ mới biết không thể nào chạy thoát được nữa. Lửa đã bịt kín tất cả cửa sổ và lối đi, vì vậy họ chỉ có thể làm một chuyện là điên cuồng ân ái trong lửa cháy phừng phừng. Tôi như người thấy mùi cháy khét và cả mùi của tuyệt vọng bốc cháy.

Tôi buông bút xuống, thậm chí nghĩ nếu tôi và người yêu tôi ở trong căn phòng đó, không biết sẽ ra sao? Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng tôi cũng làm như vậy vì không còn lựa chọn nào khác. Chỉ còn

cách hòa vào nhau mới có thể đè nén được nỗi khiếp sợ tới cực điểm về cái chết sắp ập tới sau vài giây. Trong hệ thống lý luận của Freud, tôi chỉ tin phục mỗi thuyết mà ông nêu ra về mối quan hệ thần bí giữa sống và bản năng, giữa cái chết và bản năng.

Còn nhớ trong bữa tiệc dã ngoại trên cỏ lần trước, Madonna đã hỏi mọi người, “Nếu lời tiên đoán của Nostradamus cho rằng thế giới sẽ bị diệt vong vào năm 1999 thành sự thật, vậy các bạn sẽ lựa chọn làm việc gì cuối cùng?”, rồi cô ta tự hét to trả lời, “Tất nhiên là làm tình”.

Tay phải tôi vẫn cầm bút, tay trái tôi dần dần trượt xuống dưới. Nơi đó đã ướt đầm, có thể cảm giác nó dính dính và trương phồng lên như con sứa. Nhét sâu một ngón tay vào trong, lại thêm một ngón nữa. Nếu trên ngón tay có mọc thêm mắt hoặc dụng cụ khoa học tinh xảo nào đó, ắt hẳn ngón tay tôi sẽ phát hiện thấy một thế giới nhục dục tươi đẹp màu phấn hồng. Những mạch máu căng phồng dính chặt bên hai vách âm đạo đang chuyển động dịu dàng, chờ đợi niềm khoái lạc nguyên sơ nhất, chờ đợi một trận chiến mang tới vô số tinh trùng. Để rồi trong cung điện to lớn màu phấn hồng kia thai nghén một sinh linh nhỏ. Chả phải thế hay sao?

Tôi tự thỏa mãn mình bằng một sự nhiệt tình hơi ghê tởm. Đúng vậy, vĩnh viễn luôn kèm theo chút ghê tởm. Kẻ khác lấy việc gia đình phá sản, người chết, sống tha phương... để kích thích nguồn cảm hứng, viết ra hết tuyệt tác này tới tuyệt tác khác. Còn tôi chỉ dùng nước hoa Nha phiến, đóng cửa bảy ngày bảy đêm trong tiếng ca hủy diệt của Marilyn Manson để chào đón thắng lợi của tôi.

Có thể đây là tiểu thuyết cuối cùng vì tôi luôn cảm thấy mình viết tới viết lui vẫn không ra sao, tôi sắp tan tành rồi. Đúng vậy, điều đó khiến cha mẹ tôi phải che mặt chịu nhục, khiến cho người yêu trong

sáng và mỏng manh như cánh bướm của tôi phải thất vọng.

Bảy ngày sau, một cú điện thoại kịp thời lôi tôi từ đáy vực lên. Hôm đó ánh nắng bên ngoài thật đẹp, gió phe phất mang theo hương hoa nhẹ nhàng ở công viên Trường Phong gần đó. Biên tập viên Đặng thông báo với tôi qua điện thoại một tin bất ngờ. Tập truyện ngắn của tôi sắp tái bản, và in chung cùng tập truyện ngắn của người khác, xếp vào tủ sách mang tên “Gió mùa thành phố”.

“Vậy sẽ in bao nhiêu?”, tôi chậm rãi mở miệng, nhấn nhá từng từ vì suốt bảy ngày bảy đêm không nói một câu, lưỡi tôi có vẻ không tự nhiên.

“Dự định là mười ngàn bản. Tất nhiên, như vậy chưa phải nhiều lắm, nhưng cô biết đấy, tình hình tiêu thụ hiện nay rất kém, bị tác động của nguy cơ kinh tế Đông Nam Á. Nói thực nhé, mười ngàn bản là tuyệt lắm rồi. Thoạt đầu nhà xuất bản còn ngần ngại, nhưng tôi đã nói với họ là bản in đầu tiên của cô đã bán hết nhẵn trong một thời gian ngắn...”. Cô ta cười khiêm tốn, khiến tôi không khỏi phải lập tức cảm ơn.

“Trả nhuận bút theo tỉ lệ bản quyền hay theo bản thảo đây?”. Tôi hỏi, thấy đầu óc mình linh hoạt hẳn, như thể một cánh cửa vừa được mở toang. Mọi cái nóng bức, ồn ào, hỗn loạn, bao gồm cả mọi thứ vi khuẩn ho lao, kiết lị... trong không khí lập tức đều ùa vào. Mớ sức sống hỗn độn này đã kích thích sự sống của bộ não tôi. Tôi tạm từ bỏ cái lồng của tiểu thuyết, giành lấy sự giải tỏa tạm thời.

“Thế này nhé, hẹn nhau một thời gian cô có thể ra ngoài được. Tôi có mấy người bạn làm phát hành sách muốn gặp cô”, chị Đặng hòa nhã nói, “Qua tôi, họ biết cô đang viết một tiểu thuyết mới, nên rất muốn nói chuyện với cô, xem có khả năng hợp tác không. Tôi thấy

những cơ hội như vậy cũng rất tốt. Cô thấy sao?”. Hình như chuyện gì, cô ta cũng suy nghĩ chu đáo giùm tôi, sắp xếp được mọi thứ rất tỉ mỉ, phù hợp với nguyên tắc, logic của xã hội thị trường. Tôi chỉ cần yên tâm tiếp nhận món quà này bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào. Tôi không biết cô ta có thực lòng thích những gì tôi viết hay là cái gì khác. Tôi vẫn chưa nhìn thấy tính tất yếu phải đề cao cảnh giác, bởi vậy chỉ biết cảm ơn cô ta và nhận lời sẽ gọi điện, hẹn thời gian và địa điểm cụ thể sau.

Tiếp đó tôi gọi điện cho Madona. Cô vẫn đang trên giường, giọng mơ màng và già nua. Sau khi nghe rõ tôi gọi điện thoại, cô ra sức hăng giọng, nói nhỏ với người bên cạnh (hiển nhiên là đàn ông): “Cung ơi, lấy hộ em ly nước”.

Rồi cô hỏi tôi suốt thời gian qua làm gì. Tôi kể hết chuyện đi Hải Khẩu tìm Thiên Thiên, đưa anh tới trại cai nghiện và tôi lại vùi đầu vào sáng tác. Rõ ràng cô kinh ngạc, “Sao lại vậy? Trời ơi!”. Cô rít một hơi thuốc dài.

“Mọi việc đang tốt dần. Mình tin anh ấy sẽ hồi phục được”, tôi nói, “Cậu thế nào rồi?”.

Cô ta hừ một tiếng, “Còn có thể thế nào được nữa? Cuộc sống của mình luôn bị rượt và đàn ông bao quanh, mãi mãi là ảo giác. Chỉ có một ngày khi bị gió cuốn đi trong mê man, nếu thực sự ngày đó tới, mình sẽ cảm tạ trời đất. Đúng rồi, chiều nay nếu rảnh, chúng mình gặp nhau nhé. Mình đoán cậu cũng không được vui. Rất lâu rồi mình cũng không gặp cậu. Đi bơi không? Tới bể bơi ngoài trời ở khách sạn Đông Hồ, mình có thể vàng ở đó. Cậu biết không, cái hay của bể bơi ngoài trời là cùng một lúc có thể chơi đùa với mình và người khác. Đàn bà muốn nhanh chóng thu phục đàn ông, trừ phi nhảy múa khêu

gọi, còn không cứ ra bể bơi lộ thiên!”. Cô ta cười ha hả, như vai chính trong một bộ phim kinh dị của Hollywood.

“Cung ơi, xin lỗi, từ nãy giờ mình như con chó cái rối rít vậy. Anh chàng chết tiệt này làm mình hết cả hơi rồi. Thôi, không nói nữa, để mình lái xe tới đón cậu, sẽ có cả quà nữa”.

Bên làn nước xanh ngắt, tôi và Madonna nằm trên ghế bố, trên đầu là bầu trời sạch tinh và sáng rõ, gió nhẹ lướt qua mặt, ánh nắng như mật ong rải đều trên làn da. Làn da bị che kín suốt một mùa nom trắng bệch và thiếu sức thuyết phục. Tôi xoa kem lên khắp mình, nhìn người đàn ông ở dưới nước. Anh ta là Mã Kiến Quân, quen biết Madonna trong một trường hợp vô cùng kịch tính.

Một đêm khuya, Madonna phóng xe như bay trên đường. Lúc đó, người và xe đều ít, là thời khắc an toàn để có thể phát điên. Khi cô vừa lái xe vào con đường một chiều đầy những cây ngô đồng xinh đẹp, đột ngột bị một chiếc xe cảnh sát đứng khuất trong bóng tối lao vụt ra chặn lại. Hai cảnh sát từ trên xe xuống, trong đó có một chàng cao to vạm vỡ, mặt mũi điển trai như nam diễn viên chính trong phim *Điệp viên 007*. Khi trịnh trọng nói với Madonna, “Thưa cô, cô đã phạm lỗi”, giọng anh y hệt điệp viên 007, chỉ có điều trên tay anh không có khẩu súng lục, cũng không có gì ý định hăm dọa.

Dưới ngọn đèn đường, Madonna mơ màng nhìn anh ta. Ba giây sau, cô ta đã thấy thích chàng cảnh sát điển trai này. Cô ngoan ngoãn nộp phạt, nhân tiện đưa luôn số điện thoại di động cho anh. Không biết điều gì đã thúc đẩy anh ta nảy sinh quan hệ với người phụ nữ cô đơn lái xe lung tung giữa đêm khuya này.

“Anh ta nói thấy tay mình rất đẹp. Khi mình chìa tay ra cửa xe đóng tiền phạt, anh ta đã chú ý đôi bàn tay mê hồn này bởi chúng dài

và trắng ngần. Dưới ánh sáng của chiếc nhẫn kim cương, đôi bàn tay càng như có pháp thuật, thật ra, chúng cũng chỉ giống bàn tay giả của tượng thạch cao mà thôi”. Madona hạ giọng kể rồi cười phá lên. Tôi phát hiện thấy đôi tay cô và gương mặt cô khác nhau quá lớn. Tay cô trẻ trung đến kỳ lạ, như báu vật của các cô thiếu nữ vậy.

“Kệ anh ta muốn nói gì cũng được, chỉ biết anh ta tình nguyện làm tình với mình. Và làm rất thích. Mỗi lần chỉ cần thấy anh ta mặc bộ đồng phục cảnh sát tới gõ cửa, nơi đó của mình đã ướt đầm chỉ trong ba giây”. Cô ta nhìn tôi, tôi đang lơ đãng nghĩ sang chuyện khác.

“Này, vui lên chứ. Chúng mình xuống bơi đi”. Cô nói rồi đi về phía bể, nhảy đánh tùm một cái. Lúc này, người đang bơi dưới bể cũng đông dần. Một đôi thanh niên Nhật chân cong, lông chân đen đang ngâm người dưới nước quan sát tôi.

Tôi tháo kính đen, cởi khăn tắm, để lộ bộ đồ bikini màu đỏ. Dưới ánh nắng, màu đỏ phối với làn da trắng trông y hệt một món salad dâu tây trộn bơ. Tôi vội vã nhảy xuống nước, một lực mềm mại và trong suốt nâng cơ thể tôi lên. Dưới ánh nắng, tôi vẫn không tài nào giấu mình đi đâu được. Thế nên tôi đành phải nhắm mắt. Ánh mắt của người khác có thể xuyên qua nước, nhìn thấy món salad dâu tây này.

Tôi cũng không biết tâm tư mình tại sao lại biến đổi kì lạ đến vậy. Ánh mắt của người lạ nhìn tôi đang gần như trần trụi vẫn có thể mang lại cho tôi cảm giác khoái cảm bản năng. Nhưng mình bị phơi bày ngu ngốc dưới nắng như một món điểm tâm ngọt, trong ý thức tiềm ẩn của tôi lại trở nên tức giận. Tư tưởng chủ nghĩa nữ quyền lại trôi dạt. Dựa vào đâu mà tôi lại giống con búp bê Barbie không đầu óc nhỉ? Những người đàn ông kia hẳn không thể nào đoán được tôi là

một người viết tiểu thuyết đã tự giam mình trong phòng bảy ngày bảy đêm. Hầu như họ cũng không để tâm tới điểm này. Ở nơi công cộng chỉ cần quan tâm tới số đo ba vòng của một người phụ nữ xa lạ là đủ. Thậm chí trong đầu cô ta nhồi nhét những gì cũng không cần bận tâm, như thể việc nhà trắng có bao nhiêu bậc tam cấp vậy.

Bơi xong, tâm tư tôi vẫn chưa được cải thiện triệt để. Nhất là sau khi nhìn thấy cảnh Madonna và anh bạn trai cảnh sát đang âu yếm nhau nóng bỏng, tôi lại buồn bã, và hắt hơi trong phòng thay quần áo.

“Tội nghiệp quá. Cậu lo lắng nội tâm sẽ làm giảm sức đề kháng cơ thể. Cần chú ý giữ gìn sức khỏe nhé”. Madonna lấy một chiếc khăn tắm to choàng lên tôi, rồi dịu dàng rì tai tôi, “Nhìn mình đây này, từ sau khi có bạn trai, mình chưa từng bị cảm. Biết tại sao không? Theo đáp án của các chuyên gia, quan hệ tình dục có thể nâng cao sức miễn dịch cho cơ thể con người. Vì thế mình không bị hắt hơi, cũng không bị chảy nước mũi”.

Cô thơm lên mặt tôi một cái, rồi đột nhiên nhớ ra còn món quà tặng tôi, “Guộm đã, tặng cậu một cái bất ngờ”.

“Cái gì?”.

“Nhắm mắt lại đã”, cô ta cười lớn. Tôi nhắm mắt lại, nghĩ bụng có gì ghê gớm cơ chứ. Cô ta luôn là đứa đầu tiên thích đùa.

“Được rồi, mở mắt ra”. Cô vụt đưa một vật lên trước mũi tôi. Tôi lùi lại một bước mới phát hiện ra, đó là một dụng cụ tình dục cho phụ nữ. Một loại máy bằng cao su y như hàng thật, biết rung. Nhưng chưa là gì, cô ta lột hết vỏ bọc bên ngoài, lộ ra một cái hình dương vật màu phấn hồng, đâm thử vào lòng bàn tay cho tôi xem.

“Thôi, cảm ơn cậu, mình không cần thứ này”, tôi vội vàng nói.

“Mình cũng chưa dùng, đồ mới đấy. Từ khi thằng tạp chủng Dick bỏ mình, mình còn cho rằng phải dùng thứ này. Nhưng rốt cuộc vẫn không dùng. Nó không thể lấp được lỗ hổng trong lòng mình”. Gương mặt cô nở nụ cười quái dị, như vừa đau khổ vừa dâm dăng. “Ý mình đây chỉ là sự an ủi về tâm lý thôi. Nhưng giờ đây mình đã có người đàn ông khác, còn cậu hiện giờ lại u uất gấp bội. Chắc chắn vật này sẽ có tác dụng những lúc cậu cô đơn, cần người chia sẻ”.

“Không, không, cảm ơn cậu”, mặt tôi sắp đỏ dừ vì thứ này trông thật lợi hại, to đến giật mình. Tôi thà dùng tay mình tự làm còn hơn, nó mềm mại và đáng tin hơn nhiều.

“Nhận đi, mình xin cậu đấy”, cô ta vẫn cười.

“Không”, tôi cũng cười.

“Được rồi, cậu đúng là một thực nữ. Nhưng sự thật thì bên trong chúng ta không hề khác nhau”. Cô ta đã nhìn thấu tâm tư của tôi, bĩu môi chọc. “Nói thật nhé, hãy hẹn nhau cùng đi thăm Thiên Thiên... Từ khi chúng mình quen nhau, anh ta như đang gặp ác mộng. Tất nhiên khi anh ta gặp cậu lại là một câu chuyện may mắn. Mình hiểu con người như anh ta khát khao tình yêu ra sao”.

“Nhưng mình luôn thấy có lỗi với anh ấy, luôn cảm thấy mình là một cơn ác mộng khác của anh ấy. Chúng mình tay trong tay, như hai kẻ lữ hành trong đêm đen”.

“Cung ơ, đừng nghĩ nhiều quá. Mình biết lòng cậu không vui. Chuyện này không phải phụ nữ nào cũng xử lý được. Thật ra cậu khác mọi người. Khi nào thấy cô đơn, cứ gọi điện cho mình. Mình có thể

cho cậu mượn bạn trai mình, hoặc ba người cùng nhau cũng được”. Cô ta lại cười lớn. Đó là cách điển hình của cô khi thể hiện thái độ phiến diện về cuộc sống. Tôi tin rằng cô nói được làm được, dù những điều đó thật điên rồ, khiến người khác nghe thấy phải cảm thấy hơi ghê tởm và tanh tưởi.

Chúng tôi cùng ăn tối tại tiệm ăn nhà họ Dương người Đài Loan. Chàng cảnh sát đẹp trai của Madona hình như cũng thích tôi. Tôi có thể cảm thấy anh bất ngờ kẹp đầu gối tôi sau khi nuốt một ngụm rượu. Tôi không có phản ứng, trong miệng còn đầy dư vị tươi ngon của món sò, đầu óc lại lan man thầm nghĩ một cảnh sát khi trên giường khác người thường ở chỗ nào? Có lẽ anh ta sẽ coi mỗi một người đàn bà nằm dưới như một công dân bất lương để tăng cường chèn ép dữ dội, ra trận oai phong hơn. Không hiểu sẽ làm được bao lâu nhỉ?

Tôi vừa nghĩ, đầu lưỡi đã từa đầy nước bọt, trong bụng trào dâng một cảm giác ấm áp vô cùng, như thể bị một bàn tay to lớn đang ra sức bóp xoắn.

Madona chột hét to, “Mẹ kiếp chuyện gì thế này?”.

Cô ta đang bốc hỏa, vút toạch đôi đùi xuống. Đầu gối đối diện tôi đột nhiên ngừng hành động. Tôi không nhin nổi, chỉ muốn bật cười.

Người phục vụ vội vã chạy tới. Tại sao lại có thứ ghê tởm này? Tôi dám đánh cược rằng đầu bếp của các anh sắp bị hói đầu đấy. Tôi sẽ rửa cho anh ta rụng hết tóc”. Cô ta thô lỗ chỉ vào một bát xúp.

Người quản lý nhà hàng cũng tới, liên mồm xin lỗi, và sai người phục vụ bê bát xúp gà có sợi tóc lênh bành đi ra. Một lát sau, họ bung tới một bát xúp mới và tặng thêm một món điểm tâm ngọt.

Đến tối về tới nhà, tôi phát hiện thấy trong túi có món quà của Madona. Chắc chắn là cô đã nhét trộm vào. “Đúng là một phụ nữ điên rồ”. Tôi nghĩ thầm, lắc đầu và nhét món đồ đó vào một cái ngăn kéo. Tắm xong, tôi leo lên giường.

Cơn buồn ngủ như triều cường giữa tuần trăng, phủ kín lấy người tôi. Đã lâu lắm, tôi mới thấy dễ ngủ đến vậy. Thiên Thiên của tôi, tiểu thuyết của tôi, những mệt mỏi của tôi, lại còn mọi vấn đề cuộc sống chớ chết nữa chứ..., tất cả đều bị vút vào một cái lỗ không đáy. Cứ ngủ một giấc ngon rồi tỉnh tiếp.

Coco yêu quý, đừng buồn thương. Sau khi tỉnh giấc lại là một ngày mới tiếp nối của ngày hôm trước mà thôi.

Sáng hôm sau, bà béo hàng xóm phát hiện trong thùng thư của tôi một lá thư và một tấm thiệp. Bà nhiệt tình mang tới cho tôi như thường lệ.

Tôi cảm ơn bà, đến ghế sofa ngồi xuống đọc. Thư là của Thiên Thiên, còn tấm thiệp do Mark gửi từ Mexico. Tôi ngần ngừ một lát, quyết định đọc tấm thiệp trước. Trên thiệp là một cây xương rồng cực kỳ lớn như một bảo tháp, sừng sững giữa sa mạc. Đằng sau thiệp là mấy dòng chữ tiếng Anh ngoáy tít.

Cung ơi, anh đi công tác tới Mexico, một nơi hơi bản nhưng rất cá tính. Khắp nơi đều có thể thấy được cần sa, xe xích lô và những phụ nữ tóc đen, mắt xanh buồn rười rượi. Ở khách sạn, anh ăn vô số các món cay nhất thế giới. Lần sau hôn em, nhất định em sẽ bị cay theo đấy.

Tái bút: Khách hàng của bọn anh, một doanh nghiệp đa quốc gia, chuyên sản xuất kính chịu lực là kẻ rất khó chịu. Anh còn phải đi châu

Âu cùng mấy đồng nghiệp công ty tại Đức để điều tra về thị trường kính và tình hình của một đối thủ cạnh tranh mà khách hàng cần điều tra. Nửa tháng nữa có thể gặp em.

Tái tái bút: Anh gọi điện cho em không được, đang suy nghĩ dùng mạng. Anh có thể giúp em đăng kí một hòm thư điện tử miễn phí của hotmail.

Hôn em! Mark.

Tôi hôn tấm thiệp. Suốt một thời gian điện thoại của tôi bị ngắt ra. Chắc hẳn anh cũng đoán được tôi đang viết tiểu thuyết. Tôi không chút lo lắng về anh. Anh là một người đàn ông có thể gọi là một cột trụ trong xã hội, vừa đẹp trai thông minh, vừa có một công việc khiến người khác phải ngưỡng mộ. Anh giỏi xử lý các mối quan hệ xã hội phức tạp, cũng rất giỏi giúp tôi giữ thăng bằng (anh là chòm sao Thiên Bình điển hình). Trong quan hệ với phụ nữ, anh lạnh lợi như cá gặp nước.

Chỉ cần anh muốn, dù tôi có chạy tới Nam cực, anh cũng tìm được cách liên lạc với tôi.

Năng lực trên người anh như thể món quà mà vũ trụ ban tặng. Còn Thiên Thiên lại hoàn toàn trái ngược. Họ như người của hai thế giới khác nhau. Họ phản chiếu những cái bóng của mình lên cơ thể tôi.

Tôi tìm được một con dao rọc giấy màu bạc trên bàn. Thông thường tôi ít khi dùng cách này để mở thư. Nhưng dùng nó lúc này giúp tôi bình tâm hơn.

Thiên Thiên chỉ viết có một trang rất mỏng.

22

Gặp giới xuất bản sách

*Hãy để chúng tôi ở bên nhau, trái tim đơn độc,
khỏa thân dưới ánh đèn*

Xe lửa chạy như bay trong bóng đêm

Phương pháp duy nhất của Thượng đế tạo nên cái cầu lắc lư.

Tori Amos

Biên tập viên Đặng lại gọi điện tới, tử mỉ hỏi thăm tình hình ăn ngủ và tiến độ sáng tác của tôi ra sao. Rồi chị hỏi tôi có tới được tiệm cà phê có tên “Trung Quốc Thông” trên đường Thiệu Hưng không.

Tôi đồng ý.

Xe tới đường Thiệu Hưng. Đây là một con đường đậm màu sắc văn hóa, hai bên đường là các nhà xuất bản và hiệu sách. Tiệm cà phê được đặt tiếng Anh là “Old China Hand” vì tứ phía đều bày kín sách và đồ cổ thập niên 30. Chủ tiệm là nhiếp ảnh gia nổi tiếng Deke Erh. Khách tới đây có không ít giới thượng lưu trong ngành văn hóa, các phóng viên, giới xuất bản sách, các nhà văn, các nhà sản xuất phim truyện và truyền hình, các ngôi sao ca kịch, các học giả phương Tây... Họ luôn tề tựu trong bối cảnh thanh nhã này như những vì sao tỏa sáng trên bầu trời. Việc bài trí sách, đồ cổ, nhạc Jazz cùng mùi thơm cà phê rất phù hợp với những kí ức diễm tình của thành phố này cùng chỉ nam mua sắm hiện đại.

Tôi đẩy cửa vào, nhìn thấy chị Đặng và mấy người đàn ông đang ngồi ở một cái bàn trong góc. Tôi liền lại gần ngồi xuống, phát hiện thấy một người trong số đó rất quen. Anh ta mỉm cười, chìa danh thiếp ra cho tôi. Lúc này tôi mới nhớ được anh ta là ai. Đó chính là trưởng ban văn nghệ Hội sinh viên của khoa Trung văn đại học Phúc Đán. Anh hơn tôi hai khóa, từng là một trong số đối tượng mà tôi yêu đơn phương hồi đó. Do anh luôn đội mũ kiểu xã hội đen Italy và đeo kính đen nên thường bị gắn biệt hiệu là Bố già.

Còn nhớ trường Phúc Đán thời đó có một vở kịch đầu tiên trên sân khấu các trường Thượng Hải, có tên là “Cái bẫy”. Bố già đảm nhận vai trò đạo diễn. Tôi phải vượt qua bao khó khăn mới giành được vai nữ chính. Với lý do thảo luận kịch bản, tôi thường tới kí túc xá lầu 3 của Bố già, ngồi bên chiếc bàn “tâm tình” (do loại bàn này luôn có người ngồi tâm sự nên được đặt tên như vậy), rồi giương con mắt mơ màng vì cạnh thị, ngắm nghía gương mặt điển trai nhưng rất khó đoán của đạo diễn. Tôi tưởng tượng ra cảnh anh sẽ đột ngột mở miệng, vươn người qua bàn, gắn lên đôi môi tôi như một thanh nam châm.

Cảnh này còn khiến người ta cảm động khó quên hơn bất kỳ một vở kịch nào, nhưng từ trước tới giờ nó vẫn chưa từng xảy ra. Tôi quá trẻ nên rất ngượng. Còn anh, sau chuyện đó tôi có nghe nói anh phải lòng cô gái thiết kế sân khấu. Cô gái đó luôn đeo một chiếc chìa khóa bạc, đôi chân dài khi đi lại như nhảy nhót, khi cười có hai má lúm đồng tiền. Cô thường quát tháo tụi con trai, sai mang đình, gõ chạy lung tung khắp nơi trong sân khấu. Cô ta có vẻ rất chuyên nghiệp trong việc dùng giấy làm đạo cụ, thường xuyên gọi điện thoại cho công ty giấy Hối Phong. Tôi thậm gọi cô ta là “Hối Phong”.

“Hối Phong” làm Bố già mê tít. Trước đêm diễn chính thức, tận

mắt tôi chứng kiến họ tay trong tay đi dưới con đường cây âm u rợp bóng trắng. Lòng tôi như ngân vang “Bài ca ánh trăng buồn”.

Ngày hôm sau khi công diễn chính thức, do người hóa trang gặp sự cố không tới được, Bố già kêu “Hối Phong” hóa trang cho tôi. Chỉ nhìn thấy cô ta cầm một nắm bút hóa trang, cười hi hí đi tới, đánh mắt tôi như quét sơn dầu lên, khiến mắt tôi vừa sưng đỏ, vừa đau vừa xấu xí.

Tôi xong lấy gương ra soi, suýt nữa tôi đứng không vững. Gương mặt đang lạnh lặn bỗng biến dạng như mặt hề trong đoàn xiếc. Thế mà Bố già vẫn ra sức tán tụng, “Đẹp quá”. Thế nên hận cũ thù mới cùng tích tụ trào dâng, tôi khóc lóc âm ỉ tuyên bố bỏ diễn, mãi cho đến khi Bố già phải ngọt nhạt vỗ về tôi suốt nửa tiếng đồng hồ.

Trên người anh như thấm đẫm vẻ ăn năn đền tội, dỗ dành tôi rất ngọt ngào và thương cảm. Rồi người hóa trang mới giúp tôi trang điểm lại. Vở diễn đêm đó rất thành công. Tôi diễn rất có hồn, khóc như mưa, mọi người vỗ tay âm ỉ.

Hai tháng sau, trên thảm cỏ sau tượng đài Mao chủ tịch, tôi nhận lời với bạn trai cũ của tôi là một tín đồ Ki tô giáo, kẻ tôn sùng Shakespeare và cũng là kẻ ham muốn thái quá về tình dục. Cuối cùng chúng tôi đã kết thúc quan hệ trong chiến tranh như đã viết ở đoạn trên, thậm chí tôi còn nhờ cả quan hệ với cơ quan công an để giải quyết.

Nhớ lại những chuyện cũ, cảm thấy không khỏi ngu ngốc, nhưng cũng rất kì diệu. Tôi nghĩ nếu hồi đầu không yêu đương với kẻ tín cuồng kia mà là với Bố già, không biết lịch sử sau này có phải sửa chữa không, tôi có gặp phải nhiều chuyện như vậy không, và có viết tiểu thuyết điên cuồng như bây giờ không, có chìm đắm trong các cơn

mơ và lẩn lóc trong thành phố này không? Ai biết được cơ chứ?

“Chào Bố già”, tôi hào hứng bắt bàn tay anh chìa ra.

“Em ngày càng đẹp”, anh ta nịnh. Kiểu tán gái như vậy đã quá sáo mòn nhưng nghe vẫn thích. Biên tập viên Đặng giới thiệu mấy người đàn ông đó cho tôi. Họ đều là bạn bè, thành lập văn phòng mang tên “Tả Ngạn” núp sau lưng nhà xuất bản của chị Đặng. Hình như các nhân tài tốt nghiệp từ Đại học Phúc Đán ra mới có thể nghĩ một cái tên văn vẻ xuất phát từ trào lưu Tân lãng mạn chủ nghĩa Pháp như vậy.

Chị Đặng từng cho biết, nhóm “Tả Ngạn” từng xuất bản tử sách “Ngàn hạc giấy”, đạt kỳ tích phát hành khắp toàn quốc. Theo ước tính của bộ phận thống kê, giá trị sản phẩm vô hình của nhãn hiệu “Ngàn hạc giấy” đã vượt quá mười triệu, một con số khiến người ta phải hoan hỉ nhảy múa.

Tâm trạng tôi trở nên thoải mái hẳn. Lúc gặp được cựu sinh viên trường Phúc Đán ở thành phố này hay thành phố khác, tôi luôn thấy vui mừng. Không khí trẻ trung diên rồ, tự do, lạnh lợi, song cũng không mất đi vẻ quý tộc luôn bay lượn trong không gian của những hàng cây ngô đồng song song trong Yến Viên, Trương Huy Đường và Hàm Đan Lộ. Đó là một phần trong sáng của những đứa trẻ Phúc Đán trên con đường nhân sinh dài dằng dặc, đồng thời cũng là tiêu chí bí mật để dễ dàng nhận ra nhau.

“Mọi người đều quen nhau cả, vậy tốt quá. Coco, hãy kể về cuốn tiểu thuyết cô đang viết đi”, chị Đặng vội vã vào đề.

“Anh đã từng đọc tuyển tập truyện ngắn của em, “Tiếng gọi của bướm bướm”. Sau khi đọc xong, anh thấy rất kì lạ, như thể đi vào bốn

bức tường và trần nhà. Trên sàn nhà là căn phòng đầy gương, phản chiếu không ngừng từ chiếc gương nọ sang chiếc gương kia. Ánh sáng xung quanh như một con rắn bị nhốt kín, cứ luẩn quẩn đuổi quanh. Trong mớ tinh thần hỗn độn đó có một cảm giác chân thực thật cảm động. Và về ngôn ngữ có một giọng lưỡi lả lướt như khơi gợi. Đọc sách của em như vừa trải qua một cuộc...”, nói tới đây Bố già chột hạ giọng, “một cuộc làm tình tuyệt vời”.

Anh ta nhìn tôi đầy ẩn ý, “Loại sách đó có sức quyến rũ ghê hồn, nhất là đối với những độc giả có trình độ học vấn cao”.

“Văn chính là người”, chị Đặng xen ngang.

“Thị trường sách của chị đã được xác định trong giới trí thức và sinh viên, đặc biệt là các độc giả nữ có phản ứng nhạy cảm”, bạn của Bố già cất tiếng.

“Nhưng tôi cũng chưa biết rốt cục sẽ như thế nào, tôi vẫn chưa viết xong”.

“Nghe nói thời gian trước có rất nhiều độc giả viết mail cho em phải không?”, Bố già hỏi. “Lại còn gửi cả hình nữa”. Chị Đặng cười, nét yêu kiều hiếm hoi của phụ nữ trung niên như đóa hoa tươi sau cơn mưa chột xòe nở. “Lòng nhiệt tình chính là khởi nguồn của cảm hứng”. Một người khác nói, “Cám ơn các bạn”. Tôi nhấp một ngụm cà phê, rời ánh mắt ra khỏi chiếc điện thoại cổ lỗ sĩ trước mặt. Trông nó rất buồn cười. Tôi khẽ cười, dịu dàng nói, “Coi như tôi cũng phát hiện được ra ý nghĩa của nhà văn, chí ít làm nhà văn cũng thần bí hơn là nhân dân tệ trị giá một trăm đồng”.

Ngoài cửa sổ, trời tối dần, mấy ngọn đèn màu cam trên vách đã bật sáng. Bố già đề nghị đi nơi khác ăn. Chị Đặng từ chối. Cô con gái

đang chờ chị về ăn tối. “Nó đang chuẩn bị thi hết cấp ba, thời gian rất gấp, tôi luôn phải trông nom cháu”, chị giải thích với chúng tôi.

Lúc này bên ngoài lại có mấy người khách đi vào. Tôi thấy một người phụ nữ luôn xuất hiện trong tiết mục Tâm sự trên truyền hình. Một năm có 365 ngày thì có tới 364 ngày, cô ta ăn mặc như các tài nữ đầy oán hận theo kiểu Trương Ái Linh, người gây đến thảm hại. Ở không ít các buổi tiệc cũng có thể thường xuyên gặp mặt cô ta. Madonna từng nói, loại phụ nữ như vậy đều có các anh bồ ngoại quốc, vì vậy luôn có biệt hiệu là “Áo dài Thượng Hải bé bỏng”. Bố già và họ đều là chỗ thân quen, chào hỏi nhau một chặp, chúng tôi ngồi xe đi ăn tối.

Sau bữa tối, Bố già hỏi tôi sống ở đâu, anh có thể tiễn tôi về. Tôi cũng không phải là phụ nữ ngốc nghếch, thừa biết anh ta đang nghĩ gì nhưng không được. Mọi việc giờ đã khác. Tối nay tôi cực kỳ muốn ở một mình, mặc dù nhìn bề ngoài, trông anh vẫn quyến rũ như thế.

Chúng tôi ôm từ biệt nhau, hẹn khi tiểu thuyết hoàn thành sẽ báo cho anh biết. “Rất vui được gặp lại em, cũng rất ân hận không theo đuổi em thời ở Phúc Đán”, anh rĩ tai tôi, giọng nửa đùa nửa thật.

Tôi lững thững đi bộ một mình men theo đường Hoài Hải buổi tối. Rất lâu rồi không được đi bộ như vậy, dần dần toàn thân bắt đầu nóng lên. Tôi nghĩ mình mới hai mươi lăm tuổi, như một thẻ tín dụng mệnh giá cao. Mọi thứ hăng sử dụng trước, nợ trả sau. Trên đường có nhiều đèn nê-ông hơn nữa cũng không làm tôi chói mắt. Những cột rút tiền tự động bên đường cũng không giàu có bằng tôi.

Tôi tới cửa vào của tàu điện ngầm trước tòa nhà Parksons, phía dưới có một nhà sách tư nhân rất lớn có khá đầy đủ chủng loại, nhưng không bao giờ chịu hạ giá. Tôi lướt một vòng không chủ đích,

rồi dừng lại một lúc trước quầy bán sách tướng số bói toán. Sách ghi người sinh ngày mùng 3 tháng 1 có sức quyến rũ phi thường, được mệnh danh là “Cô gái chân đẹp”, năng lực khôi phục rất mạnh mẽ và ước đoán năm 2000 là năm thu hoạch vui vẻ của tôi. Nghe ra cũng không đến nỗi nào.

Tôi lại đến trước máy chụp hình tự động trong ga tàu điện ngầm. Đó là một phòng chụp nhỏ không người trông coi. Trong căn hộ của Mark cũng treo một loạt các bức hình chụp tự động của anh. Bốn bức trong đó là bốn tư thế khóa thân khi đứng, ngồi, nằm, nghiêng. Mỗi bức đều là một bộ phận trên cơ thể anh như đầu, ngực, bụng, đùi. Khi ghép vào nhau, chúng mang lại một hiệu quả thị giác cực kỳ kích thích, như thể một người máy, hoặc một cơ thể người bị giải phẫu bằng dao. Còn có một sêri hình mà Mark gọi là “đười ươi vai to”, trong đó anh chụp rất nhiều hình bấp tay, rồi nối liền với cánh tay giương ra trên người; trông giống phiên bản “đười ươi Tarzan” hiện đại, rất quái dị, cũng rất gợi cảm. Tôi nhớ lần đầu tiên làm tình với Mark trong căn hộ của anh, những bức hình trên tường này thực tình khiến tôi hưng phấn vô cùng.

Tôi nhét đủ tiền xu vào cái lỗ con, sau bốn lần đèn chớp sáng và chừng năm phút, tôi nhận được một chùm bốn tấm ảnh đã được rửa và hơi khô. Gương mặt trên đó lần lượt thể hiện đủ các vẻ bi thương, phẫn nộ, vui sướng, lạnh lùng. Có một khoảnh khắc, tôi không thể xác định được cô gái trước mặt rốt cục là ai. Tại sao cô ta lại có được những vẻ vui buồn phẫn nộ như vậy. Cô ta sống ở góc nào trên trái đất, có những quan hệ gì với những dạng người nào? Cô ta sống bằng gì?

Năm phút sau, thần kinh tôi được hồi phục lại bình thường. Nó giống như những linh hồn lang thang tản mát trong không khí được

thu hồi lại phía sau lớp da đầu. Tôi nhìn tấm hình tự chụp trong tay, cẩn thận cất vào túi.

Nhìn cái đồng hồ hình tròn trong nhà ga, đã mười rưỡi, nhưng tôi vẫn không thấy buồn ngủ chút nào. Chuyến tàu cuối cùng còn cách nửa giờ nữa. Tôi mua một tấm vé tại quầy bán vé tự động, nhét vào khe kiểm tra vé. “Cạch” một cái, tấm vé màu xanh thè ra. Thanh chắn tự mở ra. Tôi đi xuống cầu thang, chọn lấy một chỗ ngồi yên tĩnh và sạch sẽ trên dãy ghế nhựa màu đỏ.

Có thể ngủ một giấc, cũng có thể ngắm người lạ xung quanh. Tôi từng viết một truyện ngắn có tên “Người tình ga điện ngầm”, đại ý kể về một cô gái xinh đẹp nhưng trông tiêu tụy trên chuyến tàu cuối cùng từ quảng trường Nhân dân luôn gặp một chàng trai trí thức sạch sẽ gọn gàng, khắp người tỏa mùi thơm, mùi điều hòa và mùi thuốc lá thoang thoảng. Họ chưa từng trò chuyện nhưng cảm thấy thật gần gũi. Có lúc khi không thấy người kia xuất hiện, người còn lại bỗng dưng thấy buồn bã. Tới một ngày, do tuyết lớn trời quá lạnh, mặt sàn trong toa xe rất trơn, một cú lắc khiến cô gái bỗng ngã nhào vào lòng chàng trai. Họ ôm ghì lấy nhau. Mọi người xung quanh cũng không chú ý tới vẻ khác thường của họ. Mọi thứ diễn ra thật tự nhiên. Chàng trai không xuống ga mà anh phải xuống, mà cứ đi theo cô gái tới tận ga cuối cùng. Trong sân ga giữa đêm, anh hôn cô rồi tạm biệt cô như một người trí thức thực thụ rời ra về. Khi suy tính cái kết, tôi đã rất mất công. Tôi không biết có nên để chàng trai và cô gái này tuyệt đối không có quan hệ thân thiết về thể xác, hay cứ để họ lên giường, trở thành cặp bạn tình thì thỏa mãn hơn cho khuynh hướng tâm lý thầm mỹ của độc giả.

Kết quả là sau khi câu chuyện được đăng trên một tạp chí thời thượng đã gây ra rất nhiều phản ứng của các người đẹp trí thức. Bà

chị họ Chu Sa của tôi đại diện cho mấy đồng nghiệp, thể hiện thái độ bất mãn về cái kết theo hướng chủ nghĩa trung dung của tôi, “Em phải để họ hoàn toàn không chạm vào nhau hoặc phải thỏa mãn hoàn toàn. Nhưng anh ta đã hôn cô ta, rồi lại lịch sự từ giả như vậy, vứt cô ta lại một mình. Như vậy là sao? Cảm giác rất khó chịu, ngứa ngáy, còn tệ hơn cả gặp trận mưa độc. Chúng ta có thể tưởng tượng sau khi hai người chia tay nhau, ai về nhà nấy và đều vật vã khó ngủ. Câu chuyện tình yêu như vậy khiến người ta phải thất vọng”. Lúc đó, chị tôi vẫn chưa ly hôn với anh chồng cũ, nhưng đã rơi vào tình huống khó xử. Chồng chị là bạn học cùng lớp thời đại học. Mấy năm sau đó, họ không còn giữ được cảm giác mới mẻ về nhau, thậm chí đã quá quen thuộc như tay phải với tay trái.

Giống như hầu hết phụ nữ trí thức khác, Chu Sa ngoài cái vẻ bề ngoài hiền dịu đoan trang còn ẩn giấu một trái tim nhạy cảm và phong phú. Họ đều có tinh thần trách nhiệm cao với nghề, có yêu cầu rất cao đối với cuộc sống riêng của mình. Họ khát khao hình tượng người phụ nữ mới, độc lập và hiện đại, tức là phải tự tin, giàu có và có sức quyến rũ. Họ có nhiều sự lựa chọn cho cuộc sống riêng của mình. Họ yêu thích câu nói của Lưu Đức Hoa trong quảng cáo của hãng Ericsson: “Mọi thứ đều trong tay bạn”, và cũng hâm mộ hình tượng người phụ nữ chuyên nghiệp tay đeo nhẫn kim cương, nở nụ cười tự tin trong quảng cáo của DeBeers. Tiếng ngoài hình là một giọng nam đầy truyền cảm, “Là ánh sáng của niềm tin, là ánh sáng của sự quyến rũ”.

Chuyến xe cuối cùng chậm rãi trườn tới ga. Lúc bước vào toa xe, tôi ngửi thấy mùi đàn ông rất dễ chịu. Nó giống hệt như tôi đã miêu tả trong “Người tình ga điện ngầm”, “Từ người anh tỏa ra thứ mùi hỗn hợp của thuốc lá, mùi thơm, mùi điều hòa và mùi cơ thể. Thứ mùi mê hồn này khiến cô thấy hơi choáng váng”. Tôi không nhìn nổi quay đầu

ngó quanh. Chẳng lẽ nhân vật trong truyện thực sự muốn xuất hiện trước mặt nhà văn sao? Nhưng tôi không tài nào xác định nổi cái mùi đó được tỏa ra từ trên người ai trong đám đàn ông xung quanh. Tôi đành từ bỏ suy nghĩ lãng mạn này, nhưng quả thực tôi nhận thấy một cảm giác thần bí nhẹ nhẹ và cái đẹp mỏng mảnh đang lan tỏa khắp nơi trong cuộc sống thành phố.

23

Người mẹ từ Tây Ban Nha tới

Anh mãi không nghe em nói

Anh chỉ nhìn thấy đồ em mặc,

hoặc quan tâm nhiều hơn tới màu tóc của em

Mỗi câu chuyện đều có hai mặt,

Em không còn giống lúc bắt đầu.

Công ty TNHH Hình tượng công chúng

Thời tiết nóng dần, ve sầu kêu râm ran trên các cây bạch dương ở khu tô giới cũ. Những bậc thềm đá còn dính bụi xám và khói xe ô tô thông với những khu vườn bí mật trong thành phố, những tòa biệt thự cổ và những đám người thời thượng luôn xuất hiện lúc nửa đêm khuya khoắt tới không ngờ.

Giày cao gót nện dọc con ngõ dài rêu phong, đi qua con đường với những tòa cao ốc đồ sộ, bước qua giấc mộng mơ màng của cả Đông Tây Nam Bắc, tiếng gõ cửa cạch cạch là tiếng vọng vật chất tuyệt diệu nhất trong lỗ tai thành phố này...

Vào một buổi chiều bất ngờ, tôi vừa viết xong đoạn văn giàu ý thơ này, ngoài cửa đã vọng tới tiếng bước chân của giày cao gót. Tiếp đó là tiếng gõ cửa khe khẽ có tiết tấu. Một người đàn bà đứng tuổi đang gõ cửa nhà tôi.

Bà ăn mặc rất tinh tế, khi nói mang nặng màu sắc lạ và âm cuốn

lưỡi. Trong chớp mắt, tôi chợt hiểu vị khách không mời này là ai. “Tất Thiên Thiên không có nhà sao?”. Trông tâm trạng bà khá phức tạp, nhìn ngắm tôi vài giây rồi mỉm cười, “Cháu chính là Coco rồi”.

Tôi vội chỉnh lại mái tóc xõa trên vai, trên tay còn mấy vết mực đen. Tệ hơn nữa là tôi chỉ mặc một chiếc váy ngủ vừa mỏng vừa ngắn. Người cận thị từ năm độ trở lên vẫn có thể thấy rõ tôi không hề mặc gì qua lớp vải trắng. Tôi lồng hai tay với nhau, đặt trước bụng, cố gắng giả vờ làm mọi thứ đều rất bình thường, mời bà vào nhà, rồi chui tọt vào phòng tắm, lấy lại chiếc quần lót tối qua vừa thay từ trong máy giặt ra mặc tiếp. Chỉ có thể làm như vậy. Tôi cuống quýt bới tóc trước gương, kiểm tra xem trên mặt có gì khác thường. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng mẹ Thiên Thiên sẽ đột ngột xuất hiện trong căn phòng này.

Ngay từ đầu, sự việc đã khiến người ta ngỡ ngàng và căng thẳng. Cho tới giờ, tôi vẫn chưa kịp định thần từ lúc đang viết sách. Tôi tin rằng bất cứ cô gái nào cũng đều hết hoảng như vậy khi mẹ bạn trai mình đột ngột tới thăm căn hộ mà họ sống chung. Nhất là khi chàng trai lại đang bị giam ở một nơi đáng sợ, tách biệt với thế giới bên ngoài bởi nghiện ngập. Tôi phải nói với bà về chuyện con trai bà ra sao? Liệu bà sẽ có phản ứng gì kích động? Liệu có bị ngắt không? Có gào thét trách móc tôi tại sao không chăm sóc tử tế con trai bà? Tại sao tôi lại vô trách nhiệm, ung dung ngồi nhà viết tiểu thuyết? Liệu bà bóp cổ tôi không?

Tôi vào bếp lục lợi hồi lâu. Trong tủ lạnh hầu như rỗng không, trong lọ cà phê chỉ còn ít vụn. Tôi ngán ngẩm ngó nghiêng khắp nơi, rồi bắt đầu chuẩn bị ly tách, thìa muống, đường. Tất cả chỗ cà phê vụn còn lại, tôi pha được một tách. Nhìn đám bọt trắng bên trên cũng thấy rõ đây là loại cà phê kém phẩm chất bán đầy trong các tiệm rẻ

tiền. Tôi nhấp thử một ngụm, cũng may không có vị chua.

Người đàn bà đó vẫn ngồi trên sôpha, ngắm nghía cách trang trí của căn phòng. Ánh mắt bà dừng lại rất lâu trên bức tranh tự họa của Thiên Thiên. Đây là tác phẩm xuất sắc nhất của anh. Anh vẽ ra được vẻ lạnh lùng trong suốt như ở một thâm cốc trong đôi mắt mình. Dưới bút vẽ của anh là một thứ tình cảm thật khó nắm bắt. Khi soi gương để miêu tả kĩ các nét trên gương mặt mình, anh như đang thưởng thức nét vui sướng khó nói nên lời trong nỗi cô đơn. Anh đã rút đi chàng trai trong gương, rồi lại hòa vào dòng máu ma thuật đó, khiến anh được hồi sinh, khiến anh trong một khoảnh khắc được thăng hoa lên tới đỉnh vũ trụ cao nhất như một làn sương.

Tôi đưa cà phê cho bà. Bà nói cảm ơn rồi nhìn tôi thật thẳng thắn. “Cháu đẹp hơn bác tưởng đấy. Bác cứ tưởng cháu khá cao lớn cơ”. Tôi cười, lòng phấp phỏng. “Xin lỗi, bác vẫn chưa chính thức giới thiệu mình. Bác là mẹ Thiên Thiên, cháu cứ gọi bác là Connie”.

24

Bữa tối sau 10 năm

Ngồi xuống bên em, anh thấy được niềm đau khôn cùng,

Hôm đó, trong khu vườn này,

Rồi có một ngày em về nhà,

Em về tới nhà xiết bao vui sướng điên cuồng,

Em tìm thấy chiếc chìa khóa mở cửa linh hồn

Em đã thực sự mở ra được

Hôm đó em lại quay về

Quay về khu vườn này.

Van Morrison

Một ngày khô và nóng, một tiếng sau khi nhận được điện thoại của Mark (anh nói anh đã quay về Thượng Hải, hy vọng có thể lập tức được gặp tôi. Anh còn hỏi tôi có muốn đi xem một bộ phim hiện đại của Đức không). Thiên Thiên đã về nhà. Chúng tôi dựa vào nhau như mặt sáng và mặt tối của ánh trăng, cùng bổ sung cho nhau. Hai người đàn ông quan trọng trong cuộc sống của tôi cũng lần lượt quay về trong tầm nhìn của tôi.

Thiên Thiên vừa đẩy cửa vào, tôi sững sờ, rồi cả hai đều không nói, chỉ biết ôm chầm lấy nhau. Cơ thể của cả hai đều vô cùng nhạy cảm. Ắng ten vô hình hướng về cảm nhận li ti của đối phương, nảy sinh những xung đột tâm lý mạnh mẽ khiến người ta mê man. Tình

yêu đến từ bộ não nhưng nó cứ di chuyển lòng vòng và đè nén những xúc động.

Rồi anh đột nhiên nhớ ra xe tắc xi vẫn đang đậu dưới lầu, đợi anh xuống trả tiền.

“Để em”, tôi nói và cầm ví tiền chạy xuống, đưa cho tài xế bốn mươi đồng. Ông ta kêu, “Không có tiền trả lại”. Tôi nói, “VẬY THÌ THÔI”, rồi quay người đi lên cầu thang, vọng lại đằng sau lời cảm ơn của bác tài. Ánh nắng màu trắng như tan ra phía sau lưng bỗng chốc như ảm dần. Ánh mắt đã quen lại với những bậc cầu thang tối tăm. Khi đi vào cửa, tôi nghe thấy tiếng nước xối xả từ phòng tắm vọng ra.

Tôi đi tới, dựa lưng vào cánh cửa, vừa hút thuốc vừa ngắm Thiên Thiên đang tắm. Nước nóng khiến thân hình anh hồng hào lên như một miếng mứt dâu tây, cũng giống như một đứa trẻ sơ sinh. “Anh buồn ngủ quá”, anh nói rồi nhắm nghiền mắt. Tôi tới bên bồn tắm, cầm miếng rong biển khế kì cọ giúp anh. Dầu tắm Watson tỏa mùi thơm nhẹ của cỏ. Một con ong nhỏ đâm sầm vào cửa kính phòng tắm, bị ánh sáng mặt trời nhuộm thành màu rượu nho. Một cảm giác yên tĩnh như có thể chạm tới được, nhìn thấy được, ngẫu nhiên như dịch thể ào ra.

Tôi hút thuốc, lắng nghe ca khúc “Tình yêu ngọt ngào” của Kreisler, ngắm nhìn gương mặt và thân hình tuyệt diệu của anh đang chìm trong giấc ngủ say. Hình như anh đã khỏe lại.

Thiên Thiên đột ngột mở mắt ra, “Tối nay ăn gì nhỉ?”.

Tôi mỉm cười, “Anh muốn ăn gì?”.

“Cà chua dầm, cần xào, salad khoai tây, một cốc kem sôcôla to,

kem dâu tây...”, mặt anh sáng bừng, đầu lưỡi hồng thò ra thụt vào.

Tôi hôn anh một cái, “Ái chà chà..., bụng anh chưa bao giờ chứa được nhiều thứ như vậy”.

“Vì anh vừa từ dưới đất chui lên”.

“Ở dưới đó ăn uống có tốt không?”.

Anh nắm chặt cánh tay tôi, cắn một miếng, như một động vật ăn thịt người.

“Ăn tối cùng mẹ anh nhé”.

Anh sửng lại, buông tay tôi ra, thoát một cái đứng vọt dậy, “Cái gì?”.

“Bà về rồi, cả ông chồng người Tây Ban Nha nữa”.

Anh bước ra khỏi bồn tắm, cũng không thêm lau khô người, đi thẳng vào phòng ngủ.

“Anh không mừng sao?”, tôi đuổi theo sau.

“Theo em thì sao?”, anh cao giọng, nằm vật ra giường, hai cánh tay kê sau gáy.

“Nhưng bà đã tới rồi”, tôi ngồi xuống bên anh, nhìn anh chăm chăm. Anh lại nhìn trần nhà chăm chăm. “Em hiểu tâm tư của anh, nhưng không phải sợ cảnh gặp mặt phức tạp đâu. Cũng không nên chán ghét hoặc trốn tránh làm gì. Giờ đây, anh cần phải đối diện với bà, phải tận mắt chứng kiến mọi thứ đang diễn ra. Những thứ anh cần chính là như vậy”.

“Từ trước tới giờ bà chưa hề yêu anh. Anh không biết bà là ai. Bà chỉ là người phụ nữ luôn gửi tiền cho anh đúng hạn. Nhưng chuyện gửi tiền cho anh cũng chỉ là một cách giải thoát nhằm giảm bớt cảm giác tội lỗi của bà. Dù thế nào đi nữa, bà ta mãi mãi chỉ quan tâm tới cảm nhận của mình và cuộc sống của riêng mình”.

“Về chuyện anh có yêu quý mẹ anh hay không, em không quan tâm và cũng không có hứng thú. Em chỉ lưu tâm tới một chuyện: đó chính là anh không vui và chuyện này lại liên quan tới quan hệ giữa hai mẹ con anh. Nếu sớm giải quyết được chuyện này, em có thể thấy anh vui vẻ hơn”. Tôi nói rồi nằm đè lên anh, ôm chặt, “Em xin anh đấy, hãy vứt bỏ hết mọi ràng buộc, như con nhộng cắn cái kén chui ra, thành con bướm xinh đẹp. Hãy yêu chính mình, hãy giúp đỡ chính mình đi anh!”.

Im lặng. Căn phòng như sâu hun hút tới kì dị, như một cánh đồng mênh mê. Chúng tôi ôm nhau, siết chặt, thân hình như càng tan ra, mãi cho đến khi một ảo ảnh như những đóa hoa nhỏ xinh lan tỏa khắp đâu.

Rồi chúng tôi lặng lẽ làm tình, cũng không thể tuyệt diệu lắm, nhưng cũng vĩnh viễn không thể dùng cách thay thế mãi. Bụng anh trắng bệch và trơn mịn, như một tấm gương soi rõ đôi môi tôi. Những sợi lông mượt mát như cỏ, tỏa ra hơi nóng ngòn ngọt như của loài vật nhỏ xinh xắn. Tôi lấy một tay tự vuốt ve mình, cảm thấy nơi đó của tôi trở nên nóng hổi và căng lên. Khi ngón tay và đầu môi lướt qua chỗ đó như có thể nở bung những bông hoa nhỏ màu xanh lam. Những nụ hôn nồng nàn rực cháy. Mọi hỗn độn, trống rỗng, tiếc nuối, u buồn đều bị đẩy lùi ra xa tít tắp. Có lẽ tôi chưa từng hôn ai điên cuồng đến vậy. Nhưng tôi không thiết nghĩ tại sao lại thế.

Tôi chỉ biết anh là niềm hạnh phúc bị đánh mất mà tôi vừa lấy lại. Tôi rút ngón tay dính đầy nước, đặt lên miệng, ngửi thấy mùi của chính mình. Anh ngậm luôn ngón tay tôi, mút lấy mút để. “Ngọt quá, thơm quá, như mùi canh vịt nấu với hương hồi vậy”. Anh thở dài, xoay mình, rồi nhanh chóng thiếp đi. Một tay vẫn nắm chặt ngón tay của tôi.

Bảy rưỡi tối, tôi và Thiên Thiên ngồi xe tới khách sạn Hòa Bình ở bên ngoài. Trong đại sảnh đèn đóm sáng trưng, chúng tôi nhìn thấy Connie đang sốt ruột đứng chờ cùng chồng bà.

Connie trang điểm sang trọng, mặc áo dài Thượng Hải màu đỏ thêu vàng, đi giày cao gót rất cao, mặt mũi tô điểm tỉ mỉ như bức tranh sơn thủy, phong thái uy nghi, có hơi hướng giống ngôi sao người Hoa - Lư Yển - nổi tiếng ở Hollywood thập niên 50, 60. Vừa nhìn thấy Thiên Thiên, bà đã òa khóc, chìa hai tay về phía anh, nhưng bị anh né sang một bên. Người đàn ông Tây Ban Nha bước lại gần bà. Bà tiện thể dựa luôn vào ngực chồng, rút mùi xoa ra không ngừng lau nước mắt.

Nhưng bà lập tức phục hồi lại trạng thái thông thường, nhoẻn cười với Thiên Thiên, “Mẹ thực không ngờ con gầy nhưng lại đẹp trai như vậy. Mẹ quả thật... vui quá. Nào, để mẹ giới thiệu”, bà khoác tay chồng tiến lại gần chúng tôi một bước, “Đây là Juan, chồng mẹ”. Bà quay đầu lại, nói với Juan, “Đây là Thiên Thiên và Coco”.

Chúng tôi bắt tay nhau. “Mọi người chắc đói lắm rồi, đi ăn tối thôi”. Juan nói tiếng Anh bằng âm Tây Ban Nha. Trông ông có dáng dấp điển hình của một dũng sĩ đấu bò tốt Tây Ban Nha, hơn bốn mươi tuổi, cao lớn, khỏe mạnh, tuấn tú, tóc màu nâu, mắt màu hạt dẻ nhạt, mũi cao. Dưới đôi môi dày là chiếc cằm xẻ đặc trưng của người

phương Tây, như thể dùng dao tách ra vậy, trông cái cảm đặc biệt khỏe khoắn và gợi tình. Ông và Connie trông rất đẹp đôi. Đúng là một câu chuyện giữa mỹ nhân và anh hùng tuổi trung niên, dù Connie hơn ông chừng ba, bốn tuổi.

Chúng tôi ngồi xe tới núi Hằng Sơn. Trên đường mọi người đều im lặng. Thiên Thiên ngồi giữa tôi và mẹ anh ở hàng ghế sau, thân hình cứng đờ như thỏi chì.

Juan không ngừng than bằng tiếng Tây Ban Nha, đại khái khen cảnh thành phố ngoài cửa xe thật đẹp. Đây là lần đầu ông tới Trung Quốc. Ở thị trấn nhỏ bên Tây Ban Nha, ông chỉ nhìn thấy phụ nữ Trung Quốc đầy oán hận và đàn ông Trung Quốc mặc áo dài truyền thống trong các phim của Trương Nghệ Mưu và Trần Khải Ca. Người phụ nữ Trung Quốc mà ông lấy làm vợ cũng rất hiếm khi kể chuyện về quê hương. Vì vậy Thượng Hải trước mắt thật trắng lẹ và khác xa với những gì ông hằng tưởng tượng.

Xuyên qua một con ngõ nhỏ, đi bộ vài phút dưới đèn đường và hai bên tường phủ đầy dây trường xuân, nhìn thấy ngay một căn nhà châu Âu cổ kính. Bước vào trong vườn treo đầy lồng đèn giấy là một tiệm ăn Trung Quốc có tên “Bếp nhà họ Dương”. Bên trong bày biện nhã nhặn, thức ăn thông thường, đơn giản và sạch. Tôi không rõ Connie mới đến Thượng Hải không lâu, làm thế nào lại tìm được một tiệm ăn nhỏ trong ngõ ngách như vậy. Nhưng đây quả thực là một nơi yên tĩnh rất phù hợp để ăn uống trò chuyện.

Connie kêu tôi gọi đồ ăn. Ông chủ là người Đài Loan, tới chào hỏi Connie, hình như hai bên khá thân thiết. Juan thông báo không ăn hai món “chân gà” và “lòng lợn”. Khi vừa tới Thượng Hải, ông đã ném thữ và buổi tối đau bụng ngay. Connie bổ sung: “Phải đưa ông ấy tới

bệnh viện Hoa Sơn để tiêm đầy. Có lẽ do mới tới nên không hợp thủy thổ, chứ không liên quan gì tới hai món này”.

Thiên Thiên cứ im lặng ngồi cạnh tôi, rít thuốc lá. Cuộc trò chuyện của chúng tôi như không liên quan tới anh. Anh đồng ý đi gặp mẹ mình hôm nay đã là điều không dễ dàng. Vì vậy không thể cưỡng bức anh phải tươi cười hoặc đầm đìa nước mắt.

Bữa cơm ăn rất chậm. Connie luôn nhớ lại thời bà mang thai, tới lúc sinh Thiên Thiên, và thời kỳ anh chưa đầy mười ba tuổi. Bà vẫn nhớ rõ từng chi tiết, như đếm từng món đồ quý trong nhà, “Thời kỳ mang thai, tôi thường ngồi ở đầu giường nhìn lên tờ lịch. Trên đó là hình một bé gái nước ngoài đang chơi bóng trên thảm cỏ. Tôi thấy cô bé rất xinh, nên luôn mong mình cũng sinh được một đứa con đẹp như vậy. Quả nhiên sau đó, tôi cũng được một em bé xinh xắn, tuy là con trai, nhưng mặt mũi thanh tú vô cùng”.

Bà vừa nói vừa ngắm Thiên Thiên. Anh đang bóc một con tôm, nét mặt vô cảm. Bà dịch lại cho chồng bằng tiếng Tây Ban Nha những điều bà vừa nói. Juan lộ vẻ đồng tình, nói với tôi, “Cậu ấy quả thực rất đẹp, có phần hơi giống con gái”. Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ uống rượu vang.

“Hồi Thiên Thiên mới lên năm, sáu tuổi, nó đã biết vẽ. Nó vẽ một bức tranh mang tên “Mẹ đan áo trên ghế”. Bức tranh vẽ rất thú vị: cục len trên sàn có mắt như mắt mèo, mẹ có tới bốn tay đan áo. Nó luôn hỏi tôi tại sao lại vừa xem tivi vừa đan áo được, hơn nữa lại đan nhanh đến vậy...”. Connie hạ giọng nhưng tiếng cười rất vang, như thể có người đang ra lệnh cho bà phải cười phá lên như vậy.

“Tôi chỉ vẽ bố đang sửa xe đạp”, Thiên Thiên lạnh lùng chêm một câu. Tôi trợn mắt lờm anh, giờ tay khẽ nắm chặt tay anh. Bàn tay rất

lạnh. Bàn ăn đột nhiên rơi vào im lặng, ngay cả Juan hình như cũng hiểu được ý nghĩa câu nói của Thiên Thiên. Câu nói của anh vô hình chung đã phá tan điều cấm kị mà không ai muốn nhắc tới, có liên quan đến cái chết bất thường của cha đẻ anh.

“Tôi còn nhớ năm Thiên Thiên lên chín đã phải lòng cô bé hàng xóm sáu tuổi. Nó rất mê cô bé...”, Connie nói tiếp bằng giọng Thượng Hải. Gương mặt bà lại phủ lên nét biểu cảm tự nhiên nhưng cũng khá là lạ. Bất kì bà mẹ nào khi nhớ lại hồi con trai còn nhỏ đều có tâm trạng như vậy, nhưng đôi mắt bà lại chứa chan niềm u uất. Bà vẫn nói tiếp như thể trước mặt là một cuộc kiểm tra có liên quan đến an nguy đại cục. Bà không thể không tập trung hết sức lực để đối phó.

“Nó đem hết những đồ chơi đẹp đẽ trong nhà, đồng hồ, lọ hoa, bóng thủy tinh, tranh hoạt hình, sôcôla, thậm chí còn ăn trộm cả son môi và một chiếc dây chuyền của tôi để tặng cho cô bé đó. Thật ghê gớm, suýt nữa khoảng sạch cả nhà”. Bà làm một cử chỉ khoa trương rồi lại cười phá lên, như đánh một cái đàn dương cầm bị vỡ phím, vang lên trong không gian nổi chấn động và khiếp sợ.

“Con trai tôi có thể bất chấp tất cả vì người mà nó yêu”, bà hạ giọng, nhìn tôi cười mủm mỉm. Ánh đèn không sáng lắm, nhưng tôi vẫn cảm nhận được nét phức tạp trong đôi mắt bà, nó vừa đố kị vừa yêu thương.

“Chúng ta có thể về nhà được chưa?”, Thiên Thiên ngáp một cái, quay sang hỏi tôi. Connie hiển nhiên hơi căng thẳng, “Chắc con mệt rồi, vậy về nhà nghỉ sớm đi”. Bà nói với Thiên Thiên rồi khoát tay kêu tính tiền, và ra hiệu cho chồng lấy đồ trong túi ra. Đó là hai gói quà được bọc giấy hoa rất tinh tế. “Cám ơn”, Thiên Thiên nhạt nhẽo nói. Bao nhiêu năm qua, anh đã quen nhận tiền và quà của mẹ như một lẽ

đương nhiên. Đối với chúng, anh không yêu, cũng không ghét, cũng giống như phải ăn ngủ mỗi ngày. Bản năng của anh cần tới chúng. Chỉ như vậy mà thôi. Tôi cũng cảm ơn bà.

“Để tôi và Juan đưa các con về, rồi chúng tôi còn đi ngắm một vài nơi”. Juan nói bằng tiếng Anh, “Tôi đọc trên tạp chí tiếng Anh “Thượng Hải ngày nay”, nghe nói có một chiến hạm Oriana rất sang trọng đậu trên bến ngoài đón khách. Hai người muốn đi xem cùng không?”.

“Anh yêu, còn nhiều dịp mà. Để lần sau đi, Thiên Thiên mệt rồi”. Connie nắm chặt tay chồng, “À”, hình như bà rất muốn nói điều gì, “Đợi lát nữa ra về, có thể nhân tiện ngó qua căn nhà mà chúng tôi định làm nhà hàng. Ở ngay trong khu vườn bên cạnh thôi”.

Trăng rất tròn treo lơ lửng trên không. Dưới ánh trăng, mọi thứ đều nhuộm màu thần bí và lạnh lạnh. Bước vào khu vườn có treo ngọn đèn dầu tròn trước mặt, có một hàng lan can sắt trở hoa bao quanh và lát sân bằng gạch đỏ. Trước mặt là một tòa nhà ba tầng lầu thiết kế kiểu phương Tây cổ, hình như đã tân trang. Cả căn nhà trông bừng bừng sinh khí nhưng vẫn giữ được nét duyên dáng cổ xưa của thập niên 70. Nhưng nét đẹp lại toát ra từ khu vườn bởi nét phong trần từ ngàn năm vẫn không tài nào che khuất được. Đó cũng là điều mà bất cứ tòa nhà mới nào cũng không thể bắt chước nổi. Hai phía đông, nam của căn nhà đều có thêm đá, chiếm khá nhiều không gian rộng rãi thoáng mát.

Mấy cây long não trăm tuổi và ngô đồng xanh, âm u rậm rịt như vượn dài thêm, giống một đường viền đăng ten dưới gấu váy của khu vườn và căn nhà ba lầu này.

Lầu hai có một ban công ngoài trời rất lớn. Vào mùa xuân và hè

đều có thể thiết kế thành nơi uống cà phê ngoài trời rất lãng mạn. Juan nói, tới lúc đó có thể mời các cô gái Tây Ban Nha mặc váy đỏ nhảy điệu flamenco. Có thể tưởng tượng được không khí rất sôi nổi và nồng nàn là lạ.

Chúng tôi chỉ đứng trên ban công một lúc, không vào phòng nào, vì cũng chưa làm nội thất xong và cũng không có gì để xem.

Ánh đèn và ánh trăng hòa quyện rơi trên mặt đất, trên người. Thoắt một cái có cảm giác mênh mang như mơ. Xe tắc xi đưa chúng tôi về tận nhà, Connie và Juan vẫy tay chào, rồi chiếc xe lại lao đi. Tôi và Thiên Thiên dắt tay nhau, chậm rãi đi lên cầu thang, vào nhà, ngồi trên sa lông bóc quà.

Gói tặng tôi là một chiếc lắc khảm đá quý, gói tặng Thiên Thiên là một tập tranh của họa sĩ Tây Ban Nha Dali và CD nhạc cổ điển của Ravel mà anh yêu thích nhất.

25

Là tình yêu hay dục vọng

Hạnh phúc của người đàn ông là: tôi muốn

Hạnh phúc của người đàn bà là: Anh ấy cần

Nietzsche

“Làm tình và ngủ với đàn bà là hai dạng tình cảm không liên quan tới nhau. Về trước là tình dục, về sau là tình yêu”.

Milan Kundera

Thiên Thiên đã trở về. Một không gian quan trọng trong cuộc sống của tôi một lần nữa lại được lấp kín. Hằng đêm, chúng tôi hít hơi thở của nhau, cùng hòa vào giấc ngủ. Mỗi sáng sớm, khi bụng réo vang, chúng tôi cùng mở mắt, đói khát hôn nhau. Càng hôn càng đói, chắc chắn tình yêu khiến chúng tôi đói đến vậy.

Trong tủ lạnh đầy hoa quả, các loại kem và nguyên liệu thích hợp làm salad rau. Chúng tôi khát khao sống theo chủ nghĩa ăn chay, cố gắng đơn giản chay tịnh nhất, như thể loài vượn sống trong hang động mấy nghìn năm trước. Mặc dù chúng không có tủ lạnh, kem, và bồn cầu giặt nước.

Con mèo vẫn hoang dã không chịu sửa, vẫn giữ thói quen chạy cả hai nơi: thùng rác đầu đường và nhà chúng tôi. Thời gian chạy tới chạy lui giữa hai địa điểm này rất có quy luật. Thứ sáu và thứ bảy, nó nằm ngủ dưới chân giường chúng tôi, khắp người tỏa mùi thơm của sữa tắm (Thiên Thiên phụ trách tắm rửa và tẩy trùng cho nó), nhưng

sang thứ hai, nó lại cụp đuôi ra khỏi nhà như đi làm, để rồi tha hồ phóng đãng chơi bời trên đường phố. Khi màn đêm vừa buông, nó tập hợp một lũ bạn, rồi cùng gào lên gọi tình. Tuy nhảy nhót trong đống rác hôi thối, nhưng nó như có cảm giác hưởng thụ.

Suốt một thời gian có thể nghe thấy lũ mèo gào gọi nhau trong đêm khuya, tổ dân phố tổ chức người tới tất cả các khu mà lũ mèo có thể trốn, đặc biệt là chỗ thùng rác. Quả nhiên đã bắt được rất nhiều mèo hoang, nhưng con mèo của chúng tôi vẫn hoạt động ngang nhiên ở một khu phố. Như thế nó có năng lực trốn chạy dị thường và cao siêu. Đôi khi nó dẫn theo về một anh mèo cường tráng cùng qua đêm. Chúng tôi đoán, nếu có một “bang mèo”, con mèo chúng tôi có thể trở thành nữ bang chủ, có thể vinh hạnh ban ơn cho bất kì con mèo đực nào trong số chúng.

Còn tôi bắt đầu rơi vào giai đoạn viết rất khó khăn. Còn khoảng năm nghìn từ nữa là đến phần kết tiểu thuyết nhưng đầu tôi trống rỗng. Dường như tất cả tưởng tượng, tài năng, lửa thiêu chỉ qua một đêm đều trôi tuột đi từ hai lỗ tai. Những dòng chữ dưới ngòi bút vừa thối hoắc vừa khó hiểu. Cứ viết xong lại xé, chẳng thà vứt luôn bút bi vào thùng đựng đồ phế thải, nói chuyện cũng có phần nói lắp. Dù khi gọi điện thoại hay trò chuyện với Thiên Thiên, tôi cũng cố gắng hết sức tránh dùng tính từ, chủ ngữ + vị ngữ + tân ngữ, hoặc là câu mang tính cầu khiến như: “Không cần an ủi tôi”, “Xin đừng giày vò tôi”.

Thiên Thiên trốn trong một phòng khác, tập trung tinh thần giúp tôi vẽ tranh minh họa cho cuốn tiểu thuyết đang tạm bế tắc của tôi. Phần lớn thời gian anh đều ở trong phòng. Khi tôi còn lo lắng và nghi ngờ, đột ngột đẩy cửa bước vào, tôi không hề nghĩ thấy có mùi gì khác thường trong không gian, cũng không thấy anh có bất kì hành động gì khác lạ.

Sau khi anh ở trung tâm cai nghiện về, tôi rất cẩn thận để ý khi quét dọn phòng, mất cả một buổi sáng để kiểm tra mọi góc ngách xem có ma túy hoặc những vật khả nghi. Sau khi đã xác nhận trong phòng không còn vết tích gì liên quan tới quá khứ, tôi mới yên tâm.

Anh vùi mình trong đống nguyên liệu, như Da Vinci tìm kiếm bộ mặt thật của sự vật trong thế giới hỗn loạn, như Adam dùng xương sườn để tạo nên kỳ tích tình yêu trong vườn Địa đàng.

“Em không thể làm gì được. Chắc em sắp tiêu rồi. Không còn nhiệt tình, không còn cảm xúc. Em chỉ là một cô gái bình thường tới mức không thể bình thường hơn, mắc phải chứng tưởng tượng điên rồ về việc muốn viết sách để nổi tiếng”. Tôi yếu ớt than vãn, ngắm nghía những bức tranh xinh xắn bày đầy trên bàn anh, thấy lòng thật chua xót như thể tôi đã phụ lòng với tình yêu của anh và với ước mơ của chính mình.

“Không đâu”, anh nói cũng không ngược đầu lên, “Em chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, nhân dịp này trút giận và thư giãn một tí”.

“Anh nghĩ thế sao?”, tôi ngạc nhiên nhìn anh. Ngôn từ của anh nghe thật khác người, rất thú vị.

“Trút giận ra khỏi mình và thư giãn với người em yêu”, anh nói rất thông minh, “Đó là một cách để giảm bớt áp lực trong lòng”.

“Nghe rất giống logic của bác sĩ tâm lý của em Ngô Đại Duy. Nhưng anh có thể nghĩ như vậy, em rất vui”.

“Bên xuất bản có đồng ý sử dụng các hình vẽ minh họa này không?”, anh đặt bút xuống hỏi. Tôi lại gần bàn, lật từng trang vẽ ra xem. Có những bức chỉ là phác thảo, song cũng có một số đã là thành

phẩm tinh xảo. Màu nước rất dịu, đường nét nhân vật đơn giản, hơi khoa trương. Cổ nào cũng dài như kiểu Modigliani, nhưng mắt lại dài, nhỏ hẹp đặc trưng của người phương Đông, truyền tải được nét buồn bã, hơi giảo quyệt và trong sáng.

Đó chính là đặc trưng chung của ngôn từ tôi viết và trong những bức tranh của anh.

“Em yêu những bức tranh minh họa này. Dù tiểu thuyết của em không thể hoàn thành, chúng vẫn có thể tồn tại độc lập, cũng có thể mang ra triển lãm. Mọi người sẽ thích lắm”, tôi ghé mặt tới, hôn một cái lên môi anh, “Nhận lời với em đi, nhất định anh phải vẽ tiếp nhé. Em tin rằng anh sẽ trở thành một họa sĩ tài ba”.

“Anh chưa từng nghĩ đến điều này”, anh thông thả đáp, “Và chưa chắc anh đã muốn trở thành người nổi tiếng”. Đó là câu nói rất thật lòng. Anh chưa bao giờ ham hố điều gì, cả trong tương lai cũng vậy. Người Trung Quốc có câu nói quen dùng, “Ba tuổi nhìn kẻ tám mươi”, hàm ý là một con người dù từ năm ba tuổi tới tám mươi tuổi cũng không thể thay đổi được những thứ thuộc về bản chất của mình. Nói như vậy nghĩa là rất nhiều người đều có thể dự đoán được viễn cảnh tương lai của mình.

“Không phải là vấn đề nổi tiếng hay không, mà là tạo dựng một chỗ dựa vững chắc cho tâm lý mình. Đó là một lý do có thể vui vẻ đi tiếp cuộc đời”, tôi kiên trì nói. Còn một câu nữa nhưng tôi kìm không nói ra: “Đó cũng là lực đẩy giúp anh vĩnh viễn rời bỏ ma túy và cuộc sống khép kín”. Nếu Thiên Thiên có khát vọng trở thành họa sĩ lớn, phần lớn sức lực và tinh thần của anh phải dồn vào chuyện này.

Trước đây tôi từng viết một câu: Cuộc đời như một căn bệnh mãn tính. Tìm ra được một việc làm có ý nghĩa cho mình đã trở thành một

thủ pháp chữa bệnh lâu dài.

“Bệnh chúng của mọi vấn đề chỉ là: vĩnh viễn không được tự lừa dối mình”. Anh nói đơn giản, nhìn tôi chăm chăm (Rất hiếm khi anh có ánh mắt như vậy. Từ sau khi ở trung tâm cai nghiện trở về, trên người anh có những biến đổi nho nhỏ lần lượt lộ ra). Như thể tôi đang dùng lý lẽ cuộc đời để lừa dối cả hai, tạo ra một cái bẫy thom phức và ngọt ngào.

“Được rồi, anh nói đúng”, tôi vừa nói vừa đi ra, “Đó cũng chính là nguyên nhân em yêu anh”.

“Coco”, anh gọi sau lưng tôi, dùng khăn giấy lau vết sơn ướt trên tay, trông hơi căng thẳng nhưng vui vẻ. “Ý của anh hẳn em cũng hiểu rõ. Mỗi sáng thức dậy mở mắt có thể thấy em nằm bên cạnh, anh đã thấy vui sướng vô cùng”.

Trước khi gặp Mark, tôi cứ ngần ngại không biết viện có gì để đi ra ngoài. Kết quả phát hiện thấy việc ra khỏi nhà cũng không cần lý do. Thiên Thiên chơi trò “đế quốc phản kích” ở nhà Madonna, dặn là muốn chơi suốt đêm. Tôi gác máy, mặc chiếc áo trong suốt hở eo và chiếc quần đen, đánh một chút phấn bạc rồi ra khỏi nhà.

Tôi nhìn thấy Mark cao lêu nghêu ở đầu ngã tư đường Vĩnh Phúc cắt đường Phục Hưng. Anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, đứng dưới một cây đèn đường, trông như từ trong phim vừa bước ra, trôi qua biển Thái Bình Dương tới đây. Người tình ngoại quốc của tôi có đôi mắt xanh tuyệt đẹp nhưng láu cá, cặp lông tròn cong và “đồ chơi” to đến ghê người. Mỗi lần gặp anh, tôi nghĩ có thể chết vì anh được, chết dưới người anh. Mỗi lần rời khỏi anh, tôi lại nghĩ kẻ đáng chết là anh.

Khi anh ập xuống người tôi, lão đảo ôm xốc tôi lên, bế vào nhà

tắm; khi anh dùng đôi tay dính đầy xà bông trơn tuột thọc vào giữa hai đùi tôi, tử mĩ rửa kĩ tinh dịch của anh còn bám lại từ âm đạo tôi; khi anh lại hưng phấn, nhắc bổng tôi lên, đặt lên bụng anh; khi chúng tôi lại làm tình trong cái ướt nhầy của xà bông; khi anh thở hổn hển thấy tôi dạng chân ra, kêu tên tôi; khi tất cả mồ hôi, tất cả nước, tất cả cao trào cùng trùn lên chúng tôi, tôi đã thầm nghĩ tên người Đức này đáng phải chết.

Nhắm nghiền mắt, bản năng của tình dục và bản năng của cái chết vĩnh viễn chỉ cách nhau có một sợi dây mỏng manh. Trong truyện ngắn “Khẩu súng dục vọng”, tôi đã sắp xếp cho ông bố của nhân vật nữ chính lặn ra chết đuối vào lúc cô và người tình sĩ quan đạt tới cao trào trong lần làm tình đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Câu chuyện đó đã đem lại cho tôi các độc giả nam đầy ngưỡng mộ và giới truyền thông bị trúng thương.

Chúng tôi ôm nhau hôn đắm đuối, tay trong tay cùng ra khỏi cửa, băng qua một công viên, bước vào một rạp chiếu phim nhỏ trong mùi hương mê hồn của cẩm tú cầu màu tím. Tôi đứng mãi ở góc tường sau hàng ghế, nhìn Mark và đám bạn tóc vàng của anh trò chuyện với nhau bằng tiếng Đức. Trong đó có một cô gái tóc ngắn chốc chốc lại nhìn về phía tôi. Ánh mắt của phụ nữ nước ngoài nhìn cô tình nhân Trung Quốc do đồng bào của mình mang tới luôn có vẻ là lạ như nhìn thấy một kẻ xâm lược. Phạm vi phụ nữ phương Tây ở Trung Quốc chọn bạn tình hoặc chồng luôn ít hơn so với đàn ông phương Tây. Họ thường không thích đàn ông Trung Quốc, song phụ nữ Trung Quốc lại cạnh tranh với họ giành đàn ông phương Tây.

Vào những lúc ở bên Mark, tôi luôn có cảm giác nhục nhã sâu sắc. Tôi sợ bị người khác coi mình rẻ tiền, chuyên câu đàn ông ngoại quốc như một số phụ nữ Trung Quốc khác. Vì những phụ nữ như vậy đều

rất tồi tệ, không chừa thủ đoạn nào để xuất ngoại. Thế nên tôi luôn nghiêm nghị đứng trong góc, đáp lại ánh mắt liếc tình của Mark bằng vẻ lạnh lùng và hơi phẫn nộ. Rất nực cười.

Mark đi tới, nói với tôi, “Xem xong phim, đi uống cà phê với nữ đạo diễn nhé”.

Người quá đông, chúng tôi phải đứng xem. Tôi thừa nhận không hiểu rõ lắm những khuôn hình về xe lửa và băng xuyên như trò chơi trong mơ. Nhưng tôi nghĩ nữ đạo diễn này đang thử thể hiện một dạng cảm giác mạnh mẽ về sự khiếp sợ sinh tồn và nỗi bất lực nói chung của loài người. Cô ta đã lựa chọn hình thái thể hiện giàu sức sống và màu sắc trên khuôn hình thật mê hồn. Tương phản với màu đen và trắng mạnh mẽ là sự hài hòa kì diệu giữa màu tím và xanh. Dẫu có đi hết các tiệm ở Thượng Hải cũng không thể tìm được thứ màu sắc thuần túy nghệ thuật và thu hút người đến vậy. Tôi thích người đạo diễn có thể làm ra một bộ phim như vậy.

Khi phim kết thúc, tôi được gặp đạo diễn Shamir, một phụ nữ tóc ngắn như con trai, mặc váy ngắn màu đen. Cô có đôi mắt màu lam tỏa hơi nóng cuồng nhiệt, đôi chân dài và thẳng. Mark giới thiệu tôi với cô. Cô nhìn tôi bằng ánh mắt rất đặc biệt, dè dặt đưa tay ra bắt. Tôi ôm lấy cô ta chào hỏi, cô có vẻ hơi bất ngờ nhưng rất vui.

Như Mark đã nói trước với tôi, Shamir là người đồng tính. Trong ánh mắt cô ta nhìn tôi có một thứ gọi tình khác hẳn với các phụ nữ bình thường khác.

Chúng tôi ngồi bên ban công uốn hoa trên lầu Park 97, uống rượu trong ánh đèn vàng lóe sáng, những bức bích họa ấm cúng và âm nhạc du dương. Một trong những chủ nhân của Park là một người Mỹ gốc Hoa là Tony đang chạy tới chạy lui bên dưới tiếp đón khách. Vừa

ngẩng đầu nhìn thấy chúng tôi, anh đã vội vã đánh tiếng chào.

Shamir ho khẽ, cầm chiếc túi sa tanh đỏ thêu hoa lên ngắm nghía rất kĩ, rồi mỉm cười với tôi, nói, “Rất đáng yêu”. Tôi gật đầu, cười với cô. “Tôi phải thừa nhận là chưa hiểu hết phim của cô”, Mark nói với Shamir.

“Tôi cũng thế”, tôi tiếp, “Nhưng tôi bị màu sắc trên khuôn hình làm mê mẩn. Thứ ánh sáng đó như đối chọi nhau, nhưng cũng rất quyến rũ. Khó có thể nhìn thấy được những màu sắc đó trên các bộ phim khác hoặc ở các tiệm thời trang”.

Cô cười, “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng các tiệm thời trang lại có liên quan đến phim của tôi”.

“Sau khi xem xong, có cảm giác như vừa nằm mơ, hoặc có ai đó kể cho tôi một câu chuyện. Nó y hệt tâm trạng như khi đọc truyện của Coco trước đây. Tóm lại, tôi rất thích cảm giác này... Chẳng hạn như trước hết đánh vỡ mọi thứ, rồi lần lượt ghép lại với nhau. Điều đó khiến người ta vừa vui thích vừa lo lắng”.

Đó là người phụ nữ có thể để lại ấn tượng sâu đậm. Cô có kinh nghiệm phong phú, đã từng đi Bắc cực làm phim, trèo qua một thác nước lớn bằng băng rần cô đọng, có tên là “Bức tường than khóc”, giống như một bức tường do nước mắt đọng lại mà thành. Hiện nay, cô làm việc cho DAAD - cơ quan giao lưu văn hóa lớn nhất của Đức, phụ trách lĩnh vực điện ảnh, quen biết tất cả những người làm điện ảnh nghiệp dư và mới nổi ở Bắc Kinh và Thượng Hải. Hàng năm, cơ quan này lại tổ chức các hoạt động giao lưu, mời các nghệ sĩ nước ngoài tới Đức, trong đó có Trung Quốc. Rất nhiều người thích cô. Tôi cũng thấy quý mến cô bởi từ chính bộ phim “Chuyến bay du hành” vừa xem.

Cô hỏi thăm về tiểu thuyết của tôi. Những gì tôi kể đều là chuyện có thật và hỗn loạn ở Thượng Hải, nơi được ví như khu vườn hoa thời kỳ hậu thuộc địa. “Có một cuốn đã được dịch ra tiếng Đức, nếu cô thích, tôi sẽ tặng cô”, tôi chân thành nói. Đó là do một nam sinh học tiếng Đức yêu tôi từ hồi học ở Phúc Đán sau này đã dịch cho tôi. Anh là một sinh viên xuất sắc, chưa tốt nghiệp đã sang Berlin du học.

Cô mỉm cười, nụ cười như hoa nở mùa xuân. Cô đưa cardvisit có ghi đầy đủ điện thoại, fax, thư điện tử cho tôi, “Đừng làm mất nhé, sau này chúng ta còn có cơ hội gặp nhau”, cô nói.

“Chà, cô phải lòng Coco rồi”, Mark nói đùa. “Thì sao?”, Shamir cười, “Đây là một cô gái khác thường, không những thông minh, lại còn rất đẹp, đúng là một bảo bối đáng sợ... Nhưng tôi tin rằng cô ta biết nói tất cả và cũng biết làm tất cả”. Câu nói này làm tôi cảm động, thoát một cái, khắp người tôi như cứng đờ, có cảm giác như giật điện. Cho tới nay tôi vẫn không hiểu tại sao người hiểu phụ nữ nhất lại chính là phụ nữ. Một người phụ nữ luôn có thể thể hiện chính xác nhất về những đặc trưng bí mật nhất, nhỏ bé nhất của một phụ nữ khác.

Vì câu nói gặp được tri âm này, trước khi chia tay, chúng tôi hôn nhau thân thiết trước cửa Park. Cặp môi ấm nóng và ướt ướt của cô như đóa hoa lạ bùng nở, hút chặt tôi. Một niềm khoái lạc thể xác dâng lên. Đầu lưỡi chúng tôi quấn lấy nhau dịu dàng và nguy hiểm như miếng lụa quý. Tôi không thể rõ nổi làm thế nào để vượt qua cái ranh giới ấm áp của người phụ nữ này mang lại. Từ nói chuyện tới hôn nhau, từ cái hôn từ già tới cái hôn khát dục.

Đèn đường đột nhiên tắt ngóm. Một cảm giác trĩu nặng tấn công nhưng đó cũng là sự giải thoát. Một tay cô khẽ vuốt lên ngực tôi,

chạm lên đầu ngực nhô cao dưới lần áo lót, tay còn lại trượt xuống đùi tôi.

Đèn đường lại đột ngột bùng sáng. Tôi như người chợt tỉnh giấc mơ, thoát khỏi sức quyến rũ lạ lùng này. Mark đứng bên cạnh im lặng quan sát tất cả, như thể đang tận hưởng cảnh đẹp vậy.

“Cô đáng yêu quá. Thật tiếc ngày mai tôi phải về nước”, Shamir nói nhỏ, rồi ôm Mark, “Tạm biệt nhé”.

Ngồi trên xe của Mark, tôi vẫn còn hơi mơ màng, “Em cũng không hiểu tại sao... lại như vậy”, tôi khẽ vuốt tóc, nói.

“Đầu tiên em đã bị bộ phim của cô ta làm mê mẩn”, Mark tóm lấy tay tôi hôn một cái, “Một người đàn bà thông minh và nhạy cảm hôn một người đàn bà cũng thông minh và nhạy cảm, thực sự khiến người ta phải hồn bay phách tán. Thông minh và nhạy cảm chính là gọi dục đấy”. Câu này nghe ra không có vẻ nam quyền tí nào, trái lại còn rất khoan dung và am hiểu khiến phụ nữ phải cảm động.

Vì câu nói này, tôi như bay bổng suốt chặng đường, rồi cũng tới được căn hộ rộng lớn của anh. Mở nhạc, lại nghe một ca khúc của Từ Lệ Tiên, vừa cởi quần áo vừa đi vào nhà bếp.

Đột nhiên anh nhớ ra trong tủ lạnh còn món thạch hoa quả mà tôi cực kỳ thích ăn. Anh ra hiệu cho tôi chờ một lát, chui tọt vào bếp, lát sau nghe thấy tiếng lách cách của bát đĩa va đập. Rồi anh mình trần đi ra, mang theo một đĩa thạch hoa quả và thìa bạc tới bên giường. “Cung ơi, ăn một miếng nào”, anh đưa thìa lên bón cho tôi.

Cứ luân phiên mỗi người một miếng, chúng tôi tận hưởng dư vị ngọt ngào của món thạch. Ngắm nhìn nhau, rồi cùng phá lên cười.

Anh đẩy tôi ngã nhào, dùng cái lưỡi còn dính ngọt và hơi lạnh hôn lên bụng tôi, thô lỗ như người rừng sống hoang đảo. “Em có một chốn tuyệt diệu không gì bằng. Từ Berlin tới Thượng Hải không thể tìm ra một vưu vật thứ hai như vậy nữa”.

Tôi mở to mắt, nhìn lên trần nhà. Khoái lạc xác thịt làm mù mắt tri giác tôi, tước đoạt hết trí khôn của tôi. “Tặng thưởng đẹp nhất”, nghe thật tuyệt, có lẽ nó còn khiến một phụ nữ cảm động hơn là “Giải tiểu thuyết hay nhất trong năm”.

Anh ăn một miếng lại bón cho tôi một miếng, như thủ lĩnh một bộ tộc ăn thịt người. Khi anh ưỡn ngực, xọc thẳng vào, tôi không kìm nổi cơn khát khao bùng phát. “Có muốn sinh con không?”, anh lăm bằm thật vô trách nhiệm rồi ra sức thúc vào. Trong khoảnh khắc đó, cảm giác tình dục trào dâng như có thể dòi núi lật biển, tôi như thấy mình đang làm tình với tất cả đàn ông trên trái đất.

26

Dáng vẽ đầu mùa hè

Chúng tôi đang tìm dấu hiệu, nhưng chẳng có gì biểu lộ

Suzanne Vega

Vui sướng, vui sướng, vui sướng. Thanh xuân là gì?

Suede

Ngày mùng 8 tháng 5, máy bay chiến đấu của Mỹ đã ném bom vào Lãnh sự quán tại Nam Tư. Ba quả bom được thả từ trên nhà xuyên thẳng qua năm tầng lầu xuống tầng hầm. Ba phóng viên của tờ “Tham khảo tin tức” và “Nhật báo Quang Minh” đã hi sinh trong khi đang làm nhiệm vụ, ngoài ra còn làm bị thương hơn hai mươi người. Năm rưỡi chiều cùng ngày, sinh viên các trường học ở Thượng Hải đã tập trung trước Lãnh sự quán Mỹ trên đường Ô Lỗ Mục Kỳ. Họ giương cao biểu ngữ và hô to “phản đối cường quyền bạo lực, hãy bảo vệ chủ quyền và hòa bình”. Một số trứng thối và vỏ chai nước khoáng bị ném vào dãy tường xung quanh Lãnh sự quán Mỹ. Học sinh tới ngày càng nhiều, phong trào biểu tình kéo dài tới tận hôm sau.

Madona dẫn một nhóm bạn người Âu Mỹ tới thăm, chụp vài tấm hình, quay về cho chúng tôi xem. Trong hình, tôi bị ẩn tượng nhất bởi một đôi tình nhân học đạo diễn của Học viện Kịch nói Thượng Hải. Mỗi người đều giương cao một tờ giấy trong tay, bên trên viết “chủ quyền”, “hòa bình”. Madona nói họ đứng ở hiện trường hơn một giờ đồng hồ, không thềm cựa quậy, im lìm như bức tượng vậy. Cô gái có đôi mắt to, lông mày rậm. Cả hai cùng mặc bộ đồ tình nhân như

thanh niên thập niên 50, 60.

Johnson - một người bạn của Madonna - còn rút trong ví ra một tập đô la Mỹ loại một đô la cho sinh viên đốt.

“Đừng đánh nhau nữa”, Thiên Thiên nói giọng lo lắng. Mẹ anh hiện mang quốc tịch Tây Ban Nha. Mark, người tình bí mật của tôi là người Đức. Họ đều thuộc phái Nato. Bên cạnh Madonna có một đám bạn Mỹ ham chơi suốt ngày cười đùa ầm ĩ.

Mùng 9 tháng 5, giá thị trường cổ phiếu sụt khủng hoảng. Nhà hàng KFC ở quảng trường Ngũ Giác phải đóng cửa. Bắt đầu từ đêm, một loạt hacker đã tấn công máy trạm của Mỹ. Thông tin của Bộ Năng lượng, Bộ Nội chính của Mỹ đều bị phá hỏng. Trang chủ của Nato cũng bị đẩy vào mấy tấm hình của nạn nhân và quốc kì Mỹ. Trang web của Nato là [http:// www.nato.org](http://www.nato.org) bị đóng.

Ngày mùng 10 tháng 5, trong bản tin thời sự đặc biệt trên kênh tin tức tiếng Anh buổi tối IBS, tôi vô tình nhìn thấy gương mặt của Mark. Anh thay mặt công ty anh bày tỏ lòng tiếc thương sâu sắc về vụ ném bom, và chia sẻ với gia đình các nạn nhân. Đồng thời còn có nhiều công ty đa quốc gia lớn khác ở Thượng Hải như Motorola, Volkswagen, IBM.

Xem hết truyền hình, Thiên Thiên đang tắm, tôi gọi điện cho Mark. Anh nói yêu tôi, hôn tôi và chúc ngủ ngon.

Việc sáng tác của tôi vẫn rơi vào bế tắc. Có một cảm giác phải nói chuyện với một người về công việc ở quán cà phê, nhưng bạn lại không tài nào tập trung được. Bạn luôn nói được một lúc lại nghĩ sang cái khác, nhìn ngắm người qua đường và cảnh vật ngoài cửa sổ. Tất nhiên nếu coi việc viết về một số phận cá nhân so sánh với việc

bàn luận về công việc với một người lạ ở quán cà phê rõ ràng là không thỏa đáng. Sao lại có thể như vậy được chứ? Nếu việc sáng tác có một ngày rơi vào bước đường cùng miễn cưỡng và đau thương đó, tôi thà buông xuôi cho xong.

Chị Đặng và Bố già đều gọi điện tới. Tập truyện ngắn tái bản lần đầu “Tiếng kêu của bướm bướm” sắp xuất bản. Những động tác cuối cùng sau khi xuất bản cũng đã sắp xếp xong. Tại các trường Phúc Đán, đại học Sư phạm Hoa Đông, đại học Sư phạm Thượng Hải đều có người đi liên hệ tổ chức các buổi diễn thuyết với sinh viên và kí tặng sách. Sẽ có đăng tin trên báo chí. Chị Đặng đưa cho tôi danh sách các biên tập viên của một loạt tạp chí thời thượng, nói là họ tự tìm đến, hy vọng tôi có thể cung cấp cho họ một số bài tản văn hay, nhuận bút cao, cũng không mất thể diện.

Vô hình chung, chị Đặng đã đảm nhận vai trò người quản lý của tôi. Nhưng tới giờ chị vẫn chưa nói rõ và tôi cũng không trả tiền công cho chị. Tôi không biết tại sao chị lại nhiệt tình với tôi như vậy. Cách giải thích duy nhất là chị rất lương thiện và coi trọng tiểu thuyết của tôi (có thể ví nhà văn là một tấm cổ phiếu, nếu đầu tư vào họ có thể thắng hoặc thua).

Tôi vẫn không thể viết tiếp, nhưng Thiên Thiên vẽ hình minh họa rất nhanh. Cứ cái đà này, anh phải ngồi chờ tôi viết.

Tri Thù bán cho tôi chiếc máy tính Pentium II, lại miễn phí cho modem và không ít các phần mềm trò chơi điện tử. Như vậy những lúc nhàn rỗi, tôi và Thiên Thiên cùng chơi game. Anh đã nghiệm chơi trò “Đế quốc phản chiến”, còn tôi vẫn viết thơ trên máy tính, rồi gửi cho bạn bè qua mail điện tử, bao gồm cả bản viết tiếng Anh cho Shamir và Mark.

“Tìm một lý do để tụ tập thôi. Mình nhớ bảo bối Thiên Thiên của mình quá”, giọng Madona qua điện thoại nghe khàn khàn.

“Đọc tặng cậu một bài thơ... Ngày tháng chết tiệt trôi qua thật chậm, một trái tim ngập chìm trong nước dãi, chịu đựng những giày vò của thời gian đẹp đẽ, đôi mắt người yêu u buồn, ngắm những vết nhăn mới mỗi ngày, dầu tỉnh lại cũng không thể lái chiếc xe chạy tốc độ 180 tới bờ biển. Tôi vẫn sống, tôi đã chết rồi”.

Vừa đọc xong, cô ta đã cười ha ha, “Đây là bài thơ mình làm hôm nay sau khi vừa thức dậy. Không tệ chứ? Nhà thơ thực thụ không còn trên văn đàn đâu, mà đang điên cuồng trên giường”.

“Mình xong rồi, mấy ngày nay không viết nổi một chữ”, tôi nói thật. “Vì thế cậu nên mở một bữa tiệc để giải hết vận đen, đuổi chúng đi. Ngoài rượu, âm nhạc, bạn bè và những thứ vui điên rồ ra, lẽ nào còn có cách giải quyết gì khác nữa?”.

Tôi gọi một lô điện thoại, “Tháng tám này không có kỳ tích gì xảy ra, vì một loạt tranh bút nước mà Thiên Thiên vừa vẽ xong, vì cuốn tiểu thuyết không thể viết tiếp của mình, vì tình hữu nghị của mọi người, vì sức khỏe và niềm vui, mời mọi người tới tham gia bữa tiệc 1+1+1 của chúng mình”. Tôi phải nói đi nói lại những câu như vậy.

Một ngày trước khi bữa tiệc được tổ chức, tôi bất ngờ nhận được một cú điện thoại từ Bắc Kinh. Đó là nghệ sĩ hóa trang lưỡng tính luôn khiến trái tim của cả đàn ông và đàn bà tan nát - Bảo bối xinh đẹp Quả Táo Bay - gọi điện cho tôi. Anh khoe ngày mai sẽ tới Thượng Hải làm tạo hình người mẫu trong chiến dịch quảng cáo mỹ phẩm mới. “Vậy tới đi”, tôi vui vẻ nói, “Em có một bữa tiệc còn thú vị hơn”.

Tám rưỡi tối, bữa tiệc “1+1+1” long trọng bắt đầu tại căn hộ của

chúng tôi.

Cái gọi là “1+1+1” chính là “một người + một bông hồng + một bài thơ”. Tôi đã mất bao công sức để vẽ nên tất cả chi tiết cho bữa tiệc như tỉ lệ phù hợp phải có giữa nam và nữ. Tuyệt đối không mời những người quá nghiêm túc, không có tính hài hước, đề phòng phá vỡ bầu không khí của bữa tiệc. Cũng may đám bạn tôi đều rất tuyệt, đều là lũ ham chơi, thích hưởng thụ, thích lãng mạn. Căn nhà được dọn dẹp gọn gàng, nhưng không cần quá sạch. Nhưng sáng hôm sau khi bữa tiệc đã kết thúc, tôi tỉnh dậy trong một mớ hỗn độn.

Thiên Thiên rất vui sướng, mặc một bộ đồ truyền thống màu trắng. Trông anh như một thiếu niên Hy Lạp xinh đẹp đứng dưới trăng trên hải đảo.

Cửa mở, từng người bạn lần lượt tới. Họ ôm chào Thiên Thiên, rồi tôi kiểm tra xem họ có mang theo quà tặng đáng yêu do chúng tôi từng yêu cầu không. Chu Sa và Dick tới sớm nhất. Chị thật tươi tắn, mặc váy hai dây màu phấn hồng, hơi giống Gwynneth Paltrow từng đoạt giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất trong năm. Trông chị còn trẻ hơn lần trước, nhà mới đã hoàn thiện nội thất. Dick đã dọn tới sống chung.

“Tranh của Dick bán rất chạy, tháng sau sẽ đi Venice và Lisbon để tham gia một triển lãm quốc tế”, Chu Sa mỉm cười khoe.

“Đi bao lâu?”, tôi hỏi Dick.

“Khoảng ba tháng”, anh đáp. Anh ta đã cắt phăng cái bím tóc, ngoại trừ chiếc nhẫn đầu lâu trên tay phải, cả người anh ăn mặc chỉnh chu và sạch sẽ như nhân viên công sở. Trong đó ắt phải có tác dụng chuyển hóa dần dần của Chu Sa. Tôi vốn cứ ngỡ họ sống chung với

nhau sẽ không đầy ba tháng, nhưng giờ đây hai người đã chứng minh họ rất đẹp đôi.

“Tôi muốn xem tranh của anh”, Thiên Thiên nói với Dick.

“Hãy để tôi xem tranh của anh trước đã”. Dick chỉ tay lên một loạt tranh thuốc nước treo trên tường, nói, “Không đem chúng ra triển lãm chính thức, thật đáng tiếc”.

“Sau này sẽ làm”, tôi cười với Thiên Thiên.

Madona và một chàng trai người Mỹ cùng xuất hiện. Xem ra chàng cảnh sát đẹp trai Mã Kiện Quân đã đánh một dấu chấm lên một trang giấy lật qua trong pho lịch sử tình ái dài dằng dặc của cô. Tình cảm của cô luôn được xây dựng trong các lần chia tay.

Mặt mũi Madona vẫn trắng bệch, tay kẹp điếu thuốc, mặc áo bó màu đen, quần vải bông màu xanh, giày cao su đế đúc rất dày hiệu Gucci, đeo cặp kính đen để biến cô thành một người phụ nữ bất thường vào ban đêm, thậm chí có phần hơi lập dị (ban đêm đeo kính đen quả thực rất lập dị). Cô giới thiệu chàng trai tóc vàng trông giống lãng tử Hollywood Leonardo DiCaprio cho chúng tôi: “Johnson”, rồi lại chỉ tay, “Coco và Thiên Thiên”.

Johnson không đem theo bài thơ nào. Madona nói: “Mình sẽ kêu anh ấy lập tức ứng khẩu một bài”. Cô nhìn tôi, cười, “Có biết tụi này quen nhau ra sao không? Quen nhau trong tiết mục truyền hình xe duyên “Gặp nhau thứ bảy” trên Đài Phương Đông đấy. Anh ấy là trưởng đoàn cổ động viên cho nam số 6, mình là trưởng đoàn cổ động viên cho nữ số 3. Thực ra đều là những trò tiêu khiển của giới trí thức văn phòng. Chỉ có điều đưa tình công khai trước công chúng khán giả thì kích thích hơn. Mình cũng không nhớ quen cô nữ số 3 đó

ra sao, chỉ biết cô ta nói quen mình và muốn nhờ mình làm trưởng đoàn. Sau đó chúng mình ghi hình suốt một ngày. Mình đã quen với Johnson. Anh ấy nói tiếng Hoa rất giỏi. Chờ một lát, anh ấy sẽ ứng khẩu một bài thơ tiếng Hoa ngắn ngắn kiểu Lý Bạch cho”, cô cười.

Johnson có vẻ hơi ngượng ngùng, rất giống vẻ đáng yêu quai quái của DiCaprio trước khi nổi tiếng. “Không được phép mê bảo bối của mình. Mình sẽ ghen đấy”, Madonna cười cảnh báo. Họ đã gặp Dick và Chu Sa nhưng không có gì ngại ngùng. Madonna còn rộng lượng ôm Chu Sa và tán phét với Dick. Có vẻ như chỉ cần tặng cho bất kỳ người phụ nữ nào một người tình mới, cô ta sẽ tức khắc có được một trái tim rộng mở, không chấp với quá khứ. Đàn bà cũng thích mới nói cũ, đó là thủ pháp quan trọng giúp chính mình hồi phục sự tự tin.

Tiếp đó là Tri Thù mang theo một lưu học sinh nam trường Phúc Đán. Anh ta ôm Thiên Thiên trước rồi mới đến tôi, hôn điên cuồng. “Đây là Yisha”, anh ta giới thiệu, “người Serbia”. Vừa nghe xong, tôi đã thấy tò mò. Anh ta luôn có vẻ u buồn, nhưng rất lịch sự hôn tay tôi, khen rằng tôi rất nổi tiếng ở trường Phúc Đán; rất nhiều nữ sinh đọc sách của tôi đều muốn trở thành nhà văn và anh đã đọc tập truyện ngắn “Tiếng kêu của bướm bướm” của tôi.

Giọng nói và nét buồn luôn đọng trên gương mặt anh ta khiến tôi rất cảm động. Tôi không cần phải lo lắng nữa. Nếu biết được trong căn hộ tôi còn có người Mỹ nữa, không biết anh ta có nổi cơn thịnh nộ không nhỉ? Nhớ lại người Mỹ đã ném hàng chục ngàn tấn bom xuống Nam Tư, giết hại vô số phụ nữ và trẻ em. Đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ nhảy cẫng lên, đánh chết tên Mỹ nào ở gần tôi nhất.

“Ngồi tự nhiên nhé”, Thiên Thiên khoát tay, “Có rất nhiều đồ ăn và rượu. Cần thận đừng đánh vỡ bát đĩa và chai rượu nhé”. Tri Thù

huýt sáo, “Chỉ cần các bạn sử dụng đồ nhựa, không thể vỡ được”.

Tiếp đó là Bố già và mấy người bạn của anh mang hoa hồng tới, khoe lại bài thơ cũ mang tên “Mảnh ruộng thơ” đã từng công bố ở Phúc Đán bốn năm về trước. Tôi giới thiệu họ với Thiên Thiên. Cái kiểu giới thiệu đi giới thiệu lại như thế này, tôi làm cũng không tồi, giống như pha cocktail hoặc đi hết từ rạp chiếu phim này sang rạp chiếu phim khác.

Cuối cùng là Quả Táo Bay. Anh dẫn theo mấy cô người mẫu tỏa sáng lấp lánh, đều là đồng nghiệp cùng làm việc. Các người đẹp này luôn xuất hiện lộng lẫy ở đủ mọi chốn, trên sân khấu, truyền hình, các buổi tiệc tùng, nhưng đối với họ, người ngoài chỉ dám ngóng vọng mà thôi, như thể cá vàng đẹp đẽ trong bể kính.

Quả Táo Bay tóc tai sặc sỡ như lông chim khổng tước, nhìn từ xa rất giống một bức tranh sơn dầu theo chủ nghĩa lập thể. Thêm vào đó là cặp kính gọng đen rất đẹp (dầu anh không hề cận thị), mặc áo phong D&G, quần bó sọc ca rô đen-trắng. Ngoài quần quấn một tấm khăn hoa mỏng Thái Lan màu đỏ sẫm, như một chiếc váy nhưng gợi tình hơn. Nước da của anh trắng nhưng không nhợt nhạt, ngọt ngào nhưng không ngấy. Chúng tôi ôm hôn nhau kêu chút chút.

Thiên Thiên uống rượu, nhìn từ xa nhưng không lại gần. Anh có phần khiếm sợ đối với những kẻ đồng tính nam, chỉ có thể chấp nhận người đồng tính nữ.

Mọi người vui vẻ trò chuyện dưới ánh đèn dịu dàng và trong tiếng nhạc điện tử du dương. Chốc chốc lại có người mang ly rượu tới đứng khoa tay múa chân trước tranh của Thiên Thiên. Quả Táo Bay không ngừng làm điệu bộ khoa trương, như thể ngắm nhìn các tranh này có thể đem lại cho anh cảm giác thăng hoa tình dục. “Anh phải

yêu bạn trai em mất”, anh ta rĩ rả với tôi.

Tôi lấy thìa bạc gõ lạnh canh lên ly rượu, tuyên bố tiết mục 1+1+1 chính thức bắt đầu. Có thể tặng một bông hồng cho người mà bạn cho rằng đẹp nhất (không giới hạn giới tính), tặng một bài thơ cho người mà bạn cho rằng thông minh nhất (không giới hạn giới tính), sau đó sẽ căn cứ vào con số thống kê để bình chọn người đẹp nhất và người thông minh nhất. Và nếu tự nguyện, có thể tặng thân thể mình cho người mà bạn muốn tặng (không giới hạn giới tính). Tất nhiên mục 3 có thể lui lại sau khi bữa tiệc kết thúc mới tiến hành. Căn phòng của tôi tuy đủ rộng, nhưng tôi không thể nào đoán trước được xu hướng phát triển của cuộc tụ tập này sẽ ra sao.

Khi tôi vừa dứt lời công bố nguyên tắc của bữa tiệc, mọi người reo hò vang trời. Tiếng huýt sáo, tiếng giậm chân, tiếng ly tách vỡ òn ào như thể sắp sập cả trần nhà, khiến con mèo đang ngáy ngon lành cũng phải giật nảy như sắp vỡ tim mà chết. Nó lao vọt ra ban công nhanh như một mũi tên. “Nó chết mất!”, một cô gái đi cùng Quả Táo Bay kêu thét lên.

“Không đâu”, tôi nhìn họ chằm chằm. Tôi rất dị ứng với đám con gái thích la hét. Hình như họ quá lạm dụng thanh đới. “Nó sẽ tụt xuống phố theo đường ống máng”.

“Đúng là tuyệt cú mèo”, Quả Táo Bay cười ha hả, sung sướng như chuột sa vại dầu. Những cảnh kích động thế này luôn khiến anh hưng phấn bởi anh luôn không ngừng tìm kiếm những thứ mới lạ và thú vị. “Cậu làm thế nào mà nghĩ ra được trò này?”. Tri Thù cười cười, mỗi vành tai dặt một miếng thuốc lá trắng, trông như anh thợ mộc trong đội xây. “Nếu người mà mình muốn hiến thân là cậu thì sao?”, Madona giỡn chơi, cười tít cả mắt. “Vậy cứ thử xem”, tôi cũng cười, uống

rượu, hút xì gà, nghe nhạc quả thực khiến cả người thoải mái vô cùng.

“Nếu người mà anh muốn hiến thân là bạn trai em thì sao?”, Quả Táo Bay cắn môi, mặt rất quyến rũ. “Tôi có quyền từ chối”, Thiên Thiên bình thản đáp. “Đúng vậy, tất cả đều phải được cả hai tình nguyện chấp thuận. Nhưng tôi tin chắc rằng không ai lại từ chối hoa hồng và thơ”, tôi cười, “Ở đây rất an toàn, như thiên đường vậy, mọi người cứ thoải mái, cố gắng chơi thật vui vẻ nhé. Nào bắt đầu từ ai đây? Madona yêu quý, cậu mở màn nhé!”.

Cô vẫn đeo kính đen, tụt giày ra đi chân trần, rút một bông hồng trong bình thủy tinh lớn ra. “Bông hồng tặng Thiên Thiên đẹp trai nhất. Bài thơ tặng Coco thông minh nhất. Còn thân tôi định tặng ai thì đợi lát nữa xem tâm trạng ra sao hẵng tính. Rượu còn chưa uống hết, làm sao mà biết được đêm nay sẽ chia sẻ cùng ai”. Cô ta cười rúc rích, vứt bông hồng cho Thiên Thiên đang ngồi trên sàn, rồi thò tay lấy ra một trang giấy từ trong túi, tạm tháo kính đen gác lên đỉnh đầu, quỳ một gối xuống, bằng một động tác kịch rất khoa trương, cô đọc to, “Chẳng phải của anh, xin đừng hôn, hãy đặt xuống...”. Vừa đọc xong, mọi người đồng loạt vỗ tay. Tôi làm động tác hôn gió, cảm ơn cô. Tiếp đó là Johnson. Anh đem bông hồng tặng cho người phụ nữ đẹp nhất trong mắt anh là bà chị họ Chu Sa của tôi, đem bài thơ tặng cho Madona người thông minh nhất. Quả nhiên là bài thơ rất ngắn: “Cô em xinh đẹp, cùng nhau du hành, chim cánh cụt ở Bắc cực mời ta uống, còn không sợ sao?”. Thậm chí tới tiết mục thứ ba, anh ta cũng nói đợi lát nữa mới tính. Madona hỏi: “Có phải anh phải lòng cô Chu rồi? Người Trung Quốc nói “Trong mắt mình, người yêu như Tây Thi”. Nếu anh đã cho rằng cô ấy đẹp nhất, vậy nhất định anh mê cô ấy rồi”. Thoắt một cái, mặt Johnson đỏ bừng.

Chu Sa và Dick vẫn mãi âu yếm nhau ở một góc ghế sofa, tay nâng ly rượu, tâm tình trò chuyện rất thanh nhã và quyến rũ, khác hẳn những người khác chỉ hò hét loạn xạ. Tính cách và phong cách của chị trái ngược hẳn với Madonna, như thể một bên là nước, một bên là lửa vậy. Madonna nói bằng giọng rất lạ lùng: “Đừng lo, anh là công dân Mỹ tự do, có quyền tự do thích người khác”. Nghe thấy vậy, Dick không nhịn nổi cười, càng ra sức kéo Chu Sa vào lòng anh, ôm chặt. “Em yêu, có người mê em càng hay, vì em thực sự rất quyến rũ”. “Bữa tiệc này phản đối sự đố kỵ và hằn thù. Chơi trò chơi chủ yếu là để vui thôi”, tôi nói. “Đúng vậy”, Quả Táo Bay đế vào, nhân tiện ôm choàng lấy tôi ở phía sau, kê đầu lên vai tôi. Thiên Thiên giả bộ không nhìn thấy, chăm chú lấy kéo xén xì gà gọt đầu xì gà. Tôi gõ lên đầu Quả Táo Bay một cái, “Tới lượt anh rồi đấy”. “Tôi xin tặng bông hồng này cho người đẹp nhất là tôi, tặng bài thơ này cho người thông minh nhất là Coco, đem thân tôi dâng hiến tặng cho bất kì vị nào có thể làm tôi hưng phấn, bất kể là nam hay nữ”. Anh ta vừa nói vừa liếc vào tấm gương trên tủ quần áo, ngắm nghía chiếc khăn hoa quấn ngoài quần. “Tôi thực sự cảm thấy mình quá đẹp”. “Bọn em cũng thấy vậy”, mấy cô người mẫu đồng thanh phụ họa. Họ vây chặt lấy Quả Táo Bay, như một đàn rắn mỹ nhân vờn một trái táo thơm. “Không ai tặng hoa cho tôi cả. Để không mất mặt, chẳng thà tôi tự tặng mình trước một bông cho xong”. Quả Táo Bay ngậm bông hoa trên miệng, làm động tác bay lượn trong tiếng nhạc du dương, trông thật đẹp mắt vừa quái đản. Bộ râu dưới cằm của anh ta càng tăng thêm vẻ đẹp là lạ đó.

“Tôi tặng hoa hồng cho anh vì tôi cũng thấy anh đẹp nhất”, anh chàng người Serbia đột nhiên nói bằng tiếng Hoa rất lưu loát, “Xin tặng bài thơ cho bạn tôi là Tri Thù. Anh ấy chơi máy tính số một, là người thông minh nhất mà tôi từng gặp”. “Còn chuyện hiến thân, đương nhiên phải tặng cho người mà tôi thấy đẹp nhất rồi”. Mọi người đổ dồn mắt về phía Yisha, như thể thấy một hành khách từ

hành tinh khác tới.

Một tràng cười rộ lên, là của Johnson người Mỹ. Yisha thoát một cái đang ngồi trên sàn, đứng phắt dậy, phủi phủi tàn thuốc trên người, “Có gì buồn cười sao?”. Anh ta nhìn chăm chăm vào Johnson.

“Xin lỗi”, Johnson vẫn không nhin được cười, “Xin lỗi, chỉ vì tôi không thể nhin nổi”.

“Giống như máy bay của chúng mày không nhin nổi bay qua nước tao và thả bom phải không? Giống như quân đội chúng mày không nhin nổi, phải giết vô số người vô tội phải không? Bọn Mỹ chó chết!... Là một lũ người mà tao chỉ vừa nghĩ tới đã phát buồn nôn. Chúng mày muốn quản lý tất cả, tham lam vô độ. Chúng mày là lũ khốn nạn vô văn hóa, đáng bị phỉ nhổ. Mẹ kiếp!”.

Johnson đứng phắt dậy, “Anh nói cái chết tiệt gì? Tôi liên quan gì tới mấy cái máy bay ném bom khốn nạn ấy? Tại sao làm nhục tôi?”.

“Vì mày là người Mỹ chó chết”.

“Thôi, thôi, uống quá nhiều rồi. Không nên bị kích động”. Tri Thù đứng dậy tách hai người ra. Bố già đang ngồi bên cạnh các em người mẫu xinh đẹp, chẳng nói chẳng rằng, liên tục nghịch các quân bài bài bằng bàn tay nhiều năm lão luyện để thu hút sự chú ý của người đẹp. Về mặt đạo nghĩa, họ ủng hộ anh chàng người Serbia, nhưng về góc độ thẩm mỹ, họ đồng tình với Johnson có dáng dấp như Leonardo DiCaprio.

“Có giỏi thì đánh một trận phân cao thấp đi”, Madona cười hi hi khích thêm. Cô luôn sợ thiên hạ thái bình. Quả Táo Bay cũng đi tới giữ tay của Yisha lại vì Yisha nói thích anh nên mới gây ra cuộc cãi vã

này, anh rất cảm động.

“Hai người cần tắm nước lạnh không?”, Thiên Thiên hỏi Yisha và Johnson. Câu này không hề có chút giấu cợt, nó xuất phát từ bản tính trong sáng, lương thiện của anh. Đối với anh, tắm là một cách giải quyết đầu tiên tất cả mọi việc rắc rối. Bồn tắm như một mảnh đất phúc an toàn và ấm áp như tử cung của mẹ. Dùng nước sạch tắm rửa có thể giúp mình như thấy cách xa những chao đảo, huyền não và bụi trần, tách rời khỏi đám lưu manh, xã hội đen, thoát được mọi vấn đề và nỗi khổ đau của mình.

Cuộc tranh cãi giữa các nhân sĩ quốc tế đã kết thúc bình an. Tiết mục lại được tiếp tục. Thiên Thiên tặng tôi hoa, thơ và thể xác. Tôi cũng tặng anh tất cả như vậy. Madonna cười giấu cợt: “Hai người còn chơi trò tình cảm vợ chồng mặn nồng sao? Không thấy ngại sao?”. “Xin lỗi, không cố tình làm cậu ghen tị đâu”, Thiên Thiên nhoẻn cười. Tôi bấm bụng ngượng ngùng. Madonna và Chu Sa đều biết chuyện giữa tôi và Mark, nhưng làm sao tôi có thể nói cho Thiên Thiên biết điều đó được? Huống hồ cảm giác tình dục mà anh mang lại cho tôi hoàn toàn không giống Mark, hai bên không thể so sánh với nhau được. Thiên Thiên đi sâu vào từng bộ phận trên cơ thể tôi bằng sự gần gũi và tình yêu sâu đậm. Đó là điểm mà Mark không thể đạt được. Tôi thừa nhận về điểm này mình quá tham lam, ích kỉ. Tôi cũng thừa nhận mình không thể khống chế được khát vọng và luôn tìm đủ lý do để tha thứ cho mình.

“Em không thể tha thứ cho chính mình”, tôi đã từng tâm sự với Chu Sa như vậy. Và câu trả lời của chị chính là: “Sự thực là em vẫn luôn đang tha thứ cho em đấy chứ”. Đúng vậy, đúng là như thế.

Chu Sa và Dick cũng lần lượt tặng nhau cả ba thứ. Tri Thù, Bồ già

và hai người bạn của Bố già đều lần lượt đem thơ tặng hết tôi (rất may mắn, tôi bỗng khắc trở thành người đàn bà thông minh nhất đêm nay. Tôi được nhận một loạt các bài thơ hoặc thơ nức hoặc thối khảm, chẳng hạn như “Nụ cười của em khiến người chết được hồi sinh, như sản phẩm siêu cấp” là ca tụng tôi; còn “Nàng giống như cuộn thép uốn cong, không giống như sinh vật...” là coi thường tôi; hoặc như “Nàng cười, nàng khóc, nàng chân thật, nàng mơ mộng” lại khá đúng). Thú vị hơn là ba người rưỡi trong số bốn người đàn ông tặng hoa hồng và cam tâm tình nguyện hiến tặng thân xác họ cho mấy cô người mẫu mà Quả Táo Bay dắt tới là đệ tử của trường Phúc Đán. Một nửa người còn lại kia đương nhiên là Tri Thù, do họ dờ dang ở Phúc Đán đã bị đứt gánh giữa đường. Đệ tử trường Phúc Đán và các cô người mẫu tuyệt đẹp ra sức đầu mảy cuối mắt. Có ghế sofa, có giường có thảm ở phòng bên, ắt giữ được họ ở lại.

Dick đang ngắm Thiên Thiên treo tranh lên tường. Tôi và Chu Sa ngồi tâm tình trước đĩa dâu tây. “Gần đây em có gặp Mark không?”, đôi mắt chị không nhìn tôi, chỉ hỏi nhỏ.

“Có”, tôi khẽ đung đưa chân. Thiên Thiên vừa thay một đĩa nhạc Jazz. Trong phòng thực lộn xộn. Ánh mắt người nào cũng như trộn cả lòng đỏ và lòng trắng trứng. Không ai chịu nhàn rỗi, mỗi người chơi một kiểu.

“Sao ạ?”, tôi quay lại nhìn chị.

“Công ty có tin đồn là Mark sắp phải rời Trung Quốc, quay về tổng công ty ở Berlin”.

“Thật à?”, tôi muốn thể hiện như vô can. Một chút dịch dâu tây chua chua tứa ra trên đầu lười, bụng chọt quặn lên khó chịu.

“Có thể vì thành tích của anh ấy ở Trung Quốc quá xuất chúng nên được cất nhắc, quay về Berlin thế nào cũng được thăng chức”.

“... Ai mà biết được? Có thể là thật cũng nên”. Tôi đứng dậy, đá cuốn tạp chí dưới chân và tấm đệm ngồi bằng sa tanh đỏ thêu hoa, đi ra ban công. Chu Sa cũng đi theo. “Đừng nghĩ ngợi nhiều quá”, chị nói nhỏ.

“Nhiều sao quá, đẹp thật”, tôi ngẩng đầu ngắm trời. Trên bầu trời sâu thẳm, các vì sao như những vết thương nhỏ từ một vụ nổ, đang trào ra dòng máu màu bạc. Nếu có cánh, tôi sẽ bay thẳng tới đó hôn từng vết thương. Mỗi lần ân ái với Mark, da thịt đụng chạm đều gây cho tôi cảm giác đau đớn như muốn giãy bay lên. Tôi từng bắt mình tin rằng có thể phân tách giữa thể xác và trái tim của một người phụ nữ. Đàn ông có thể làm được, tại sao phụ nữ không làm được. Nhưng sự thật là tôi phát hiện thấy mình ngày càng tốn nhiều thời gian để nhớ nhung Mark, nghĩ tới giây phút thần tiên muốn chết người kia.

Chu Sa và Dick chào từ biệt. Trước khi về, Chu Sa còn cố đi tới bắt tay Johnson, cảm ơn đóa hồng của anh. Xem ra Johnson không vui, cãi nhau với Yisha, người đẹp Chu Sa lại sắp bỏ đi. Madonna ôm anh ta, gợi ý ra ban công ngắm sao một lúc.

Tối nay lộn xộn, phức tạp và không thể khống chế nổi, thật ngoài dự kiến. Ba giờ sáng, Quả Táo Bay đưa anh chàng Serbia tới khách sạn Tân Miên Giang mà anh ta đang ở. Bốn người của nhóm Bố già, Tri Thù và bốn cô người mẫu thì nô giỡn trong phòng khách bên cạnh. Tôi và Thiên Thiên, Madonna ngủ trên giường trong phòng ngủ. Johnson ngủ trên ghế sofa.

Năm giờ sáng, tôi lại bị thức giấc bởi tiếng người ồn ào. Bà hàng xóm nhà bên đang gào thét thật chói tai, y như lũ mèo gọi bạn trên

mái nhà đêm đêm. Madona đã tụt từ trên giường xuống ghế sofa. Thân hình trần truồng trắng muốt và thanh tú, như một con bạch xà quấn trên người Johnson. Tay phải cô còn kẹp một điếu thuốc, vừa hút vừa nô giỡn với anh ta.

Tôi định thần nhìn kỹ, thấy cô thật đặc biệt. Cô đổi vị trí, vừa nhìn thấy tôi liền gửi tới một nụ hôn gió, ra hiệu nếu tôi muốn có thể cùng tham gia. Thiên Thiên đột nhiên ôm chặt lấy tôi, thì ra anh cũng thức giấc. Không khí sặc mùi rượu và thuốc lá, đủ làm con mèo nhà tôi chết ngạt.

Trong máy nhạc cứ bật đi bật lại bài “Ánh sáng màu xanh”, nhưng không ai có thực sự ngủ ngon. Tôi và Thiên Thiên hôn nhau trong im lặng và sâu lắng, hôn mãi không chán. Sau khi Madona và Johnson ngừng rên rỉ, chúng tôi ôm nhau ngủ thiếp đi.

Tỉnh giấc vào chiều hôm sau, mọi người đã biến mất không thấy chút bóng dáng, ngay cả một mảnh giấy nhắn lại cũng không thấy. Trên sàn nhà, trên bàn, trên ghế đều tràn ngập thức ăn thừa, tàn thuốc, khăn ăn bẩn, hộp thuốc rỗng, còn có cả một cái tất thối và một quần lót nữ bằng lụa đen. Một cảnh tượng thật đáng sợ.

Do tâm trạng vô thức đã chết chìm tới cực điểm trong bữa tiệc đêm qua, tôi không còn thấy phản cảm với mọi thứ nữa. Tôi vứt rác, dọn dẹp căn phòng, làm lại người.

Rồi tôi ngạc nhiên lắm khi nhận thấy mình lại có thể viết tiếp. Ma lực vô hình thao túng ngôn từ lại quay về trên người tôi. Cảm ơn trời!

Tôi dồn hết sức tập trung vào phần kết của tiểu thuyết dài hơi. Thiên Thiên vẫn tự chơi ở phòng bên như thường lệ. Thỉnh thoảng anh tới nhà Madona chơi điện tử hoặc đưa xe giết thời gian. Nhà bếp

lại trống trải và bản thủ tới thất vọng. Anh không còn chăm chỉ nấu nướng nữa. Cậu giao hàng của tiệm ăn Tứ Xuyên lại mang cơm tới rất đúng giờ. Chỉ có điều cậu Đình đột trước thường giao hàng đã nghỉ việc. Tôi rất muốn biết rốt cuộc cậu ta có đeo đuổi nghiệp sáng tác như cậu hằng mơ ước hay không. Nhưng hỏi người giao hàng mới, cậu ta không biết tí gì.

27

Loạn

Giữa màu xanh thẳm sâu và ma quỷ, là tôi.

Billy Brag

*Nếu một người sáng tác chỉ luôn nghĩ tới
giới tính của mình sẽ rất tai hại.*

*Làm một người đàn ông hoặc đàn bà trong sáng
và đơn giản, cũng rất tai hại.*

Virginia Woolf

Nhà tôi bỗng gọi điện tới. Mẹ tôi bị gãy chân trái, do mất điện không có thang máy, bà bị ngã khi đi thang bộ. Tôi sững sờ một lúc rồi dọn dẹp rất nhanh, lên xe về nhà. Bố tôi đang đi dạy. Trong nhà chỉ có một cô giúp việc, đi lại bận rộn dọn dẹp. Ngoài ra, căn nhà chỉ còn lại một màn tĩnh mịch ghê người khiến người ta như bay bay.

Mẹ nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, gương mặt gầy gò và trắng bệch, nhuộm một thứ ánh sáng cũ kĩ và không chân thực, y hệt thứ ánh sáng trên đồ đạc bày quanh nhà. Chân trái bà đã được bó một lớp thạch cao rất dày. Tôi rón rén đi vào, ngồi xuống cái ghế bên giường.

Mẹ mở mắt ra, “Con đến rồi à?”, bà hỏi vẫn tắt.

“Có đau lắm không?”, tôi cũng hỏi vẫn tắt. Mẹ chìa tay ra, sờ lên các ngón tay tôi. Nhũ đánh móng đã bị tróc một nửa, trông rất kì dị.

Mẹ thở dài, “Tiểu thuyết viết đến đâu rồi?”.

“Chẳng đến đâu cả... Mỗi ngày viết một ít, không biết rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người thích đọc”.

“Muốn làm nhà văn, không nên sợ vấn đề đó...”. Lần đầu tiên mẹ nhắc đến tiểu thuyết của tôi bằng giọng như vậy. Tôi nhìn bà không nói, chỉ muốn cúi xuống ôm chầm lấy bà, muốn nói rằng tôi yêu bà như thế nào, cần sự động viên của bà ra sao, dù chỉ là lời nói. Chúng sẽ giúp tôi trấn tĩnh và tăng thêm sức mạnh. “Mẹ muốn ăn gì không?”, tôi vẫn ngồi đó, cuối cùng không dám ôm bà, chỉ lặng lẽ hỏi.

Mẹ lắc đầu. “Bạn trai con khỏe không?”, cuối cùng bà cũng không biết chuyện Thiên Thiên từng đi cai nghiện.

“Anh ấy vẽ rất nhiều tranh, rất đẹp. Có thể dùng trong sách của con”.

“Con không thể về ở một thời gian sao?... Một tuần cũng được”. Tôi cười với mẹ, “Được chứ ạ. Giường của con vẫn ở chỗ cũ chứ?”.

Cô giúp việc giúp tôi cùng dọn dẹp phòng ngủ nhỏ. Từ sau khi Chu Sa dọn đi, căn phòng này vẫn để trống. Trên giá sách phủ một lớp bụi mờ. Con tinh tinh lông dài vẫn đặt trên giá cao nhất. Ánh sáng cuối ngày hắt qua cửa sổ, rọi vào phòng một vạt nắng ấm.

Tôi nằm trên giường, ngủ thiếp đi. Tôi mơ thấy mình đi chiếc xe đạp trắng vẫn thường đi hội học cấp ba, lang thang hết đầu đường này tới đầu đường khác, gặp không ít người quen. Tới một ngã tư, đột nhiên một chiếc xe hơi màu đen lao thẳng tới tôi. Một nhóm người bịt mặt nhảy từ trên xe xuống. Kẻ cầm đầu vung vẩy chiếc điện thoại màu phấn hồng, ra lệnh cho thuộc hạ tổng tôi và xe đạp vào

thùng xe phía sau. Chúng dùng đèn pin rọi vào mắt tôi, bắt tôi khai ra nơi ẩn trốn của một nhân vật đặc biệt. “Tướng quân ở đâu?”, chúng hỏi dồn, và quát lớn, “Mau khai ra, tướng quân ở đâu?”.

“Tôi không biết”.

“Không được nói láo, chỉ phí công thôi. Nhìn chiếc nhẫn trên tay mà xem. Một con đàn bà ngay cả chồng trốn ở đâu cũng không biết thì thật đáng chết”. Tôi hoảng hồn nhìn xuống tay trái. Trên ngón đeo nhẫn quả nhiên lấp lánh một chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp.

Tôi tuyệt vọng vung vẩy hai tay, “Tôi thực sự không biết mà, có giết tôi đi cũng không biết”.

Khi tỉnh giấc, bố tôi đã ở trường về. Sự ồn đến tôi, căn phòng vẫn im lặng nhưng mùi xì gà thơm từ ban công bay tới khiến tôi biết được bố đã về, sắp tới giờ ăn tối.

Tôi trở dậy, tụt xuống giường, ra ban công chào bố. Bố tôi đã thay quần áo ở nhà, ưỡn cái bụng hơi phệ dưới ánh chiều tà, mái tóc bạc bay trong gió. Ông trầm ngâm nhìn tôi một lúc, “Con ngủ dậy à?”. Tôi gật đầu, nhoẻn cười, “Bây giờ tinh thần con rất tốt, có thể vào núi săn hổ được rồi”.

“Tốt, vậy ăn tối thôi”, ông đập lên vai tôi, vào phòng.

Mẹ tôi đã được dìu ra, ngồi trên một cái ghế có đệm. Trên bàn ê hề thức ăn, thơm điếc mũi.

Buổi tối, tôi chơi cờ quốc tế với bố. Mẹ dựa lưng vào thành giường, chốc chốc lại đưa mắt nhìn hai bố con. Chúng tôi tán đủ các chuyện vụn vặt, đề tài cuối cùng lại liên quan tới việc chung thân đại

sự của tôi. Tôi không muốn nói nhiều, vội vã dọn cò, đi tắm xong lại quay về phòng mình.

Qua điện thoại, tôi báo cho Thiên Thiên rằng tôi sẽ ở lại đây một tuần, và kể cho anh nghe giấc mơ ban chiều, hỏi anh như vậy có ý gì. Anh nói tôi đã linh cảm được tác phẩm sẽ thành công nhưng lại rơi vào cảm giác day dứt về chuyện sinh tồn không tài nào khắc phục được. “Thật thế sao?”, tôi bán tín bán nghi. “Em có thể đối chiếu lại với Ngô Đại Duy”, anh gợi ý.

Một tuần trôi qua thật mau. Tôi cùng mẹ xem tivi, đánh bài, ăn canh đậu xanh ngó sen, bánh vừng, bánh cà rốt và đủ các loại điểm tâm ngọt. Vào đêm trước khi về, bố tôi kêu tôi vào phòng khách, nói chuyện rất khuya.

“Còn nhớ hồi nhỏ, con đã thích đi chơi một mình, nhưng luôn bị lạc đường. Con là một đứa bé gái thích lạc đường”, ông nói.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đung đưa trước mặt ông, hút thuốc và đáp, “Đúng vậy. Giờ đây con vẫn thường lạc đường”.

“Nói cho cùng, con quá đam mê mạo hiểm, thích những kỳ tích xuất hiện. Điều này cũng không bị coi là nhược điểm chết người gì... Nhưng có rất nhiều chuyện không đơn giản như con nghĩ. Trong mắt cha mẹ, con vẫn là một đứa con gái ngây thơ...”.

“Nhưng...”, tôi thử thanh minh. Ông khoát tay, “Cha mẹ không ngăn cản con làm bất cứ điều gì con muốn, vì cũng không thể ngăn được... Nhưng có một điều rất quan trọng là, dù làm gì, con cũng cần phải gánh hết hậu quả có thể xảy ra. Con luôn nhắc tới thứ tự do mà Sartre đã viết, đó chỉ là “tự do lựa chọn”. Một kiểu tự do có tiền đề”.

“Con đồng ý”, tôi nhả ra một hơi thuốc. Cửa sổ đang mở, trong phòng đọc sách có hương thơm dịu của hoa bách hợp đang cắm trong bình. “Cha mẹ luôn hiểu con mình, không cần dùng từ “cổ lỗ sĩ” để coi thường bậc tiền bối”.

“Con có thể đâu”, tôi nói nhưng bụng nghĩ khác.

“Con quá tình cảm. Lúc tuyệt vọng, luôn thấy một màu đen tối. Lúc vui sướng lại vui quá mức”.

“Nhưng nói thật là con thích mình như thế này”.

“Tiền đề của một nhà văn thực sự xuất sắc phải là vứt bỏ trái tim hư danh không cần thiết, phải học được và duy trì được sự độc lập về tâm linh mình trong môi trường hỗn độn. Đừng có vui sướng với thân phận nhà văn của mình. Trước hết con phải là một con người, một người đàn bà, thứ đó mới là nhà văn”.

“Thế nên con luôn mặc váy hai dây, đi guốc cao gót đi khiêu vũ, vui vẻ làm bạn với bác sĩ tâm lý, nghe nhạc hay, đọc sách hay, ăn hoa quả giàu vitamin C và A, làm người phụ nữ thông minh xuất sắc. Con sẽ thường về nhà thăm bố mẹ. Con thề đấy”.

Connie mời Thiên Thiên và tôi cùng ăn tối, tham quan tiệm ăn vừa trang trí nội thất cơ bản.

Bữa tối được ăn ở bộ bàn ghế mây trên ban công ngoài trời. Mặt trời đã xuống nhưng trời vẫn sáng. Cành lá của các cây dương, cây liễu cứ rủ xuống, bay phơ phất trên đầu. Đám phục vụ vừa tuyền, đang được huấn luyện mặc đồng phục hai màu đen trắng, lần lượt đi lên bậc thềm đá, bung hết món này tới món khác lên ban công.

Connie mặt hơi mệt mỏi, vẫn trang điểm nhẹ nhàng, trên tay kẹp một điếu xì gà Habana, kêu phục vụ đưa dao lên, kiểm tra động tác của cậu phục vụ cắt xì gà đã thuần thục chưa. “Ở đây tôi chỉ tuyển những người chưa làm nghề nhưng thông minh nhanh nhẹn, hy vọng họ không bị ảnh hưởng bởi những thói quen xấu, học nhanh hơn”, bà nói.

Juan không có mặt, ông tạm thời quay về Tây Ban Nha, tuần sau sẽ đưa đầu bếp từ đó sang. Theo kế hoạch, đầu tháng sáu tới, tiệm ăn sẽ chính thức khai trương.

Như đã hẹn, chúng tôi mang tới một số bản thảo tiểu thuyết và những hình minh họa cho bà xem. Bà hút xì gà, lật giở từng bức tranh của Thiên Thiên, khen ngợi không ngớt. “Hãy nhìn xem những màu sắc khác thường này, cả những đường nét có thể khiến người ta phải sững sờ vui sướng nữa. Từ nhỏ, tôi đã biết con trai tôi có năng khiếu mà. Ngắm những bức tranh này, mẹ thực sự rất vui”.

Thiên Thiên không nói năng gì, cứ cắm cúi ăn món cá nướng. Bóc lớp giấy bạc trên đĩa, thịt cá trắng phau phau và nước sốt thơm lừng đã bày sẵn. Cá nướng vừa chín tới, mùi thơm điếc mũi. “Cám ơn”, Thiên Thiên vừa ăn cá vừa chêm một câu. Giữa hai mẹ con đã không còn sự đối kháng kịch liệt và ngờ vực, nhưng vẫn còn tồn tại khoảng cách âm thầm.

“Hai bên tường trên lầu hai vẫn chưa biết trang trí ra sao. Nếu Thiên Thiên đồng ý, giúp mẹ vẽ lên đó, được không?”, đột nhiên Connie đề nghị như vậy. Tôi nhìn Thiên Thiên, “Anh sẽ làm rất đẹp mà”, tôi nói.

Ăn tối xong, Connie dẫn chúng tôi lên xem mấy gian phòng trên lầu hai. Đã bày sẵn bàn ghế bằng gỗ tâm đào và hệ thống ánh sáng

tuyệt đẹp. Trong đó có hai gian phòng xây lò sưởi gạch đỏ. Phía ngoài có một lớp gỗ bảo vệ bằng gạch đỏ, phía dưới xếp một đồng chai rượu nho và whisky.

Bức tường trước mặt lò sưởi còn trống trơn. Connie nói, “Các con thấy tranh có phong cách gì sẽ thích hợp ở đây?”. “Matisse? Không, có lẽ là tranh theo kiểu Modigliani là tốt nhất”, tôi đáp. Thiên Thiên gật đầu, “Tranh của ông ấy có loại khiến người ta thấy cái đẹp lạnh như hơi trứng độc, khiến người ta không khỏi muốn lại gần, nhưng không tài nào xích lại được... Còn nếu ngắm tranh của Modigliani trước lò sưởi, được uống rượu và hút xì gà nữa thì chẳng khác nào một chuyến du lịch lên thiên đường”.

“Con nhận lời rồi nhé”, Connie cười sung sướng ngắm con trai. “Tôi luôn dùng tiền của bà, nay đổi lại, cũng phải nỗ lực làm cho bà chút gì đó”, ông con trả lời bà mẹ như vậy.

Chúng tôi ở lại tiệm ăn của Connie nghe tình ca La Tinh, uống rượu mãi đến khuya.

Thiên Thiên bắt đầu mặc bộ đồ bảo hộ lao động, cầm theo một nắm bút vẽ, các loại màu tới làm thuê cho mẹ, vẽ lên tường. Để tránh phiền hà, anh chấp nhận ngủ lại tiệm ăn. Connie đã chuẩn bị cho anh một căn phòng phù hợp sống tạm.

Còn tôi vẫn vùi đầu vào cuốn sách, viết rồi xé bỏ, nỗ lực tìm kiếm một cái kết toàn mỹ cho cuốn tiểu thuyết. Buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi ngồi trước máy tính, đọc đủ các loại mail điện tử của bạn bè từ các nơi gửi đến. Quả Táo Bay và anh chàng Yisha người Serbia đang yêu nhau mặn nồng. Họ cùng tới Hồng Kông tham dự một liên hoan phim và chụp vô số ảnh gửi cho tôi xem. Tôi nhìn thấy anh ta cùng một đám con trai bày tiệc cocktail bên bờ biển. Họ đều để mình trần,

nằm đè lên nhau, trong đó có người đeo khuyên bạc ở đầu vú, ở rốn hoặc đầu lưỡi. “Đó là thế giới đẹp đẽ nhưng điên rồ của anh”, anh ta viết dòng chữ rất thô đậm ở bên dưới như vậy. Shamir viết mail cho tôi bằng tiếng Anh, nói rằng vẫn luôn ghi nhớ hình bóng tôi, như một bức tranh thuốc nước phương Đông, vừa đẹp đẽ vừa nóng bỏng điên rồ tới mức không tưởng, có thể tỏa ra một thứ tình cảm khó chuyển tải thành lời trong một khoảnh khắc, như một bông hồng tỏa hương lan xa trong vườn hoa lúc đêm khuya.

Đây là bức thư tình bất chấp tất cả nhất mà tôi nhận được từ trước tới nay, lại do một người phụ nữ viết. Cảm giác thật kỳ quái xiết bao.

Tri Thù hỏi tôi có muốn lập một trang web cá nhân không, anh ta sẵn sàng phục vụ bất cứ lúc nào. Gần đây việc kinh doanh trong công ty anh ta không được suôn sẻ, luôn nhàn rỗi. Madona lại nói viết mail còn mệt hơn nghe điện thoại, đây là cái mail đầu tiên và cũng là cái cuối cùng của cô. Cô chỉ muốn nói với tôi rằng bữa tiệc lần trước rất tệ mặc dù khá vui. Tàn cuộc chơi, cô bị mất điện thoại di động, không biết tôi có nhìn thấy không.

Tôi lần lượt trả lời cho từng người, dùng ngay những từ ngữ đẹp đẽ và nghịch ngợm nhất vừa nảy ra. Về mặt ý nghĩa nào đó, tôi và bạn bè đều là một đám thích dùng những ngôn từ ngày càng khoa trương và ngày càng mất thăng bằng để tạo nên khoái cảm gấp gáp và lạ đời. Đám chúng tôi như một lũ côn trùng nhỏ màu xanh thích ăn đôi cánh tưởng tượng, sống dựa vào nhau bởi thứ tình cảm ấm áp khá chân thực. Đó là những đám đòi bọ sống bám vào xương cốt thành phố, nhưng vô cùng gọi tình và chuyển động ngọt ngào. Mọi sự lãng mạn cổ quái và ý thơ thực sự của thành phố chính là do đám chúng tôi tạo ra.

Có người gọi chúng tôi là “Ling Lei”, có người lại chửi chúng tôi là rác rưởi, có người lại khát khao được gia nhập giới chúng tôi, bắt chước chúng tôi từ cách ăn mặc, kiểu tóc, cách ăn nói và cả cách yêu đương, làm tình. Có người nguyên rủa chúng tôi nên mang cách sống chó má đó tới ẩn giấu trong tủ lạnh và lập tức biến mất.

Vừa tắt máy tính, màn hình đã vụt lóe sáng rồi tắt lịm. Trong máy nghe nhạc là ca khúc “Ánh sáng xanh” của Sonic Youth, cũng vừa vắn hết bài. Câu cuối cùng là “Ánh nắng của nàng là bóng đêm của tôi, ừ ừ”. Tôi bước vào bồn tắm, nằm dài trong nước ấm. Có lúc tôi cứ nằm như vậy ngủ thiếp đi, viết một bài thơ liên quan đến đêm tối trong giấc mơ mênh mang nước và xà bông. Chỉ còn nhớ một câu, “Trước khi ban ngày biến mất vĩnh viễn không biết bóng đêm là gì, Khái niệm về nếp gấp bờ môi trên drap trải giường là gì, ừ ừ ừ...”.

Trong một buổi đêm không có chút tín hiệu, khí áp rất thấp, oi bức không gió, Mark lái xe tới thẳng nhà tôi, ngồi trong xe gọi điện thoại, “Anh không biết có làm phiền em không nhưng bây giờ anh đang rất muốn gặp em”.

Trong điện thoại, giọng anh nghe mơ hồ xa xăm bởi sóng di động bị nhiễu, nghe cứ rè rè, đang nói bỗng cắt phụt, cũng có thể do máy hết pin. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh anh ném chiếc máy trong xe và điên tiết chửi, “Chó chết thật”. Tôi buông bút, chạy thẳng xuống cầu thang lần đầu tiên không chút trang điểm.

Đèn trong xe màu vàng lờ mờ. Anh mở cửa xe, gần như nhắc bóng eo lưng tôi đặt vào hàng ghế sau.

“Xem anh làm cái gì thế?”, tôi nhìn anh nghiêm chỉnh trong bộ veston thẳng tắp, rồi nhìn mình, một chân đi dép, một chân trần, váy ngủ bị anh vò tới nhàu nát, không khỏi bật cười.

Anh cũng cười, nhưng nhanh chóng nghiêm lại, “Coco, anh muốn báo cho em một tin không hay lắm. Anh sắp phải về Đức”.

Tôi sờ lên thớ thịt như đông cứng trên mặt, “Cái gì?”. Tôi nhìn anh chằm chằm hồi lâu. Anh cũng im lặng nhìn tôi. “Xem ra không phải là tin đồn rồi”, tôi lẩm bẩm, “Chị họ em đã từng báo cho em biết anh sắp chuyển về tổng công ty”.

Anh đưa tay ra ôm choàng lấy tôi, “Anh muốn ở bên em”.

“Không thể được”, trong lòng tôi la lên một tiếng, nhưng không nói nổi câu nào. Chỉ biết dùng môi, dùng lưỡi, dùng răng đón nhận cơn cuồng nhiệt ào ào của anh phủ tới. Không thể thế được, dù tôi đâm vào ngực anh, lấy trộm hết từng hào, từng thê tín dụng hoặc chứng minh thư của anh cũng không thể ngăn nổi sự thật này. Người tình Đức của tôi, người đàn ông phương Tây đã đem lại cho tôi biết bao khoái lạc hưng phấn và những kí ức hồn xiêu phách tán bằng tất cả những người đàn ông khác cộng lại, rốt cục anh cũng sắp rời xa tôi. Không thể thế được.

Tôi đẩy anh ra, “Được rồi, khi nào anh đi?”

“Muộn nhất là cuối tháng sau, anh muốn ở bên em từng phút từng giây”, anh vùi đầu xuống, áp sát bầu ngực tôi, chỉ cách lần váy mỏng dính. Được tóc anh cọ sát, đầu vú tôi căng cứng rất nhanh, đóa hoa đêm tuyệt vọng.

Chúng tôi lái xe rất nhanh và êm. Màu sắc của giấc mơ ngày càng tối sẫm, đường ranh giới cứ nhần nhúm lại, như núi đồi sau ánh trăng. Đêm Thượng Hải luôn có vẻ thương cảm khiến con người phải động tình. Chúng tôi lái như bay trên con đường trơn vắng, bay trong sắc vàng vụn và đèn nê-ông của thành phố. Ca khúc của Iggy Pop cứ

réo rất trong radio, “Chúng ta chỉ là khách qua đường, những người khách vội vã, ngắm sao đầy trời, đợi chờ cùng tan biến mất với chúng ta”.

Dốc hết sức làm tình, những u uất mãi không dứt, tạo nên chân lý, hủy diệt giấc mơ, làm gì cũng được, nhưng duy nhất có một điều khiến người ta không thể hiểu rằng, tại sao chúng ta có thể rơi lệ bất cứ lúc nào? Giống như ông trời tại sao phải thét lên những tiếng sợ hãi vào đêm trời mưa có sao rơi? Có khoảnh khắc như vậy, tôi cho rằng đêm nay sẽ có điều bất ngờ xảy ra, chẳng hạn như đâm xe, chúng tôi sẽ gặp lại nhau trong tai nạn và đau buồn kì dị.

Nhưng không có tai nạn, xe tới công viên trung tâm ở Phố Đông nhưng cổng đã khóa. Chúng tôi làm tình trong xe dưới bóng râm của một hàng cây lớn ngoài tường. Chiếc ghế được ngả ra phủ mùi da ngai ngái. Bàn chân tôi bị chuột rút co thắt nhưng tôi không nói, cứ để cảm giác không phù hợp đó tiếp tục phát triển, mãi đến khi chất dịch của giấc mơ bám đầy hai đùi.

Tới sáng hôm sau khi tỉnh dậy trong căn hộ của anh, tôi vẫn cho rằng mọi thứ xảy ra chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tình dục rất dễ lan tỏa như vậy, như một giọt mực tàu trên bức tranh truyền thống. Nhưng tình dục không thể thay đổi được điều gì, nhất là khi ánh nắng chiếu vào, ngắm quầng mắt đen của mình trong gương.

Bất kì câu chuyện nào khi phải trả giá mới có kết thúc, và cơ thể vươn ra chiếc ăng ten vờn vĩa một cơ thể khác, phảng phất chỉ vì cuộc chia ly không lặp lại.

Mark tuyên bố với tôi kể từ ngày hôm nay tới cuối tháng sau, mỗi ngày đều là liên hoan già biệt. Anh không còn phải thất cavát từ chín giờ bốn mươi lăm phút sáng mỗi ngày tới công ty đúng giờ nữa. Anh

quyết tâm tận hưởng mỗi ngày. Anh khẩn cầu tôi dành thêm thời gian bên anh. Bạn trai tôi đang ở tiệm ăn của mẹ anh, bận rộn vẽ lên tường những bức họa theo phong cách của Modigliani. Tiểu thuyết của tôi chỉ còn vài trang cuối cùng, nhưng mười mấy ngày sau, rất có thể anh không bao giờ gặp lại tôi nữa.

Mãi đến hết đời! Tôi chỉ thấy đau đầu như sắp vỡ tung.

Anh vặn nhạc xuống thật nhỏ, lấy cho tôi viên aspirin từ trong tủ thuốc. Anh dùng một tay mát xa phần lưng và chân cho tôi theo kỹ thuật nghiệp dư học được từ một tiệm thuốc có treo bảng hiệu “mát xa thuần túy”. Anh dùng những câu đặc ngôn ngữ Thượng Hải để chọc cho tôi vui. Từ đầu tới cuối, anh dùng cách phức tạp bị ngược đãi để chiều chuộng cô công chúa phương Đông trong mắt anh. Đó là một thiếu nữ tài hoa có đôi mắt buồn và mớ tóc đen ngang lưng.

Còn tôi cuối cùng cũng hiểu mình đã bị rơi vào một cái bẫy tình ái của người đàn ông Đức vốn chỉ là “bạn tình” này. Qua tử cung tôi, anh đã xuyên tới trái tim yếu đuối của tôi, chiếm được tình cảm mê đắm ẩn chứa sau đôi mắt tôi. Luận điệu chủ nghĩa nữ quyền không thể phá giải được thuật ru ngủ của tình dục. Tôi đã tìm được yếu điểm của người phụ nữ ngay trên con người mình.

Tôi nói dối mình rằng, đó chỉ là một trò chơi, tiêu khiển cho người khác và tiêu khiển cho mình. Cuộc sống là một chốn vui chơi, chúng ta không thể ngừng lại tìm kiếm.

Và bạn trai tôi vẫn ở tiệm ăn, đắm mình trong thế giới riêng của anh. Anh dùng màu sắc và đường nét để tả tình, để cứu vớt cái thế giới mất trật tự này và để cứu chính anh.

Tôi ở lại trong căn hộ của Mark. Chúng tôi trần truồng trên

giường nghe nhạc xem băng đĩa, chơi cờ quốc tế. Có lúc thì nấu mì Italy hoặc hoành thánh Trung Quốc. Chúng tôi ngủ rất ít, cũng không còn ngắm kĩ mắt nhau. Như vậy chỉ tăng thêm mệt mỏi và buồn rầu.

Khi tinh dịch, nước bọt, mồ hôi thấm từng lỗ chân lông trên người, chúng tôi lại mặc đồ bơi, đeo kính bơi, mang theo thẻ Vip xuống bể bơi. Trong bể bơi hầu như không có ai. Chúng tôi như đôi cá lạ kì quái, bơi đi bơi lại trong hư vô mênh mang, ngập tràn ánh đèn vàng sậm. Càng kiệt sức càng đẹp, càng sa đọa càng vui.

Về tới giường, chúng tôi dùng sức mạnh ma quỷ mới có nổi để kiểm tra năng lượng tình dục còn tồn tại giữa chúng tôi, rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào. Chúng tôi phát hiện thấy đó là một sức mạnh hoàn toàn phát điên, đầy tà ý. Thượng đế nói đó chính là bụi trần, chúng tôi phải thuộc về bụi trần. Thượng đế nói đó là ngày tận thế, chúng tôi chính ở ngày tận thế. “Đồ chơi” của anh như được làm bằng cao su, lúc nào cũng ngồng lên, nhất quyết không chịu thất bại, mãi cho đến khi cái của tôi bị chảy máu. Chắc hẳn một số tế bào nào đó trong tử cung của tôi đã chết.

Điện thoại của vợ anh đã cứu tôi. Anh lão đảo bò từ giường ra, nghe điện thoại. Eva cứ hỏi dồn sao mấy ngày qua không trả lời mail của cô.

Tôi nghĩ bụng, Chúa ơi, cứ làm tình không ngọt, làm gì còn sức mà bật máy tính nữa chứ.

Cô ta đành phải gọi điện hỏi chồng, cuối cùng đã định ngày nào về nước. Họ nói tiếng Đức với nhau, tôi không hiểu. Âm thanh có vẻ lớn tiếng nhưng không cãi cọ.

Đợi anh đặt điện thoại xuống, bò lại lên giường, tôi đập một cái,

anh ngã phịch ra sàn.

“Em phát điên lên mất. Như vậy không ổn đâu. Sớm muộn gì cũng có chuyện thôi”, tôi nói và bắt đầu lảo đảo mặc quần áo.

Anh ôm chân tôi hôn hít, nhặt một miếng thuốc dở trong đám giấy bẩn, châm và rít một hơi, “Chúng ta đều điên rồ, từ khi anh gặp em đến nay. Có biết tại sao anh mê mẩn em không? Bản thân em không chung thủy nhưng lại hoàn toàn đáng tin cậy. Hai điểm này kết hợp trên người em”.

“Cám ơn anh đã nói vậy”, tôi buồn bã ngắm thân hình mình đã mặc xong quần áo. Trông nó quá xấu xí, như một con búp bê đồ chơi vừa bị cưỡng hiếp. Nhưng chỉ cần cởi quần áo ra, sức quyến rũ mê hoặc của nó lại tràn đầy trên da thịt. “Em phải về đây”, tôi nói nhỏ.

“Sắc mặt em đáng sợ quá”, anh dịu dàng ôm tôi.

“Ừ”, tôi nói, lòng buồn trĩu như sa xuống địa ngục. Rất muốn khóc, ghét bỏ mình nhưng lại thương thân. Anh ôm lấy tôi. Những sợi lông tơ vàng óng như vô số những tua xúc giác thò ra, an ủi tôi.

“Em yêu, chắc là em mệt quá đấy. Cơ thể tiêu hao năng lực quá nhiều, tình yêu cũng sinh sôi thêm. Anh yêu em”.

Tôi không muốn nghe những lời lẽ đó nữa, chỉ muốn chạy thoát ra khỏi đây như một trận gió lốc, quay về chốn cũ. Cũng không còn bất cứ nơi nào có thể đem lại cho tôi cảm giác an toàn được nữa. Nhưng tôi vẫn phải chạy tới chạy lui hết từ nơi này sang nơi khác như một con chuột.

Ánh nắng hắt xuống đường một thứ ánh sáng trắng như lưỡi dao,

làm mắt bị tổn thương. Tôi nghe thấy máu trong người chảy rần rật, đi giữa đám đông ồn ào mà người như ngẩn ngơ, không biết phải làm gì, không biết hôm nay là ngày nào tháng nào, không biết mình là ai.

28

Nước mắt người yêu

Mọi trò đùa bỡn, mọi tập truyện tranh đã mắt.

Allen Ginsberg

*Từ đây về sau, khi màn đêm kết thúc,
muốn từ chối cũng đã muộn.*

Muốn ngừng yêu anh cũng đã quá muộn.

Marguerite Duras

Đẩy cửa vào phòng, trống trơn, lặng phắc. Một con nhện vôi vữa leo từ trên tường lên trần nhà. Căn phòng vẫn vậy. Thiên Thiên không có nhà, có lẽ vẫn ở tiệm ăn, hoặc có lẽ sau khi quay về không thấy tôi, lại bỏ đi.

Tôi ý thức được việc tôi đột nhiên mất tích có thể là một sai lầm chết người. Đây là lần đầu tiên tôi mất tích mà không có bất kì thứ gì làm nguy trang. Chắc hẳn anh đã gọi điện cho tôi. Nếu anh phát hiện thấy tôi không có nhà... Tôi không còn sức để suy nghĩ chuyện khác nữa. Tắm xong, tôi cố nuốt hai viên thuốc an thần, lăn ra giường thiếp đi.

Trong giấc mơ có một con sông lớn vàng khè, trông thật đáng sợ, không có cầu bắc qua, chỉ có một chiếc thuyền nan dập dềnh và một bác lái đò râu bạc trắng tinh tình cái kính. Tôi và một người trông không rõ mặt cùng lên thuyền. Lúc tới giữa dòng, một cơn sóng ào lên dạt dào. Tôi hét lên thất thanh, khắp đùi ướt hết do bị nước dềnh vào

thuyền. Người không trông rõ mặt kia đang ôm chặt tôi từ phía sau. “Đừng sợ”, anh ta nói nhỏ vào tai tôi, rồi cố xoay người để giúp con thuyền được thăng bằng. Lúc một nguy hiểm khác sắp xuất hiện, giấc mơ đã kết thúc. Tiếng chuông điện thoại làm tôi chợt tỉnh.

Tôi không muốn nghe, những tình tiết trong giấc mơ ban nãy còn đang nắm lấy tôi. Không rõ người vừa ngồi với tôi trên thuyền là ai nhỉ. Người xưa có câu: “Tu mười năm mới ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới cùng chung chẵn gối”.

Tim tôi vẫn đập thình thịch, nhưng cuối cùng vẫn vói lấy ống nghe. Giọng của Connie lộ rõ vẻ bất an, hỏi tôi có biết Thiên Thiên ở đâu không. Đầu tôi đang bị đau xé, “Không, cháu không biết ạ”.

Tôi ghét cái giọng giả tạo của mình. Nếu Connie biết được mấy ngày qua tôi ở đâu, làm những trò đồi bại gì, hẳn bà không thêm trò chuyện với tôi nữa, thậm chí có thể thuê người đánh chết tôi. Nếu bà thực sự âm mưu hại người chồng cũ ở Tây Ban Nha, nếu bà thực sự có một trái tim ác độc nhưng đầy tình mẫu tử, bà phải biết được thằng con trai duy nhất của mình đã bị người con gái mà anh ta yêu thương nhất phản bội và lừa gạt ra sao.

“Bác đã gọi tới nhà mấy lần, nhưng không ai bắt máy. Bác thực sự lo lắng khi cả hai đứa cùng biến mất”. Câu nói của bà đầy hàm ý nhưng tôi vẫn chưa rõ nghĩa. “Mấy ngày qua, cháu ở bên nhà bố mẹ cháu”.

Bà thở dài, “Chân mẹ cháu khỏi hẳn chưa?”.

“Cám ơn bác, cũng đỡ rồi”. Tôi chợt nghĩ ra, hỏi, “Thiên Thiên không vẽ tranh ở tiệm bác sao?”.

“Vẫn còn dở dang một ít, nó đã bỏ đi rồi. Bác cứ tưởng nó về nhà. Nó sẽ không sao chứ?”, giọng bà rất lo lắng.

“Không sao đâu ạ. Có thể anh ấy tới nhà bạn bè. Để cháu gọi điện hỏi ngay”. Người đầu tiên tôi nghĩ tới là Madonna. Điện thoại vừa gọi đi đã thấy tiếng cô rồn rảng. Quả nhiên Thiên Thiên đang ở nhà cô.

“Cậu ta nói muốn ở đây vài hôm”, giọng Madonna như ngấm báo điều gì. Thiên Thiên không muốn về nhà? Anh không muốn gặp tôi nữa sao? Vì tôi mất tích mấy ngày không thông báo cho anh, hẳn anh đã gọi về nhà bố mẹ tôi, vậy tôi không thể dối trá được nữa rồi.

Tôi đi lại trong nhà mấy vòng đầy nôn nóng, hút hết mấy điếu thuốc, cuối cùng quyết định đến nhà Madonna. Tôi cần phải gặp Thiên Thiên.

Ngồi trong xe đầu tôi trống rỗng, nghĩ ra đủ 101 lý do để chạy tội, nhưng mãi không tìm nổi cái nào lọt tai. Ai mà tin nổi tôi đột ngột biến mất chỉ vì đi dự đám cưới của một bạn thời đại học ở Quảng Châu hoặc bị một người bịt mắt gõ cửa vào nhà lôi đi cơ chứ?

Vì vậy tôi không định nói dối nữa, quyết định sẽ kể cho anh mấy ngày qua tôi làm gì. Tôi không thể dối diện được với đôi mắt trong sáng như trẻ thơ của anh, không thể nói dối chàng trai thiên tài thông minh và yêu điên cuồng này. Tôi không thể làm nhục trái tim anh, trù phi nói hết sự thật. Tôi đã chuẩn bị sẵn những hậu quả tồi tệ nhất. Trong mấy ngày ngắn ngủi qua, tôi đã đồng thời mất đi cả hai người đàn ông khó quên nhất trong cuộc đời.

Tôi luôn trong tình trạng thỏa hiệp, giày vò, nói dối. Đồng thời cũng luôn ôm ấp quá nhiều ý thơ về tình yêu và hiện thực. Tôi thấy các cô gái được học hành cao trên thế giới này đều không tham hại

như tôi. Hiệu trưởng trường Phúc Đán phải thu lại bằng tốt nghiệp của tôi. Hội trưởng hội Mộng Tường Gia phải công bố văn bia của tôi, chỉ có Thượng đế đang cắt móng tay và mỉm cười.

Trên đường, tôi luôn nhủ thầm: “Được rồi, nói ra thôi. Được rồi, mình không thể chịu nổi nữa. Thiên Thiên, em yêu anh. Nếu anh thấy ghê tởm em, cứ nhổ nước miếng vào em đi”. Suốt chặng đường đi, tôi kiệt sức chờ đợi tới nơi. Tôi đã mệt quá rồi. Người đứng trước gương là một phụ nữ xa lạ, có quầng mắt đen và đôi môi khô. Cô ta như mù mẫn và bệnh hoạn vì bị lương tâm giày vò và hèn nhát trong tình yêu.

Căn biệt thự màu trắng của Madonna nằm giữa một vùng liễu xanh hoa thắm. Cô ta đã mời người thiết kế con đường lái xe vào thật dài và ngoằn ngoèo. Theo luận điểm của cuốn sách “Phong cách” của người Mỹ, con đường dài và không nhìn thấy cổng chính sẽ ngầm thể hiện được giai cấp thượng lưu của căn nhà và thân thế xã hội cao quý của chủ nhân. Nhưng phong cảnh thướt tha của những cây liễu tuyệt đẹp và đồ sộ quyền hai bên đường lại phá hỏng tượng trưng đó.

Tôi nói qua máy tự động trước cửa, “Mình đến rồi, mở cửa nhanh lên”.

Cửa tự động mở ra, một chú chó săn xồ ra. Nhìn thoáng qua, tôi đã thấy ngay Thiên Thiên đang nằm hút thuốc trên bãi cỏ.

Tôi tránh con chó, tới bên anh. Anh mở mắt nhìn tôi: “Chào!”. Anh nói bằng giọng buồn ngủ. “Chào anh!”, tôi đáp, không biết phải làm gì, đành đứng đực ra đó.

Madona mặc bộ đồ đỏ rực đang bước từ trên bậc tam cấp xuống, “Muốn uống chút gì không?”. Cô cười hỏi tôi bằng giọng lười biếng. Người giúp việc mang tới một ly nước táo ép pha rượu.

Tôi hỏi Thiên Thiên mấy ngày qua ra sao. Anh đáp, “Rất tốt”. Madona ngáp dài, nói, “Ở đây đầy đủ mọi thứ, cậu cũng có thể ở lại, vui lắm”. Trên ban công xuất hiện mấy bóng người. Lúc này tôi mới phát hiện đang có một nhóm tụ tập ở đây, có cả mấy người nước ngoài kể cả Johnson, anh Năm và bạn gái, mấy cô người mẫu cao và gầy đét. Mặt họ đều có vẻ lười nhác, như một đàn rắn độc đang bò trong ổ.

Từ ánh mắt họ và bầu không khí, tôi nghĩ thấy sự tồn tại của ma túy. Tôi tới bên Thiên Thiên. Anh úp mặt lên cỏ, mơ màng giao lưu với đất trong trạng thái như mơ ngủ, như con của Thần đất trong thần thoại Hy Lạp cổ sẽ chết ngay nếu rời xa đất. Tôi nhìn thẳng vào mặt anh, có lúc như đối diện với nỗi u uất nhưng cũng ẩn chứa cơn giận dữ điên cuồng không nói nổi thành lời.

“Anh không muốn nói chuyện với em sao”, tôi nắm lấy tay anh.

Anh rút tay ra, nở nụ cười mê hồn với tôi: “Coco, em biết không, nếu chân trái em đau, anh cũng thấy chân phải đau”. Đó là định nghĩa tình yêu Thiên chúa giáo của nhà văn Tây Ban Nha Miguel de Unamuno mà anh hằng yêu thích.

Tôi lặng đi nhìn anh. Đôi mắt anh đột nhiên như bao trùm một lớp sương mù hơn hai mươi tầng sâu. Chính giữa lớp sương mù bao bọc đó là một viên kim cương rắn đánh tới đau đớn. Ánh sáng của nó khiến tôi ý thức được rằng, anh đã biết mọi thứ mà anh cần phải biết. Anh là người duy nhất trên thế giới có thể dùng trực giác khó thể đoán định hoàn toàn đi thẳng vào thế giới của tôi. Chúng tôi bị trói bởi cùng một sợi thần kinh. Khi chân trái của tôi đau đớn, anh cũng có thể lập tức cảm thấy nỗi đau bên chân phải, hoàn toàn không thể nói dối.

Tôi thấy trước mặt đều một màu đen kịt, mịt mịt mọi ngõ vật xuống bãi cỏ bên cạnh anh. Đúng phút giây cơ thể không thể khống chế nổi, tôi nhìn thấy gương mặt gầy nhỏ của Madona nhuốm thứ ánh sáng lạnh lạnh đột ngột chao tới, như một cánh buồm gãy. Nhưng một đợt sóng xám nhanh chóng nâng tôi lên. Một con ốc khổng lồ phát ra tiếng kêu của Thiên Thiên: “Coco, Coco”.

Khi tôi mở to mắt, bốn bề rất yên lặng. Tôi như một viên sỏi theo nước thủy triều dâng, đánh dạt lên bờ, nặng trĩu trên tấm đệm giường mềm mại. Tôi nhận ra đây là một trong vô số phòng ngủ ở nhà Madona, được trang trí bằng nội thất sang trọng màu nâu nhưng vô nghĩa.

Trán tôi được đắp một cái khăn mát lạnh. Ánh mắt tôi chạm phải cái ly nước đặt trên tủ đầu giường và nhìn thấy Thiên Thiên đang ngồi trên ghế sofa. Anh đi tới, khẽ sờ vào trán tôi, bỏ chiếc khăn ra: “Em thấy đỡ hơn rồi chứ?”.

Tôi bất giác co rúm lại bởi sự tiếp xúc của anh. Cảm giác choáng váng ban nãy như vẫn đè lên tôi. Tôi vẫn cảm thấy mịt mịt và trượt dốc tới cực điểm. Anh ngồi bên giường, lặng phắc, chỉ nhìn tôi chăm chăm. “Em luôn nói dối anh”, tôi nói yếu ớt, “Nhưng có một điều em chưa từng lừa dối anh”, tôi mở to mắt nhìn lên trần nhà, “Đó là em yêu anh”.

Anh không nói năng gì.

“Có phải Madona đã kể với anh điều gì?”, máu trong tai tôi như sôi lên, “Cô ta đã nhận lời không nói với anh bất cứ chuyện gì... Có phải anh thấy em thật khốn nạn?”. Tôi không thể ngậm miệng lại, càng thấy sắp sụp đổ càng muốn thanh minh, nhưng càng nói càng ngu ngốc. Tôi khóc, nước mắt thấm ướt một bên tóc, “Em không biết

tại sao, nhưng em rất muốn chí ít anh cũng cho em một lần làm tình thật đầy đủ. Em khát khao anh như vậy, vì em yêu anh”.

“Đúng thế, em yêu, tình yêu xé rách đôi ta”, Ian Cortis tự sát năm 1980 đã hát vậy.

Thiên Thiên cúi xuống ôm lấy tôi, “Anh hận em!”. Anh rít lên qua kẽ răng, mỗi một từ như có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, “Vì em khiến anh hận chính mình”, anh cũng khóc, “Anh không thể làm tình. Sự tồn tại của anh chỉ là một sai lầm. Không cần thương hại anh, anh phải lập tức biến mất”.

“Nếu chân trái anh đau, chân phải em cũng đau. Nếu anh ngạt thở vì cuộc sống, hơi thở em cũng ngừng lại. Nếu cách diễn đạt của anh với tình yêu xuất hiện hố đen, em cũng không thể bay lên trong tình cảm tuyệt diệu. Nếu anh bán linh hồn cho quỷ dữ, ngực em cũng sẽ bị dao đâm”. Chúng tôi ôm ghì lấy nhau. Chúng tôi tồn tại, chúng tôi tồn tại. Trừ điều này ra, chẳng còn sự tồn tại nào khác.

29

Quay lại ác mộng

Thượng đế ơi, xin nghe lời khẩn cầu của chúng con.

Tu nữ Terasa

Thiên Thiên lại bắt đầu dùng ma túy, lại cận kề với ma quỷ.

Tôi rơi vào vô số cơn ác mộng, hết lần này tới lần khác nhìn thấy Thiên Thiên bị cảnh sát bắt đi trong mơ. Nhìn thấy anh cứa cổ tay, lấy máu vẽ lên vải, nhìn thấy động đất đột ngột xảy ra, từng mảng trần nhà sập xuống. Tôi không chịu nổi nỗi khiếp sợ đó.

Một tối, anh rút kim tiêm ra, nối sợi dây cao su buộc trên bắp tay, nằm trên sàn nhà tắm, tôi đã cởi ngay cái dây lưng trên váy, lại gần anh, buộc ngay hai tay anh lại mà không mất công sức.

“Dù em có làm gì với anh... Anh, anh cũng không trách em. Anh yêu em, Coco, có nghe thấy anh nói không? Coco, anh yêu em”. Anh lẩm nhảm, đầu ngoẹo sang một bên, ngủ thiếp đi.

Tôi ngồi phịch xuống sàn, ôm lấy mặt, nước mắt tuôn ra qua các kẽ ngón tay như niềm hạnh phúc bị tuột rơi không tài nào cứu vãn nổi. Trước một người đàn ông không có ý chí, không có tri giác, người tôi từng yêu say đắm nay lăn lóc ngủ trên sàn buồng tắm lạnh ngắt, tôi chỉ có thể khóc than cho tới khi cổ bị tắc nghẹn. Mọi việc đã trở nên không thuốc chữa, ai phải gánh trách nhiệm này? Quả thực tôi rất muốn tìm một người để gánh lấy mọi chuyện. Như vậy tôi sẽ có

một mục tiêu để hận thù, để xé nát.

Tôi khẩn cầu anh, đe dọa anh, ném vỡ đồ đạc, bỏ nhà ra đi. Nhưng tất cả đều vô dụng. Anh vẫn nở nụ cười trong sáng và oán hận, nói: “Coco, dù em làm bất cứ điều gì, anh cũng không trách em. Anh yêu em, Coco, hãy nhớ lấy, hãy nhớ lấy điều đó”.

Cuối cùng một hôm, tôi đành phá lời hứa với anh, kể cho mẹ anh về tình hình thực tế của anh. Trong điện thoại, tôi nói mình đã sợ hãi tới cực điểm, Thiên Thiên đang đi vào một ranh giới nguy hiểm, anh có thể rời bỏ tôi bất cứ lúc nào.

Vừa đặt máy xuống không lâu, Connie lao tới căn hộ của chúng tôi, mặt mũi trắng bệch.

“Thiên Thiên”, bà thử cười dịu dàng với anh, nhưng các nếp nhăn trên mặt bà như muốn khóc, trông già nua hẳn. “Mẹ xin con, mẹ biết suốt đời này đã làm nhiều chuyện sai lầm. Trong đó cái sai lớn nhất là mẹ không nên rời xa con suốt mười năm qua. Suốt thời gian dài như vậy, mẹ không ở bên con. Mẹ là một bà mẹ ích kỷ.... Nhưng, nhưng giờ đây chúng ta đã ở bên nhau. Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Con hãy cho mẹ và cho cả con một cơ hội, được không? Nhìn con như thế này, mẹ thực sự đau lòng hơn cả chết...”.

Thiên Thiên đang xem tivi, quay lại nhìn bà mẹ đang thất sắc ngồi trên salông, “Bà không cần phải khóc”, anh nói bằng giọng thương hại, “Dù sao mười năm qua sống cũng rất hạnh phúc, sau này bà vẫn sống hạnh phúc. Tôi không phải là vấn đề chết người gì của bà, không phải là trở ngại hoặc bóng tối che mất cuộc sống hạnh phúc của bà. Tôi hy vọng bà mãi xinh đẹp, giàu có, yên bình. Chỉ cần bà muốn, bà đều có thể làm được”.

Connie sững sờ, lấy tay che mặt, như thể nghe không hiểu những lời lẽ của Thiên Thiên. Một đứa con lại dám nói với mẹ như vậy. Rồi bà lại khóc.

“Đừng khóc nữa. Như vậy sẽ già rất nhanh đấy. Huống hồ tôi cũng không thích nghe người khác khóc. Tôi thấy mình hiện giờ rất ổn”. Anh đứng dậy, tắt tivi. Trên đó đang phát một chương trình thám hiểm khoa học. Một đôi vợ chồng người Pháp đã mất trọn đời nghiên cứu núi lửa ở nhiều nơi trên thế giới, nhưng mùa hè năm đó khi đi khảo sát ở Nhật Bản, họ đã bị nham thạch nuốt chửng. Nhớ lại những câu nói trước đây của các nhà khoa học gặp nạn này: “Núi lửa là người tình của chúng tôi. Dòng lửa nóng bỏng đó như máu tươi phụt lên từ tim của trái đất. Nơi thẳm sâu nhất của trái đất cũng có sự sống, nó đang run rẩy, đang bộc phát. Cứ coi có một ngày chúng tôi vùi thân trong đó, đó cũng là một niềm hạnh phúc khó diễn tả thành lời”. Ở cuối chương trình này, quả nhiên lời tiên tri của họ thành sự thật, cả hai đều chết trong nham thạch núi lửa nóng bỏng.

Thiên Thiên tự lẩm bầm, “Các người đoán xem, trước khi chết đôi vợ chồng người Pháp này có tâm trạng ra sao? Chắc chắn là họ cam tâm tình nguyện”. Anh tự trả lời bằng giọng như đang mơ. Mãi tới giờ, tôi vẫn không cho rằng cái chết của Thiên Thiên có thể so sánh với hai nhà khoa học kia. Nhưng đồng thời tôi cũng hiểu rõ rằng, anh đã mang đi cả sức mạnh như núi lửa bộc phát không tài nào ngăn nổi. Trái đất vẫn lăn lộn phần nộ và nhỏ máu trong khoảnh khắc loài người không tài nào khống chế nổi. Càng không cần nói bản thân nhân loại đang tự hại mình, tự hủy diệt mình trong sự truy lạc về tâm linh và tăng cường về vật chất.

Đúng vậy, không thể khống chế nổi, không thể giải thích nổi. Cứ cho rằng bạn đã khóc cạn kiệt vì sự ra đi vĩnh viễn của người mình

yêu. Người đó đã mang theo cả kí ức vỡ nát thành tro xám, trống rỗng
cô đơn.

30

Tạm biệt, người tình Berlin

*Chúng xuyên qua nỗi đau của em, giữ lại sự bình yên vô bờ,
ngồi giữa đám đồ lưu niệm.*

Dan Fogelberg

Đó là một mùa hè khiến người ta thật khó quên.

Mark nghĩ đủ mọi cách để kéo dài thời gian ở lại nhưng cuối cùng vẫn phải rời Thượng Hải. Lần gặp nhau cuối cùng là đêm anh vừa đi du lịch Tây Tạng về. Chúng tôi ăn bữa tối tự phục vụ tại nhà hàng xoay tròn trên lầu thượng khách sạn Tân Miên Giang. Chọn chỗ ngồi trên cao này vì Mark muốn nhớ lại toàn bộ quang cảnh Thượng Hải nhìn từ trên xuống, từ ánh đèn, đường phố, các tòa nhà, dòng người qua lại. Anh muốn hít thở thêm một lần bầu không khí tuyệt diệu, thần bí và yếu đuối đặc trưng của Thượng Hải trước khi ra đi. Sáng hôm sau, anh phải đáp chuyến bay lúc chín giờ ba mươi lăm phút về Berlin.

Chúng tôi không thiết ăn, chỉ thấy mệt mỏi không nói nổi thành lời.

Trông anh cháy nắng, như người lai châu Phi. Trong lúc đang du lịch ở Tây Tạng, anh đã bị sốt, suýt nữa mất mạng. Anh nói có mang quà về cho tôi, nhưng không mang theo nên bây giờ chưa thể tặng tôi được. Hiển nhiên là vậy rồi. Tôi nói, “Vậy em sẽ đến nhà anh lấy”. Vì chúng tôi đều hiểu rằng sau bữa tối sẽ là lần ân ái cuối cùng.

Anh cười dịu dàng, “Hai tuần không gặp, em gầy quá”.

“Vậy sao?”, tôi sờ lên mặt mình, “Thật là rất gầy sao?”.

Tôi nhìn ra cửa sổ bên ngoài. Nhà hàng đã quay hết một vòng về lại vị trí đối diện với khách sạn Hoa Viên. Nhìn hình dáng bèn bệt, hơi gợn cong của nó chả khác nào một cái đĩa bay.

“Bạn trai em lại bắt đầu dùng ma túy, hình như anh ấy đã quyết tâm. Rốt cuộc sẽ tới một ngày, em sẽ mất anh ấy”, tôi nói khẽ, nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh của Mark. “Hay là em đã làm sai điều gì, Thượng đế mới trừng phạt em như vậy?”.

“Không, em không làm gì sai cả”, anh nói giọng chắc nịch.

“Có lẽ em không nên gặp anh, không nên tới nhà anh, lên giường anh”. Tôi cười hơi giễu cợt, “Lần này để ra gặp anh, em cũng phải nói dối. Mặc dù anh ấy có thể đoán được, nhưng em mãi mãi không thể thẳng thắn với anh ấy. Chọc rách lớp giấy dó không chỉ khó khăn, mà còn quá khốn nạn”. Tôi nói rồi im bặt.

“Nhưng chúng ta thắm thiết như thế, chúng ta mê nhau mà”.

“Thôi, không nói chuyện này nữa. Cạn ly nào”. Chúng tôi uống một hơi hết sạch rượu vang trong ly. Rượu là thứ thật tuyệt vời, làm ấm da dày bạn, xoa tan nỗi cô đơn lạnh lẽo trong huyết mạch, luôn bầu bạn với ta mọi nơi mọi lúc. Hoa tươi, người đẹp, đồ ăn bằng bạc, mùi thức ăn ngon lành bao bọc từng thực khách. Dàn nhạc đang chơi bài “Titanic”. Nhưng con thuyền trôi trên không trung của chúng tôi sẽ không bị chìm.

Vì niềm vui ban đêm của thành phố này mãi không bị nhận chìm.

Chúng tôi ngồi trong xe, phóng như bay, thăm thú cảnh Thượng Hải về đêm. Mỗi một con đường rặng đầy lá cây ngô đồng, mỗi tiệm cà phê, tiệm ăn đèn sáng rực rỡ, thanh nhã mê hồn, mỗi tòa cao ốc tuyệt đẹp khiến người ta ngạt thở. Chúng tôi hôn nhau suốt chặng đường. Anh lái xe rất nhanh và nguy hiểm, vờn vĩa nhau tình tứ bên ranh giới của sự kích thích, y hệt nhảy múa trên sống dao, vừa đau đón vừa khoái lạc.

Ở đầu đường Vĩnh Phúc cắt đường Ngũ Nguyên, chúng tôi bị một xe cảnh sát chặn lại. “Đây là đường một chiều, không được đi vào. Hiểu không?”, một giọng nói thô lỗ cất lên.

Rồi họ ngửi thấy mùi rượu, “Hừ, lại còn lái xe sau khi uống rượu nữa chứ”. Tôi và Mark giả vờ nghe không hiểu một câu tiếng Hoa nào, ra sức dùng tiếng Anh đùa giỡn với cảnh sát, mãi cho đến khi ánh sáng đèn pin hắt vào, rồi có tiếng người kêu lên: “Nghê Khả, thì ra là em”.

Tôi lơ mơ thò đầu ra cửa xe, nhìn kĩ hồi lâu mới nhận ra Mã Kiến Quân - một trong số bạn trai cũ của Madonna. Tôi gửi tới anh một nụ hôn gió, “Hello”, tôi vẫn dùng tiếng Anh. Rồi tôi nhìn thấy Mã Kiến Quân kéo viên cảnh sát kia ra bên đường to nhỏ một lúc, hình như tôi nghe thấy anh ta nói: “Thôi, bỏ qua, hai người này vừa từ nước ngoài sang, không rõ luật lệ ở đây. Cô gái kia còn là bạn của bạn mình...”.

Viên cảnh sát kia lại rủ rỉ thêm vài câu nữa, tôi nghe không rõ. Cuối cùng Mark rút ra một trăm đồng coi như nộp phạt. Mã Kiến Quân rỉ tai tôi: “Chỉ có thể giúp được như vậy. Một trăm đồng là giảm một nửa rồi đấy”.

Xe lại tiếp tục chạy, chúng tôi cười rất to. Cười xong, tôi nói, “Chả có gì thú vị cả, quay về chỗ anh đi”.

Tôi đã quên mất trong đêm đó đã làm tình với anh bao nhiêu lần, mãi cho đến khi dùng cả thuốc bôi trơn, tôi vẫn thấy đau đớn không tài nào chịu nổi mới thôi. Anh như một con dã thú không nể tình, như một chiến sĩ xung phong vào chốn hiểm nguy, như một tên tội đồ làm tôi đau đớn. Nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục ngược đãi và bị ngược đãi.

Tôi đã từng nói, phụ nữ rất thích gặp những gã phát xít ở trên giường. Không nghĩ ngợi nhưng thể xác vẫn còn sự tồn tại của kí ức. Nó dùng một hệ thống sinh lý chuẩn xác để bao bọc từng kí ức tiếp xúc với giới tính khác, dù cho thời gian phi như bay, mọi thứ đã thành quá khứ. Song những kí ức ân ái vẫn phát triển trong ánh sáng muộn màng và kì lạ. Trong mơ, trong những suy nghĩ sâu kín, khi đi bộ trên đường phố, khi đọc một cuốn sách, khi trò chuyện với người lạ, khi làm tình với một người đàn ông khác. Những kí ức này đột nhiên lại nhảy ra. Tôi có thể đếm được mình từng có bao người đàn ông trong đời...

Lúc giã biệt Mark, tôi nói hết với anh về điều đó. Mark ôm tôi thật chặt, lông mi uơn ướm của anh lướt qua má tôi. Tôi không muốn nhìn thấy nước mắt của người đàn ông sắp chia tay.

Tôi xách chiếc túi to đùng, bên trong nhét đầy băng đĩa, quần áo, sách, đồ trang trí mà Mark tặng tôi. Những thứ rác rưởi của tình yêu làm tôi phát điên!

Tôi bình tĩnh vẫy tay nói lời tạm biệt. Cửa xe tắc xi vừa đóng lại, anh đã xúc động chạy xuống, “Em thật sự không muốn tiễn anh ra sân bay sao?”.

“Không”, tôi lắc đầu.

Anh vò tóc, “Ba tiếng nữa, anh làm gì đây? Anh sợ lại lên xe tới

tìm em”.

“Không đâu”, tôi cười với anh, toàn thân hơi run lấy bầy như bị trúng gió, “Anh có thể gọi điện cho Eva, hoặc gọi cho những ai mà anh chợt nhớ ra, hãy cố nhớ lại gương mặt những người thân của anh. Họ sẽ xuất hiện trước mặt anh sau mười mấy tiếng nữa. Họ sẽ đón anh ở sân bay”.

Anh vẫn bút rút không yên, vò đầu bút tai, rồi ghé mặt lại hôn tôi, “Được rồi, được rồi, em là đồ đàn bà máu lạnh”. “Hãy quên em đi”, tôi nói nhỏ, kéo cửa kính xe lên và giục tài xế lái đi. Những thời khắc này trong cuộc đời tốt nhất nên ít gặp, vì quả thực nó khiến người ta không thể chịu nổi, nhất là đối với một cặp bạn tình không có hy vọng. Anh đã có vợ con, lại xa xôi tận Berlin. Còn tôi, giờ đây không thể tới Berlin. Đó chỉ là một nơi mang màu xám xám mà tôi từng thấy trong tiểu thuyết hoặc trong phim ảnh, ấn tượng về một thành phố công nghiệp và buồn bã, quá xa xôi và quá khác biệt.

Tôi không hề quay đầu nhìn lại cái dáng sừng sững của Mark ở bên đường. Tôi cũng không quay về căn hộ của Thiên Thiên. Chiếc xe lao thẳng tới nhà bố mẹ tôi.

Thang máy chưa mở, tôi xách túi lính kính đi thang bộ từ lầu một tới lầu hai mươi. Bước chân nặng trĩch như đeo chì, con người lên mặt trăng cũng không đến nỗi khó khăn như tôi lúc này. Mới đi được một nửa đường đã muốn ngã ngất, nhưng tôi không muốn nghỉ, cũng không muốn kéo dài, chỉ muốn lập tức được về nhà.

Ra sức đập cửa, cửa mở, gương mặt mẹ tôi đầy kinh ngạc. Tôi vút túi ôm chậm lấy mẹ. “Mẹ ơi, con đói quá”, tôi khóc òa lên.

“Con sao thế? Sao thế này?”, mẹ hướng về phòng ngủ gọi bố tôi,

“Coco về rồi, ông mau tới giúp một tay”.

Bố mẹ tôi cùng khiêng tôi lên giường ngủ. Trong mắt họ đầy vẻ ngạc nhiên. Họ không biết con gái họ vừa xảy ra bao nhiêu chuyện thập cẩm. Họ vĩnh viễn không thể thực sự hiểu nổi cuộc sống hỗn loạn và nổi trống rỗng không tài nào hình dung nổi trong mắt con gái họ. Họ không biết con gái họ có bạn trai là kẻ nghiện ngập, có người tình sắp về Đức chỉ sau mấy tiếng nữa. Cuốn tiểu thuyết mà con gái họ đang viết vừa hỗn loạn, vừa thẳng thắn, lại đầy ắp tình dục trần trụi và suy nghĩ dằn vặt.

Họ vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi khiếp sợ trong lòng con gái họ, cả nỗi khát vọng dẫu có chết cũng không thể kiềm chế nổi. Cuộc sống đối với cô luôn là một khẩu súng dục vọng có thể nhắm đạn giết người bất kì lúc nào.

“Xin lỗi, con chỉ muốn húp ít cháo. Con đói”. Tôi gắng khống chế mình, lăm bằm mãi, nỗ lực muốn cười một tí. Rồi họ vừa ra khuất, đầu tôi đã rơi vào một hố đen ngủ thiếp đi.

Sắc màu của cái chết

*Dù anh sống hay chết, biết hay không,
Đối với tôi đã không còn quan trọng...
Vì anh đã biến mất, chỉ là thời khắc này
Trong tiếng gọi reo vui của đại dương,
Cô mới phát hiện ra anh, tìm thấy anh.*

Marguerite Duras

Tiểu thuyết của tôi đang sắp đến phần kết, sau khi thay hết cây bút này tới cây bút khác, cuối cùng tôi tìm được một cảm giác dễ chịu từ đỉnh núi trượt xuống con đường trơn đầy tuyết, xuống tới tận chân núi, còn có một cảm giác buồn bã tới kì lạ.

Tôi nghĩ mình không thể đoán trước số phận của cuốn sách trước mặt. Đó là một phần số phận của chính tôi và tôi không đủ sức để khống chế. Đồng thời tôi cũng không thể chịu trách nhiệm đối với nhân vật và câu chuyện mà tôi viết. Dù sao tất cả đã viết ra hết rồi, vậy cứ để chúng tự sinh tự diệt.

Tôi lại gầy và mệt mỏi, không dám nhìn mình trong gương.

Cách cái chết của Thiên Thiên đã hai tháng tám ngày, nhưng tôi vẫn lưu giữ cảm giác giao lưu với linh hồn anh.

Có lúc đang nấu cà phê trong bếp, bên tai đột ngột nghe thấy tiếng

nước chảy róc rách từ phòng tắm bên cạnh vọng lại. Trong tích tắc đó, tôi cứ ngỡ anh đang tắm, liền lập tức chạy tới, nhưng bồn tắm rỗng không.

Khi tôi ngồi trước bàn làm việc lật giở một trang bản thảo, đột nhiên tôi lại có cảm giác có người ngồi trên ghế sofa sau lưng tôi. Anh im lặng và dịu dàng ngắm nghía tôi. Tôi không dám quay đầu lại, sợ làm anh kinh hãi bỏ đi. Tôi biết Thiên Thiên vẫn luôn ở trong căn nhà này bầu bạn với tôi. Anh vẫn kiên trì tới cùng, mãi cho đến khi tôi hoàn thành xong cuốn tiểu thuyết đem lại cho anh lửa nhiệt tình.

Thời gian khó khăn nhất chính vào lúc canh khuya không người tâm sự, tôi khố sở trần trở trên giường, ôm cái gối của anh, cầu khẩn thần linh mang anh tới giấc mơ không ngưng nghỉ của tôi: Sương mù xam xám lọt xiên qua cửa sổ, kẽ khàng và trĩu nặng đè lên đầu. Tôi nghe thấy tiếng ai gọi tôi rất khẽ vắng từ chốn xa xăm. Anh mặc bộ đồ trắng, vẫn mang nét đẹp và tình vĩnh cửu tới bên tôi. Chúng tôi vẫy đôi cánh bằng thủy tinh trong suốt, bay qua thảm cỏ, qua mái nhà, đường phố, từng thứ cứ lướt qua chúng tôi. Bầu trời xanh bị ánh sáng chia cắt ra thành mấy đường.

Bình minh như một lời cảnh báo chấm dứt mọi ma pháp, đêm đen bị xua đuổi khắp nơi. Tỉnh giấc, người yêu không thấy nữa, chỉ còn lại vệt ướt âm ẩm bên khöhe mắt. Từ cái buổi sáng Thiên Thiên chết bên cạnh tôi, tất cả các buổi sáng tinh mơ sau đó, tôi đều thấy lạnh lẽo như tuyết.

Ngày Mark rời Thượng Hải, tôi cứ trốn lỳ ở nhà bố mẹ tôi, hôm sau mới chịu quay về căn hộ ở ngoại ô phía Tây. Trước khi đi, tôi không mang theo cái túi xách to đựng đầy đồ chơi của Mark tặng, chỉ tìm thấy chiếc nhẫn cưới bằng vàng trắng đính đá xanh, liền rút ra

đeo lên tay. Tôi đã rút trộm nó trên tay anh khi Mark đang ngủ say.

Anh đang lơ mơ như thế, khi lên máy bay chắc cũng không phát hiện ra tôi đã ăn trộm chiếc nhẫn. Nhưng tôi cũng không có ý gì, chỉ muốn đùa anh lần cuối, và có lẽ do không đành lòng, muốn giữ làm kỷ niệm.

Chiếc nhẫn rất đẹp, thật tiếc là hơi rộng. Tôi đeo nó vào ngón cái. Khi lên tới cầu thang, tôi lại tháo ra, cất ở túi.

Về tới nhà, Thiên Thiên đang xem tivi, trên bàn bày đầy bỏng ngô, sôcôla, coca. Anh nhìn thấy tôi vừa bước vào cửa đã dang hai tay ra, ôm chầm lấy tôi, “Anh tưởng em bỏ trốn rồi, mãi không thấy em nữa”.

“Mẹ em làm một ít hoành thánh nhân thịt, có muốn em nấu cho anh ăn không?”, tôi lắc cái túi thực phẩm trong tay.

“Anh muốn ra ngoài hóng gió, muốn nằm trên cỏ một lát”, anh ngả đầu lên ngực tôi, “Anh muốn đi cùng em”.

Chúng tôi đeo kính râm, mang theo chai nước ra khỏi cửa. Xe tắc xi đưa chúng tôi tới trường Phúc Đán. Bãi cỏ ở đây rất dễ chịu, lại có thể thả mình thư giãn hơn ở công viên rất nhiều. Tuy tốt nghiệp được vài năm nhưng tôi vẫn luôn lưu luyến bầu không khí trong trường, rất dễ khiến người ta phát điên nhưng cũng rất trong sạch và thanh nhã.

Chúng tôi nằm dưới bóng cây long não. Thiên Thiên muốn đọc thơ nhưng không nhớ nổi bài nào. “Đợi tiểu thuyết của em ra, chúng ta có thể đọc trên bãi cỏ này, đọc to lên. Các sinh viên thích như vậy phải không?”, anh hứng chí nói.

Chúng tôi cứ nằm thế, bữa tối cũng ăn luôn ở nhà ăn sinh viên. Trên đường Chính Thông có một quán bar gần kí túc xá sinh viên nước ngoài của trường, có tên là “Hand Rock”, có một ban nhạc mang tên “Lũ điên” thường xuyên biểu diễn. Tay chơi guitar Tăng Đạo cũng chính là chủ quán. Chúng tôi rẽ vào muốn uống ly bia.

Sau quầy toàn là các gương mặt quen thuộc, bạn bè đã già rồi. Chu Dũng - tay ca sĩ hát chính của nhóm “Lũ điên” cũng vắng mặt đã lâu. Tôi và Thiên Thiên đã từng xem đêm biểu diễn của nhóm này tại trường Đại học Sư phạm Hoa Đông vào hè năm ngoái. Đó là một loại nhạc khiến chúng tôi khấp người như bốc hơi, nhảy nhót điên cuồng tới chóng mặt.

Tri Thù dặt theo mấy người như lưu học sinh tới. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau, chào hỏi rồi rít sao lại tình cờ đến vậy. Gần đây Tri Thù luôn chơi với sinh viên nước ngoài vì công ty máy tính làm ăn có phần kém, cậu có vẻ ngán ngẫm, muốn xuất ngoại đi du học. Hiện giờ cậu ta nói tiếng Anh cũng khá chuẩn, biết cả tiếng Pháp và Tây Ban Nha.

Nhạc đang chơi bài “Numy” của ban Portishead mà tôi hằng yêu thích. Có người nhảy nhót nhưng các gương mặt sau quầy bar vẫn không thay đổi sắc mặt. Người làm việc tối ngày trong quán bar đều có vẻ mặt như vậy, vừa lạnh lùng vừa tiêu tụy. Nghe nhạc như thuốc độc, Thiên Thiên vào toilet của quán, rất lâu sau mới lảo đảo đi ra.

Tôi biết anh vừa làm gì nhưng vĩnh viễn không thể nhìn được cảnh đó. Nhìn ánh mắt anh lúc đó đờ đẫn, trống rỗng, hồn đã bay đi. Sau đó, tôi cũng uống say. Anh nghiện ma túy, tôi cũng phải nghiện rượu mới đối chọi được. Chúng tôi chống đối nhau ngấm ngầm, cùng chứng kiến nỗi đau, lắc lư như chùm sáng trên trời.

Nhảy trong tiếng nhạc, bay trong khoái lạc, chừng một giờ sáng, chúng tôi trở về nhà. Không kịp tắm rửa, chỉ cởi tuột quần áo là leo lên giường. Máy lạnh mở rất lớn. Trong mơ tôi thấy tiếng máy lạnh kêu rì rì như tiếng côn trùng. Suốt cả giấc mơ là trống rỗng, chỉ có thứ âm thanh khiến người ta mệt mỏi đó.

Sáng tinh mơ, khi một chùm ánh sáng rọi vào, tôi mở mắt, quay lại hôn Thiên Thiên nằm bên. Nụ hôn nóng hổi in dấu trên thân hình trắng lóa và lạnh ngắt của anh. Tôi ra sức đẩy anh, gào lên gọi anh, hôn anh, bứt tóc mình rồi trần truồng tụt xuống giường, chạy ra ban công. Tôi nhìn chằm chằm rất lâu vào cái giường trong nhà qua lớp kính cửa sổ. Trên đó là xác người tôi yêu.

Mặt tôi đầm đìa nước mắt, tôi cắn chặt ngón tay, kêu to: “Anh là đồ ngốc!”. Nhưng anh không chút phản ứng. Anh đã chết rồi. Tôi cũng chết rồi.

Đám tang có rất đông bạn bè và người thân, chỉ duy nhất không thấy bà nội sống một mình một chốn của Thiên Thiên tới. Tất cả đều khẽ bay qua, lòng người thật xót xa. Không biết nỗi khiếp sợ này sẽ ra sao, không biết da thịt anh biến thành tro xám vô tri vô giác ra sao, linh hồn trong sáng của anh làm thế nào để ngoi lên khỏi địa ngục, bay lên trời cao, mới tới Cửu Trùng Thiên. Trên tầng trời cao nhất, ắt hẳn sẽ có một lớp ánh sáng tinh khôi do Thượng đế vẽ ra. Đó chính là một cảnh giới khác, một tình cảm khác.

Connie chủ trì tang lễ, mặc đồ đen, đeo thêm một tấm khăn voan đen mỏng. Bà giống như người trong phim, đoan trang chín chu, nhưng tuyệt đối không thân thiết. Cái cảnh đau thương này như thể không thấm vào xương cốt bà, không có vẻ điên loạn đảo điên của một bà mẹ sau khi mất đứa con trai, chỉ thấy vẻ chính tề của một phụ

nữ trung niên xinh đẹp mặc đồ đen đứng trước quan tài con trai. Làm một phụ nữ, đoan trang tề chỉnh vẫn chưa đủ, chân thực mới quan trọng hơn. Vì thế đột nhiên tôi không muốn nhìn bà nữa, lại càng chán ghét cái giọng đọc điệu văn của bà.

Tôi vội vã đọc một bài thơ tặng Thiên Thiên, “Phút lóe sáng cuối cùng, em nhìn thấy mặt anh. Trong màu đen, trong nỗi đau, trong hơi thở của anh hắt lên mặt kính, trong bóng tối mịt mù... Đau thương đi từ giấc mơ này tới giấc mơ khác. Em đã cứng miệng, em đã không thể nói câu giã từ”.

Rồi tôi trốn sau lưng đám người. Tôi thấy không thích nghi. Quá nhiều người. Quá nhiều người không liên quan tới tôi ở đây. Nhưng đây không phải là một tiết mục. Nó chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng với cái lỗ toang hoác trong tim.

Tôi kiệt sức chỉ muốn trốn mình. Nhưng Thiên Thiên không còn nữa, bốn bức tường trong căn hộ cũng không còn nữa.

32

Tôi là ai

Tôi nghĩ, tức là tôi tồn tại.

Descartes

*Tôi chỉ là tôi, một người đàn bà,
chứ không phải là “giới thứ hai”.*

Lacy Stone

Tất cả đều bắt đầu như vậy

Đều bắt đầu từ gương mặt rực rỡ và cũng kiệt sức vì tiêu tụy.

Đó chính là sự thử nghiệm.

Marguerite Dumas

Sự việc đã xảy ra như vậy, khiến người ta đau đầu, phải thét lên, tưởng như phát điên.

Tôi không phải là người đàn bà máu lạnh, tôi cũng không phát điên. Tập truyện ngắn “Tiếng kêu của bướm bướm” lại tái bản. Bố già và chị Đặng đã sắp xếp cho tôi tới các trường đại học để tuyên truyền, trả lời các câu hỏi của sinh viên nam như “Thưa cô Nghệ Khả, cô có bao giờ thoát y không?”, hoặc tranh luận với các sinh viên nữ về các đề tài như “Phụ nữ có phải là giới tính thứ hai?”, “Chủ nghĩa nữ quyền rốt cục muốn điều gì?”.

Khi tới Phúc Đán, tôi đã nằm trên bãi cỏ một lúc, ngắm trời và nhớ về người đó.

Những ngày tháng sau đó là đám cưới thứ hai của Chu Sa. Chú rể là Dick - một họa sĩ trẻ đầy ý chí và tự mãn, nhỏ hơn chị tám tuổi. Ngày tổ chức đám cưới chỉ cách tang lễ của Thiên Thiên ba tháng hai mươi ngày. Có thể đa số mọi người đều không ý thức tới điều này, trừ tôi.

Đám cưới được tổ chức tại phòng tranh Lawrence trong công viên Phục Hưng. Đó cũng là ngày chú rể tổ chức triển lãm cá nhân. Có rất nhiều khách trong và ngoài nước, kể cả Madonna. Cô tặng cô dâu chú rể mỗi người một phần quà hậu hĩnh, là một chiếc đồng hồ vàng Omega để bày tỏ phong cách của mình. Dù sao Dick cũng là một trong những người đàn ông mà cô để tâm nhất.

Tôi không nói nhiều với cô. Đột nhiên tôi không còn thích cô nữa. Có lẽ cô ta cũng không nói gì với Thiên Thiên, có lẽ cô ta cũng không quyết tâm muốn khống chế đám bạn mà cô ta quen. Nhưng tôi cũng không còn muốn gần gũi với cô ta nữa.

Người quá đông. Không khí oi bức khiến người thấy khó chịu. Tôi chào về sớm.

Bên Đức luôn có email gửi tới, của Mark, của Shamir. Tôi báo cho họ tin về cái chết của Thiên Thiên. Tôi nói giờ đây trái tim tôi đã bình lặng vì tiểu thuyết của tôi sắp kết thúc. Đó là món quà tốt đẹp nhất dành tặng cho Thiên Thiên và quãng thời gian cùng chung sống đó.

Shamir mời tôi tới Đức sau khi hoàn thành tiểu thuyết. “Điều đó rất có lợi cho việc hồi phục của cô. Hãy tới đây ngắm những nhà thờ tháp nhọn, cánh rừng Đen và con người. Tôi tin rằng Mark rất mong cô tới”.

Những cái mail của Mark luôn dài lê thê, không ngại kể cho tôi

gần đây anh làm gì, đi đâu, cãi nhau với vợ ra sao. Tôi không biết cảm giác tin tưởng thế nào mà anh đã xúc động muốn tâm sự với tôi như vậy. Có lẽ về sức lý giải và trực giác, một phụ nữ viết văn là có thể tin cậy được, dù cho tôi đã lấy trộm chiếc nhẫn cưới gắn ngọc bích xanh của anh. Đó là chiếc nhẫn tôi vẫn luôn đeo ở ngón cái, vì quả thực nó quá đẹp.

Tôi đã định cuối tháng mười, sau lễ quỷ sẽ tới Berlin. Đó là ngày lễ mà tôi hằng ưa thích, khá lãng mạn và giàu sức tưởng tượng. Một trò chơi đeo mặt nạ đóng giả để xua đi mùi vị của cái chết.

Trước khi đi Đức, tôi sửa soạn một số, chỉnh sửa lại bản thảo cuốn tiểu thuyết, dọn dẹp lại căn hộ ở ngoại ô phía Tây. Tôi định dọn về sống cùng bố mẹ. Chìa khóa căn hộ phải trả lại cho Connie. Đồ đạc của Thiên Thiên vẫn còn đó. Tôi chọn trong đó một bức tự họa của Thiên Thiên, tập thơ Dylan Thomas mà anh yêu thích và chiếc sơ mi trắng mà anh vẫn thường mặc.

Trên chiếc áo vẫn còn mùi của anh. Tôi áp mặt lên đó, hít hà. Một cảm giác quen thuộc khiến người ta nhớ lại hạnh phúc từng đánh mất.

Tối đó lại đúng ngày cuối tuần. Tôi đi bộ rất lâu, xuyên qua con đường Hoàn Sơn đầy cây ngô đồng, đi vào cái ngõ đầy kí ức.

Tiệm ăn của Connie ở phía trước, đèn đóm sáng rực, trên khung cửa sổ là bóng dáng các thực khách ăn mặc sang trọng. Tới gần, có thể nghe thấy tiếng người đang hát tình ca La tinh và những tràng pháo tay lịch sự vang lên ngay sau đó.

Tôi đi lên bậc tam cấp, hỏi nhân viên trông cửa xem Connie ở đâu. Anh ta dẫn tôi đi, xuyên qua dãy cửa ngoằn ngoèo. Tôi nhìn

thấy bà ăn mặc chải chuốt trong đám người đang đứng. Bà mặc váy đầm buổi tối hở vai, tóc búi cao, tô môi son rất đậm, trông thật đẹp, thông minh, giống một con hạc duyên dáng.

Trong đám người đó có một đôi nam nữ mặc trang phục màu đen gắn ngọc trai đang nhảy một điệu La tinh sôi động. Họ rất trẻ và đẹp. Cặp đôi của cô gái được chàng trai duyên dáng nắm lấy, rồi xoay vòng liên tiếp, khiến người khác phải chóng mặt. Connie vừa kết thúc cuộc trò chuyện với một người đàn ông tóc bạc đứng bên, thoáng một cái đã nhìn thấy tôi. Bà chen ra, bước về phía tôi.

“Cháu yêu quý, cháu khỏe không?”, bà hỏi và ôm ghì lấy tôi. Tôi mỉm cười, gật đầu. “Cô rất đẹp, luôn đẹp mãi”, tôi nói rồi lấy một chùm chìa khóa từ trong túi ra, đưa cho bà. Tôi đã báo trước cho bà về kế hoạch của tôi qua điện thoại.

Bà nhìn chùm chìa khóa, im lặng hồi lâu rồi đón lấy. “Tối giờ cô vẫn không hiểu... Sao mọi thứ lại biến đổi nhanh đến vậy? Cô đã làm gì sai? Tại sao Thượng đế lại đối xử với cô như vậy. Ok, quên hết đi. Cháu là một cô gái thông minh. Hãy chăm sóc mình thật tốt nhé”. Chúng tôi hôn già biệt nhau. Juan cũng tới chào và ôm tôi. “Tạm biệt”, tôi vẫy tay, đi nhanh ra cửa. Âm nhạc và vũ điệu vẫn tiếp tục, nhưng không còn liên quan tới tôi nữa.

Đi xuống sân vườn, vừa bước ra ngoài cửa, tôi va phải một bà cụ tóc bạc, đeo kính, da dẻ rất trắng, trông như vợ một giáo sư. Tôi luôn miệng nói “xin lỗi”, nhưng bà không thèm để tâm, cứ đi thẳng tới cửa sắt.

Bảo vệ vừa nhìn thấy bà đã vội khóa sập cái cửa sắt hình hoa uốn lượn. Bà già ra sức đẩy nhưng không có kết quả, liền lớn tiếng chửi, “Đồ hồ ly tinh, đồ hại người, mười năm trước người giết con trai ta

không đủ sao, giờ lại hại chết cả cháu ta. Tâm địa mi độc ác. Ta nguyện rửa mi ra đường bị xe đụng chết...”.

Tiếng của bà khàn khàn. Tôi đứng lặng bên bà. Tôi biết bà già đang phẫn nộ và mất thăng bằng này là ai. Đó là lần đầu tiên tôi gặp bà.

Không thấy bà xuất hiện trong đám ma của Thiên Thiên. Hẳn Connie không muốn bà tới. Connie vẫn luôn sợ bà và tránh né. Nhưng bà nội Thiên Thiên vẫn tìm được tới cửa.

Bảo vệ cửa khẽ khuyên nhủ: “Bà ơi, bà đã tới mấy chục lần rồi. Việc gì phải khổ thế, già cả như vậy rồi, về nhà nghỉ ngơi đi”.

“Hừ”, bà phẫn nộ nhìn, “Không ai có thể tống ta vào viện tâm thần đâu. Cô ta tưởng tặng cho ta mấy chục vạn dưỡng lão là xong chuyện sao. Nhất định ta phải đòi công lý”. Bà lại bắt đầu đẩy cửa, tôi vội đi lên đỡ bà.

“Bà ơi”, tôi khẽ gọi, “Để cháu đưa bà về, trời sắp mưa rồi”.

Bà nhìn tôi nghi ngờ, lại nhìn trời. Những đám mây dày trên trời đang bị ánh đèn thành phố rọi chiếu thành màu đỏ sẫm.

“Cô là ai?”, bà hạ giọng hỏi. Tôi sững sờ nghĩ hồi lâu. Một cảm giác ấm áp và cay đắng bao phủ khắp người tôi, khiến tôi nhất thời không biết trả lời bà cụ kiệt sức và không người giúp đỡ này ra sao.

Đúng vậy, tôi là ai? Tôi là ai?

Lời cuối của tác giả

Đây là tiểu thuyết đầu tiên của tôi, được viết từ mùa xuân tới mùa hạ, được viết có phần lơ mơ. Tâm trạng lúc đó không được ổn định. Khi đánh xong từ cuối cùng trên máy tính, tôi nhận được một cú điện thoại nước ngoài. Đầu dây bên kia vừa vắng tới tiếng “hello”, mãi rất lâu tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại. Ánh nắng ngoài cửa sổ đã nhạt dần, những dây trường xuân leo lên cửa sổ bằng sắt uốn hoa trên căn nhà cổ kiểu Pháp. Đứa trẻ ở lầu trên đang chơi đàn dương cầm. Nó đang chơi bản “Lisa yêu quý”. Tôi vút mẩu thuốc trong tay vào gạt tàn, nói tiếng Đức vào ống nghe điện thoại, “Em yêu anh”.

Đúng vậy, hầu như trong tất cả các truyện, tôi đều đang nói câu “Em yêu anh”. Có lúc nói dịu dàng, nèn nã, có lúc nói điên cuồng và tuyệt vọng. Có lúc tham lam, bất chấp tất cả, có lúc lại nói trong ngượng ngập. Nhưng dù sao chẳng nữa, tôi đã nói ra rồi. Và cũng có độc giả nói với tôi rằng, họ thích, rất thích.

Đây là một cuốn sách có thể nói là bán tự truyện. Trong từng hàng chữ, tôi luôn muốn giấu mình kín hơn một tí. Nhưng tôi thấy điều đó rất khó khăn. Tôi không thể phản bội nổi triết học cuộc sống chân thực đơn giản, không thể che đậy được những đau đớn, xúc động trào lên từ tâm can. Dù cho rất nhiều lần, tôi luôn bị động chấp nhận mọi điều mà số phận đã ban tặng cho tôi. Tôi là một người phụ nữ trẻ chấp nhận số phận như thế, mâu thuẫn như thế, không thể hiểu được như thế.

Vì vậy tôi viết ra tất cả những gì tôi muốn nói, không ngại phòng ngừa.

Tôi không biết số phận cuối cùng của cuốn sách này sẽ được hướng tới đâu. Nhưng tôi biết rằng nó vừa được hoàn thành đã đi ra khỏi tầm nhìn của tôi, đã không còn bị tôi khống chế nữa. Nó sẽ được đặt lên tay bạn, đại diện cho người viết ra nó cùng giao lưu với bạn, cùng thổ lộ.

Tôi nghĩ mình sẽ rất vui sướng nếu xuất bản được cuốn sách này trước dịp sinh nhật lần thứ 27, trước năm 2000. Nó có ý nghĩa đặc biệt với tôi, như một món quà kỉ niệm, một sự khởi đầu, cũng là một lí do quan trọng để tôi tiếp tục duy trì tình yêu và cơn hiếu kỳ với thế giới.

Ở đây, tôi xin cảm ơn tất cả những người bạn, những bậc đàn anh và cha mẹ tôi đã khích lệ, giúp đỡ tôi cùng với hồi ức tươi đẹp.

Tôi cũng muốn cảm ơn Ban biên tập tú sách “Lão Hồ”. Tôi đã tới Bắc Kinh trong tiết trời oi bức để giao bản thảo. Hôm đó tôi mệt mỏi vô cùng. Tắc xi đưa tôi ngáp ngáp dài liên tục cùng cô bạn chạy như bay trên đường. Khi đẩy cửa bước vào văn phòng biên tập của tú sách “Lão Hồ”, tôi đã nhìn thấy tiên sinh Bạch Diệp. Rồi chúng tôi vào trong, ngồi xuống, bản thảo sách của tôi được đặt nghiêm chỉnh xuống mặt bàn làm việc rộng lớn và sạch sẽ.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

1. Lone Ranger: Nhân vật người hùng miền Viễn Tây trong loạt phim truyền hình cùng tên nổi tiếng của Mỹ.
2. Zoro: Người anh hùng giấu mặt trong bộ phim Huyền thoại Zorro.
3. Người dơi: Siêu anh hùng trong bộ phim Người dơi.
4. Các chàng trai Bonanza: Phim Bonanza kể về cuộc phiêu lưu thú vị của Ben Cartwright và các con trai của ông khi bảo vệ trang trại và giúp đỡ người khác.
5. Peter Gunn: Thám tử tài ba trong bộ phim cùng tên của Mỹ.
1. Viết tắt của Alternative captain: đội trưởng dự bị – (ND)
2. Mùa Thu (tiếng Anh) - ND
3. Nơi trú ẩn (Tiếng Anh) – ND
4. Những người chủ trì hôn lễ ở Las Vegas thường đóng giả làm Elvis Presley – ND
9. Tên nữ nhân vật chính trong bộ phim truyền hình dài tập Leave it to Beaver của Mỹ – ND
10. Một người Mỹ da đen đã bị một nhóm cảnh sát Los Angeles đánh liên tiếp bằng dùi cui, cùng lúc một nhóm cảnh sát khác bàng quan đứng nhìn. Cảnh này đã được một người đi đường ghi lại từ xa và làm dấy lên làn sóng phản nộ trong cộng đồng người Mỹ da đen. Sau đó trong một lên truyền hình, Rodney King đã nói câu “Chúng ta không thể sống hòa thuận được sao?” – ND
11. Một loại axit amin có trong thịt gà tây, L-tryptophan sản sinh ra vitamin B và axit nicotinic trong cơ thể, nhưng nó cũng gây buồn ngủ. – ND
12. Một lễ hội đấu bò kéo dài mười ngày được tổ chức hàng năm ở Calgary, Alberta, Canada. – ND
5. Một loại thuốc nhuận tràng – ND
6. Split-level: ngôi nhà được chia làm hai khu và sàn của khu bên này nằm cao hơn so với khu bên kia. Hai khu được nối với nhau bằng cầu thang – ND
7. Foam finger: một đồ vật có hình bàn tay nắm lại với ngón trỏ giơ lên cao, tượng trưng cho vị trí số một, thường dùng để cổ vũ trong các môn thể thao – ND.
8. Tên một bài hát của Elvis Presley, dịch sang tiếng Việt là Chó Săn – ND
- 16\ . Tác giả chơi chữ, dùng một từ tiếng lóng vừa chỉ thám tử tư, vừa chỉ bộ phận sinh dục.
- 17\ . Running Base: thuật ngữ bóng chày, chỉ việc cầu thủ của đội tấn công cố gắng chiếm chốt của đội phòng thủ.
- 18\ . File rất nhỏ lưu giữ những lần lướt web của người sử dụng trên máy tính.
- 19\ . Đơn vị đo trọng lượng của Anh Mỹ, một pound xấp xỉ 4,45kg.
- 3\ . Đơn vị đo chiều dài của Anh: 1 foot = 0,3m.
- 4\ . Vị thần cai quản âm phủ trong thần thoại Hy Lạp.

5\ Cảm giác đau đớn và khó thở của những người lặn sâu ở biển khi đột ngột ngoi lên mặt nước.

6\ Ý nói khu sang trọng.

7\ Abraham Zapruder, người duy nhất quay được đoạn phim chi tiết vụ ám sát tổng thống John Kennedy năm 1963.

20\ Một nhân vật phản diện trong bộ phim A Christmas Carol, chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên của Charles Dickens, được viếng thăm bởi ba hồn ma Giáng Sinh quá khứ, hiện tại và tương lai.

8\ Đây là những thành tố thường xuất hiện trong tên người Do Thái.

9\ tên một hiệu quần áo thời trang.

10\ Một môn thể thao gần giống với bóng chày, nhưng sử dụng bóng to hơn, và bóng được lăn về đĩa nhà thay vì được ném, và các cầu thủ đá bóng thay vì đập.

11\ Chứng bệnh mà bệnh nhân thường chuyển tiếp giữa trạng thái cực đoan, từ kích động cho tới trầm cảm.

21\ Kiểu để tóc quen thuộc của những người hói, nuôi dài lọn tóc ở một bên đầu rồi ép nó nằm che phần hói.

22\ Fonzarelli, nhân vật trong phim hoạt hình những năm 70.

12\ Hội chứng Stockholm là một hiện tượng tâm lý đôi khi xảy ra với con tin bị bắt cóc, theo đó nạn nhân bị bắt cóc thường tỏ dấu hiệu đồng cảm với kẻ bắt cóc mà không tính đến hoàn cảnh nguy hiểm hay rủi ro mà nạn nhân lâm phải.

23\ Đồ ăn thanh khiết theo luật Do Thái.

13\ Với người Do Thái, sinh nhật 15 là một dịp quan trọng, đánh dấu ngưỡng cửa trưởng thành của con trai.

24\ Những hồ sơ hoàn tất là kết quả của nhiều năm nghiên cứu khoa học kết hợp với kinh nghiệm nhiều năm.

14\ Con số trung bình của thị dân.

15\ Nguyên văn là “Dying Nun” - di phước chết, và “Flying Nun” - di phước bay.

1\ 90 - 95 điểm.

2\ Nhóm trường danh giá nhất ở Mỹ.

A.A. (Alcoholics Anonymous): Tổ chức hỗ trợ những người nghiện rượu trên toàn thế giới.

Hasit: Một loại thuốc lá có khả năng kích thích và gây nghiện giống như cần sa.

Aspirin: Tên thuốc “aspirin” chính thức ra đời từ năm 1899 và ban đầu được bào chế dưới dạng bột, dùng để chữa bệnh cúm, cảm sốt.

Có hai loại suy nhược, ngoại sinh và nội sinh. Suy nhược ngoại sinh xảy ra khi cơ thể phản ứng lại những sự kiện bên ngoài và thường có liên quan mật thiết đến cảm giác đau buồn. Trong khi đó, suy nhược nội sinh là kết quả của

cơ chế sinh hóa sai lệch và thường có liên quan đến yếu tố di truyền, ví dụ như chứng ăn uống vô độ hoặc nghiện rượu hay nghiện ma túy. Trong thực tế, tất cả những điều này chính là những biểu hiện khác nhau của cùng một hoặc các rối loạn sinh hóa tương tự trong cơ thể.

1. Hai nhân vật chính đã bước vào giai đoạn học đại học và đổi cách xưng hô, không gọi “cậu” như trước nữa mà gọi là “anh” như cách gọi khi kể chuyện ở hiện tại.

Palliative cure - Điều trị xoa dịu: Liệu pháp làm giảm các triệu chứng của rối loạn nhưng không chữa khỏi được nó. Ví dụ, điều trị ung thư ở giai đoạn cuối thường là điều trị xoa dịu. (Theo Từ điển Bách khoa Y học, giáo sư Ngô Gia Hy chủ biên.)

'Mizaru - Mikazaru - Mazaru' - Ba chú khỉ khôn ngoan đến từ Nhật Bản. Thông thường khi đôi tay khỉ che lại một nơi nào đó chính là để tự mình thanh tịnh, cách ly khỏi những điều xấu xa, cảm dỗ. Mizaru với đôi tay bịt tai 'không nghe điều xấu, Mikazaru với đôi tay che mắt 'không nhìn điều xấu' và Mazaru với đôi tay che miệng 'không nói điều xấu'. Đôi khi người ta còn thấy xuất hiện chú khỉ thứ tư mang tên Shizaru với đôi tay khoanh trước ngực, ngụ ý 'không làm điều xấu'.

Nữ bác sĩ người Mỹ gốc Thụy Sĩ, tác giả công trình 'On Death and Dying'(Chết và Chờ chết) rất nổi tiếng trong lĩnh vực tâm thần học.

1. Ngày giải phóng Hải Phòng.

1. Maria Montessori (31/8/1870 - 6/5/1952) là một bác sĩ và cũng là một nhà giáo dục nổi tiếng người Ý. Bà nổi tiếng với phương pháp giáo dục mang tên mình, được sử dụng phổ biến trên toàn thế giới. Montessori chia sự phát triển con người làm bốn giai đoạn; từ sơ sinh đến 6 tuổi; từ 6 - 12 tuổi; từ 12 - 18 tuổi và từ 18 - 24 tuổi. Mỗi giai đoạn có những đặc trưng không giống nhau và tương ứng là các phương pháp tiếp cận giáo dục khác nhau cho từng giai đoạn.

1. Bó hẹp hoạt động là cụm từ được dịch thoát nghĩa từ câu thành ngữ “Họa địa vi lao”, có nghĩa là vẽ cái nhà tù trên mặt đất. Ý chỉ phạm vi hoạt động bị bó hẹp, không được vượt ra ngoài khuôn phép.

2. Lawrence Kohlberg (1927 - 1987) là một nhà tâm lý học người Mỹ nổi tiếng với lý thuyết về sáu giai đoạn của sự phát triển đạo đức.

1. Jean Piaget (1896 - 1980) là một nhà tâm lý học và triết học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng với những nghiên cứu nhận thức luận với trẻ em.

1. Vách đá trực quan hay còn gọi là Visual cliff do hai nhà tâm lý học người Mỹ R.D. Walk và E.J.Gibson thiết kế ra.

1. Abraham (Harold) Maslow (1908 - 1970) là một nhà tâm lý học người Mỹ gốc Nga, ông được biết đến qua mô hình tháp nhu cầu nổi tiếng. Tháp nhu cầu của ông có năm tầng, tầng thứ nhất là các nhu cầu cơ bản; tầng thứ hai là nhu cầu an toàn; tầng thứ ba là nhu cầu được giao lưu tình cảm và được trực

thuộc; tầng thứ tư là nhu cầu được kính trọng, quý mến và tầng thứ năm là nhu cầu tự thể hiện bản thân.

2. Trường thiên tiểu thuyết “Jean Christophe” của Romain Rolland (1866-1944) được lấy cảm hứng từ cuộc đời Beethoven. Đây là tác phẩm mang tính tự truyện, trình bày mọi vấn đề liên quan đến chính trị, văn học và nghệ thuật, tác phẩm đã mang lại cho tác giả giải Nobel năm 1915.

3. Tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Theodore Dreiser, ra đời vào năm 1900.

1. Édouard Séguin (1812 - 1880) là một bác sĩ và nhà giáo dục sinh ra ở Clamecy, Nièvre, Pháp. Ông được ghi nhớ bởi những đóng góp cho các trẻ em suy giảm nhận thức ở Pháp và Hoa Kỳ.

2. Nguyên văn tác giả nói là Thiên (Tiên/trời), em bé phát âm ngọng thành Điên (Diàn/Đỉnh), dịch giả dịch thành “Trời” và “Tời” để chuyển tải cách phát âm ngọng của cháu bé.

3. Jean Piaget (1896 - 1980) là một nhà tâm lý học và triết học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng về những nghiên cứu nhận thức luận về trẻ em. Lý thuyết về phát triển nhận thức và góc nhìn nhận thức luận của Piaget được gọi chung là 'Nhận thức luận di truyền' (genetic epistemology).

4. Sách do Nxb Tổng hợp thành phố Hồ Chí Minh xuất bản năm 2012.

5. Karl Witte (1800 - 1883) là nhà nghiên cứu về Dante của Đức, người lập kỷ lục tiến sĩ trẻ nhất thế giới ở tuổi mười hai, hiện kỷ lục này vẫn chưa bị phá vỡ.

1. Bertrand Arthur William Russell, Bá tước Russell III (1872 - 1970): một triết gia, nhà logic học, nhà toán học người Anh.

1. Jack London (1876 - 1916), nhà văn Mỹ nổi tiếng với tác phẩm “Tiếng gọi nơi hoang dã”, “Gót sắt”, “Tình yêu cuộc sống”, “Nanh trắng”.

1. Trung Quốc tính thang điểm 100.

1. Nguyên văn dùng một từ “kiêu ngạo”, nhưng do sắc thái biểu đạt và hoàn cảnh áp dụng trong tiếng Việt có đặc thù khác biệt so với tiếng Trung, nên dịch giả lựa chọn dịch thành hai từ “kiêu ngạo” và “kiêu hãnh (BTV).

1. Con lừ trong tiếng Trung phát âm là “lú”, con cá là “yú”. Bởi vậy ở đây bé nghe không rõ nên đã nhầm hai từ này với nhau.

2. Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 1856 - 1939) là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu phân tâm học.

1. Tam đoạn thức là công thức biện chứng phổ quát của mọi sự tồn tại, vận động và phát triển. Tam đoạn thức có ba thành phần chính: Chính đề, tức luận đề chủ yếu; Phản đề, phủ định của chính đề theo nghĩa phủ định biện chứng; Hợp đề, tổng hợp chính đề và phản đề, là sự thống nhất mâu thuẫn giữa chính đề và phản đề, là sự phủ định của phủ định nguyên đề.

2. Chuỗi thức ăn (quan hệ thức ăn) là một dãy gồm nhiều loài sinh vật có quan hệ dinh dưỡng với nhau, loài đứng trước là thức ăn của loài đứng sau.

1. “Hoàng tử bé”: Tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Antoine de Saint-Exupery, xuất bản năm 1943.

2. Để phát triển năng lực tư duy, rèn luyện kỹ năng làm việc và quản lý công việc của trẻ, Montessori dành cho trẻ những khoảng thời gian mở để thực hiện các “dự án” của mình. Dựa trên quan sát, bà đưa ra kết luận rằng, trẻ em thể hiện sự tập trung cao độ khi được tự do khám phá vô số những điều thú vị xung quanh. Do đó các giáo viên Montessori cho phép trẻ tự chọn công việc mà chúng sẽ làm, tự quyết định cách làm và thời gian hoàn tất. Như vậy, học sinh thì được tự do tìm hiểu và trải nghiệm trong khi giáo viên có thời gian để quan sát và giúp đỡ trẻ khi cần. Giáo viên không yêu cầu trẻ bỏ dở công việc của chúng, trừ khi thực sự cần thiết.

3. Montessori phát triển bộ đồ dùng dạy học để phát triển năm lĩnh vực: giác quan, kỹ năng cuộc sống, ngôn ngữ, toán, địa lý và văn hóa. Bộ đồ dùng dạy học này bao gồm 134 trò chơi khác nhau dành cho trẻ. Các trò chơi này được thiết kế để trẻ tự chơi và tự kiểm chứng kết quả công việc của mình (ví dụ bộ xếp hình bản đồ thế giới, nếu các mảnh ghép sẽ chưa khớp lại được với nhau, trẻ tự biết là mình chưa xếp đúng). Giáo viên được đào tạo để hiểu rõ ý nghĩa của mỗi trò chơi, quy trình và cách giải thích cho trẻ. Trong giờ học, trẻ tự lựa chọn trò chơi cho mình - mỗi trò nhằm phát triển một hay một vài trong số năm lĩnh vực trên. Nếu trẻ gặp khó khăn, giáo viên sẽ đưa ra chỉ dẫn hợp lý cho trẻ. Ở đây, tác giả muốn hướng con thao tác các đồ dùng dạy toán.

1. Ở đây nguyên văn là “Hộp thứ ba là sắc thái màu của cả hai hộp đầu tiên”, nhưng trên thực tế không phải vậy, hộp thứ hai đã bao gồm ba màu của hộp thứ nhất, trong khi hộp thứ ba chỉ có chín màu. Tham khảo thêm tại:

<http://www.infomontessori.com/sensorial/visual-sense-color-tablets.htm> và <http://www.nienhuis.com/en/third-box-of-color-tablets-1-2.html>

2. Paul Cézanne (1839 - 1906) là một họa sĩ người Pháp thuộc trường phái hậu ấn tượng, là người được coi là cây cầu nối giữa trường phái ấn tượng thế kỷ 19 và trường phái lập thể thế kỷ 20.

3. Claude Monet (1840 - 1926) họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập ra trường phái ấn tượng.

4. Triết lý loại suy, hay suy luận loại suy xuất phát từ sự giống nhau có thực của hai đối tượng đó để đưa ra kết luận.

1. Erich Seligmann Fromm (1900 - 1980) là nhà tâm lý học xã hội, nhà phân tâm học, nhà xã hội học, triết gia nhân văn và nhà xã hội học dân chủ người Đức.

2. Alfred Adler: Bác sĩ và nhà tâm lý học người Áo, được biết tới nhiều nhất với tư cách người sáng lập ra Tâm lý học cá nhân (Individual psychology). Được tín nhiệm ngang với Carl Jung và Sigmund Freud như một trong những nhà sáng lập có ảnh hưởng nhất tới tâm lý học hiện đại. Trong số

những đóng góp chủ yếu của Adler phải kể tới kỳ vọng bẩm sinh (birth order) trong sự hình thành nhân cách, sự ảnh hưởng của việc bỏ bê hoặc nuông chiều trong sự phát triển của trẻ em, khái niệm một động lực về “bản ngã hoàn hảo” (self perfecting) trong sự tồn tại của con người, và ý tưởng rằng người ta cần nghiên cứu và đối xử với bệnh nhân như là “con người toàn thể” (a whole person). Một nguyên lý quan trọng khác trong lý thuyết của Adler đó là những mơ tưởng của con người trong tuổi thơ có thể hướng dẫn cho sự nhận thức và các lựa chọn theo suốt cuộc đời họ, và khả năng cùng làm việc với người khác vì một lợi ích cộng đồng là tiêu chuẩn chính yếu về sức khỏe tâm thần.

3. Trích bài thơ “Lời tự thú” Pushkin, Tạ Phương dịch.

1. CCTV (China Central Television) - Đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

1. Giáo dục Waldorf là một phương thức giáo dục dựa vào lý thuyết nuôi dạy trẻ của triết gia người Áo Rudolf Steiner.

1. Anton Pavlovich Chekhov (1860-1904) là nhà viết kịch người Nga nổi tiếng và có ảnh hưởng lớn trên thế giới với thể loại truyện ngắn.

2. “Ruồi trâu” là cuốn tiểu thuyết của nhà văn Ethel Lilian Voynich, xuất bản năm 1897 tại Hoa Kỳ và Anh.